

Giới thiệu Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ

Truyện Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ là một cuộc hành trình phiêu lưu mới lạ của cuộc đời một cô gái từ khi bỏ trốn khỏi nhà sang nước Ý !

Chán cuộc sống ở nhà vậy thể mà khi vừa mới sang nước ngoài cô đã gặp người đàn ông không ra gì, vừa hung dữ vừa muốn bám vào cô?

Liệu cô có bị anh ta bắt luôn không? Mời các bạn theo dõi truyện sẽ có câu trả lời nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Biệt thự nhà họ Hạ.

Nhà họ Hạ tổng cộng có sáu người, ngoài hai vợ chồng ra, họ còn sinh được bốn cô con gái – Hạ Tâm Diệp, Hạ Vân Vi, Hạ Chi Liễn, Hạ Thiên Cầm.

Cô con gái lớn Hạ Tâm Diệp, cá tính có chút gấp gáp nóng nảy, cởi mở, không câu nệ chuyện nhỏ nhặt, thích tự do thoải mái, cuộc sống không gò bó, không trói buộc, yêu hận rõ ràng, là một cô gái có cá tính mạnh. Hiện nay, cô là một chuyên gia thiết kế thời trang, cô không thích lộ diện với bên ngoài nên toàn bộ tác phẩm của mình thiết kế đều dùng danh nghĩa những người bạn tốt để công bố.

Cô con gái thứ hai Hạ Vân Vi, là cô gái duy nhất trong nhà khiến người ta đoán không ra được cá tính, toàn thân trên dưới tản mát ra hơi thở lười biếng vô hại, trong mắt lúc nào cũng mang theo ý cười mê hoặc khiến cho đàn ông nhìn vào liền bị say mê, là một người con gái tràn đầy quyền rũ xinh đẹp.

Cô thường lấy việc bắt bẻ người khác làm thú vui, trên cợt đối tượng mình chán ghét, cuối cùng làm ra bộ dáng như vô hại. Cô từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, còn biết quản lý tiền bạc. Tuổi còn trẻ nhưng chính là người có rất nhiều tài sản, nguyện vọng cả đời là làm sao để mình có cuộc sống được nhàn hạ và thoải mái nhất, chỉ thích làm chuyện mình muốn làm.

Cô con gái thứ ba Hạ Chi Liễn, trầm tính không thích nói nhiều, cá tính hơi nhát gan, hiện là chuyên gia về tranh minh họa có chút danh tiếng. Bởi vì không giỏi kết giao qua lại với mọi người, nên cô chỉ hay ở chung một chỗ cùng Vân Vi. Trừ người nhà ra, cô gần như không có bạn bè, mỗi ngày đều ôm máy vi tính gặm sức làm việc.

Cô con gái thứ tư, Hạ Thiên Cầm, là cô gái làm người trong nhà đau đầu nhất. Cá tính của cô vốn là rất cởi mở vui vẻ, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, không hiểu sao tính tình đột nhiên thay đổi lớn, trở nên lạnh lùng khó có thể gần gũi.

Bởi vì dễ tiện cho công việc, bốn chị em đều lần lượt dọn ra ngoài ở. Nhưng hôm nay, hiếm khi thấy thành viên Nhà họ Hạ toàn bộ đến đông đủ, tập hợp ở trong nhà.

Người đứng đầu Nhà họ Hạ là – Hạ Vi Phong, tổng giám đốc tập đoàn Hạ Thị cùng vợ là Lương Kiều Kiều. Hai người lúc này đang ngồi ở bên trong phòng khách, không ngừng quan sát bốn cô con gái ngồi ở đối diện.

“Tâm Diệp, con cũng đã hai mươi tám tuổi rồi.” Hạ Vi Phong tỉnh thần vui vẻ nhìn chăm chú cô con gái lớn.

“Đúng vậy ạ.” Tâm Diệp ngẩng đầu lên nhìn cha mình, không hiểu vì sao ông lại hỏi như vậy.

“Ừ, quả thật là nên kết hôn rồi.”

“Cái gì?” Tâm Diệp sững sờ nhìn cha mẹ.

“Mấy ngày trước, sau khi gặp lại những người bạn thời đại học, ba phát hiện con và con trai của họ đều đã đến tuổi kết hôn, cũng nên đem chuyện hôn nhân của các con xử lý một lần rồi.” Ông Hạ nhìn về mặt nghi ngờ của con gái nói.

“Đem chuyện hôn nhân của chúng con xử lý một lần? Con có hôn ước với con trai họ khi nào à? Tại sao con không biết?” Tâm Diệp đứng lên, hai tay chống nạnh, đôi lông mày nhỏ nhắn uốn cong lại một chỗ, vặn hỏi cha mình.

“Hả? Ba chưa nói với các con sao?” Hạ Vi Phong hoài nghi nhìn về phía vợ bên cạnh.

Thấy vợ lắc lắc đầu, tỏ ý không có.

“Ồ! Thì ra là ba quên, thật là, chuyện quan trọng như vậy làm sao có thể quên nói cho các con biết chứ?” Ông Hạ dùng sức tự vỗ lên trán mình.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tâm Diệp nhìn về phía cha mẹ, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn mấy cô em gái, cả nhóm em gái đều nhất trí lắc lắc đầu.

“Các con đã quên sao? Khi các con còn bé, những người bạn của ba đã từng dẫn theo con trai của họ đến nhà chơi, lúc đó chúng ta cũng đã quyết định chuyện hôn nhân cho các con.” Ông Hạ cười khan, ông đương nhiên biết lúc ấy bọn trẻ tuổi còn quá nhỏ, sớm đã quên chuyện này.

“Chúng con?” Vân Vi nhú lông mày, nghe ra sơ hở trong lời nói của cha mình.

“Đúng vậy! Mẹ thấy mấy đứa tụi con cũng đến tuổi nên kết hôn rồi, không bằng cứ cùng nhau xử lí một lần đi.” Bà Hạ cũng lên tiếng thương lượng.

“Chuyện như vậy tại sao ba mẹ lại không nói sớm?” Tâm Diệp mắt húng rống to, nói tiếp: “Và lại, con căn bản cũng không có dự định kết hôn.”

“Đúng đó! Căn gì phải kết hôn chứ? Sống như vậy có gì không tốt sao.” Không gì vướng bận, cả người thoải mái, Vân Vi lạnh lùng phun ra một câu, nói cách khác, cô cũng không có dự định kết hôn.

“Con..... Con cũng vậy....” Bữa mỗi cúi đầu xuống, Chi Liễn cũng lắc đầu biểu đạt ý nghĩ trong lòng.

Chỉ có Thiên Cầm lạnh lùng ngồi ở một bên, ngay cả nói cũng chẳng thêm nói. Nhưng mà từ thần sắc thản nhiên trên mặt cô, có thể nhận ra cô đối với chuyện kết hôn này cũng không có nghĩ đến.

“Phụ nữ là phải nên lấy chồng sinh con, sao lại không muốn kết hôn chứ?” Không đồng ý với lời con gái nói, bà Hạ nhướn lên lông mày, trừng mắt nhìn mấy cô con gái. Nhớ ngày đó, bà chỉ mới mười chín tuổi là đã sinh Tâm Diệp rồi.

“Đây là chuyện đã được kết định từ lâu, các con muốn phản đối cũng không được.” Ông Hạ nghiêm mặt nói.

“Muốn con kết hôn, con thật không làm được.” Từ đầu tới cuối không mở miệng, Thiên Cầm rút cuộc lên tiếng.

Mặc dù cô đã hai mươi lăm tuổi, đối với một số người mà nói, có lẽ đến lúc nên tìm một người đàn ông để lấy. Nhưng cô biết, cả đời này, cô cũng không có cái ngày có thể kết hôn sinh con.

“Con cũng không muốn.” Tâm Diệp ngồi trên ghế sofa tức giận đến dùng sức khoanh hai tay ở trước ngực, bộ dáng như đang nhẫn nại.

Cái gì mà chuyện đã quyết định xong khi còn nhỏ? Trong đầu cô một chút xíu ấn tượng cũng không có.

Nhìn các chị em dùng cảm biểu đạt ý kiến của mình, Chi Liễn ít can đảm nhất cũng dùng sức cúi đầu gật gật.

Chỉ có Vân Vi lộ ra vẻ mặt trầm tư. Qua lời cha vừa nói, trong đầu cô dường như hiện lên rõ rệt bóng dáng của một cậu con trai.

“Mặc kệ các con có đồng ý hay không, cha đã quyết định rồi. Thời gian tới, các con từng người đều phải gả đi cho cha.” Ông Hạ vẻ mặt nghiêm túc nhìn con gái mình. Làm sao cũng không nghĩ tới các con lại phản đối quyết liệt như vậy, ngay cả một chút thương lượng chừa đường sống cũng không có.

Ban đầu đề nghị chuyện này, đều là vì muốn tốt cho chúng! Kết làm thông gia với người quen biết, thứ nhất bởi vì là bạn bè thâm giao, con gái gả đi sẽ không chịu khổ. Thứ hai, con cái của bọn họ ai ai cũng là người vô cùng ưu tú, không cần lo lắng con gái chọn lầm đối tượng.

Bình thường chúng nó đều là người rất hiểu chuyện, hiểu thuận còn rất ngoan ngoãn nghe lời, tại sao vừa nói đến chuyện này, tất cả đều trở nên không biết nghe lời như thế?

Sáu người giằng co thật lâu, không ai còn có tâm tình để nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, ông Hạ lắc lắc đầu, cùng với bà Hạ đi vào phòng.

Sau khi hai người rời đi, bốn cô con gái vẫn là ngồi im không nhúc nhích.

Sau một hồi lâu, đã có người lên tiếng trước.

“Vân Vi.. làm sao bây giờ? Em, em không muốn lấy chồng.....” Chi Liễn lộ ra biểu cảm như sắp khóc đến nơi, cô chuyển hướng nhìn về mặt “không sao cả” của Vân Vi nói.

Vừa nghĩ đến mình sẽ phải chung sống với một người đàn ông không quen biết, trong lòng cô lại tràn đầy lo lắng.

“Đừng lo lắng.” Về mặt Vân Vi mang theo đầy tự tin, vỗ vỗ đầu cô, cười cười đảm bảo với cô.

“Sao có thể không lo lắng? Ngay cả mẹ cũng đồng ý chuyện hôn nhân này rồi.” Tâm Diệp vô lực tựa và trên ghế sofa không nhịn được thở dài. Thật là, đang yên lành sao tự dưng lại muốn tìm chồng cho các cô! Người đầu tiên phải chịu khổ là cô nha.

“Thiên Cầm, ý em thế nào?” Vân Vi quay đầu sang hỏi một cô em gái khác, muốn biết cô có ý kiến gì không.

Liếc mắt thấy Vân Vi đang đợi cô trả lời, Thiên Cầm bị gọi đúng tên rất bàng quang nhún nhún vai nói: “Em cũng không lấy.”

Trong đầu hiện lên một ý đồ xấu, Vân Vi cười nhìn mọi người: “Được rồi! Nếu tất cả chúng ta đều không muốn kết hôn, vậy biện pháp chỉ có một – Bỏ

trốn”. Trên mặt cô hiện lên nụ cười có lúm đồng tiền rực rỡ mê người, trong ánh mắt ngoài sự thông minh lanh lợi còn có một chút tình nghịch.

“Vậy có thể trốn bao lâu?” Tâm Diệp nhut chỉ hỏi.

“Vẫn chưa nói hết mà, chị đừng nôn nóng thế chứ.” Vân Vi mở miệng ngăn chặn lại sự hấp tấp xao động của Tâm Diệp, lại tiếp tục nói: “Sau khi trốn đi, tìm một người đàn ông giúp mình, rồi dẫn người đó về nhà gặp cha mẹ, bảo cha mẹ hủy bỏ hôn ước trước đó chẳng phải là được rồi sao.”

Đợi đến khi hôn ước bị hủy bỏ, sau đó nói cho cha mẹ biết đã chia tay với người đàn ông kia rồi. Còn nữa, lúc đó tâm hồn đang bị tổn thương, như vậy cha mẹ cũng sẽ không ép buộc các cô nữa, không phải sao?

“Chị hiểu rồi. Cách này tuy không được hay cho lắm nhưng miễn cưỡng vẫn có thể dùng.” Tâm Diệp bừng tỉnh hiểu ra, cao hứng đứng lên, trong đầu không ngừng tính toán một vài chuyện.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Chi Liễn nghe được nhưng vẫn chưa hiểu lắm hỏi lại.

Muốn cô tìm đàn ông? Chuyện này thật đáng sợ, cô sợ nhất chính là đàn ông.

Vân Vi vỗ nhẹ lên đầu em gái mình, thần sắc trên mặt cực kì vui vẻ.

“Bây giờ à, thu dọn bỏ trốn.”

Ngay sau đó bốn chị em liền cùng nhau chạy vọt ra khỏi nhà, chuẩn bị triển khai “kế hoạch hủy hôn.”

Đợi sau khi bốn chị em các cô rời đi, hai vợ chồng ông Hạ mới từ trong phòng đi ra, trên mặt dường như cũng mang theo ý cười suy tính sâu xa. (Đúng là gừng càng già càng cay mà =.=)

Muốn chạy trốn? Vậy phải xem bản lĩnh của các cô thế nào, có thể trốn thoát khỏi bàn tay của bọn họ không!

Nói lại từ đầu một chút....

Mười chín năm trước.

Hôm nay đối với Nhà họ Hạ mà nói là một ngày rất tốt đẹp, bởi vì nam chủ nhân của Nhà họ Hạ – Hạ Vĩ Phong, sắp sửa tiếp đón nhóm bạn thân thời đại học đến nhà chơi.

Nhớ ngày đó bọn họ là một nhóm bạn rất thân, mặc dù mọi người đến từ các nơi trên thế giới, nhưng mà cá tính thì lại rất hợp nhau. Vì vậy, dù đã tốt nghiệp nhiều năm, nhưng tình bạn của năm người cũng không có vì khoảng cách mà thay đổi.

Mà nhóm bạn thân của bọn họ, vì muốn cho tình nghĩa lẫn nhau càng thân thiết hơn, nên đã quyết định kết hợp “thân càng thêm thân”. Hôm nay, chính là “ngày ghép đôi”.

Mới sáng sớm, chuông cửa chính Nhà họ Hạ đã vang lên. Cửa chính vừa mở, từ bên ngoài đi tới một nhóm người, có bảy người lớn và bốn cậu bé trai xấp xỉ tuổi nhau.

“Mọi người tới rồi, mau vào ngồi, mau vào ngồi đi. Tôi đợi mọi người đã lâu rồi.” Hạ Vĩ Phong vui vẻ lớn tiếng nói. Ông một mặt vừa dùng tiếng Trung để chào hỏi nhóm bạn thân, mặt khác lại nghiêm túc đánh giá mấy cậu bé bên cạnh bọn họ, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu.

Năm người bạn tốt đều vì quan hệ xã giao lẫn nhau, nên đều học tiếng mẹ đẻ của đối phương, vì vậy bốn người khác cũng đều sẽ nói tiếng Trung.

“Đây là con gái của cậu sao? Thật là đáng yêu, nhưng không giống cậu một chút nào.” Trong số đó có một người đàn ông là Lạp Kiệt Nhĩ – Á Phổ Tư Tam Thế*, dùng đôi mắt sắc bén nhìn về phía bốn cô gái nhỏ đáng yêu như thiên sứ ngồi ở bên sofa. (Gia tộc nổi tiếng thời xưa ở Pháp.)

“Cái gì không giống? Những cô con gái bảo bối này tất cả đều giống mình như đúc! Cậu không thấy đôi mắt đáng yêu của bọn chúng là đều được di truyền từ mình sao.” Hạ Vĩ Phong kiêu ngạo lớn tiếng nói ra, tay còn chỉ vào hai mắt của mình.

“Hừ! Đó là giống vợ cậu thôi, con gái người ta thế này nếu như lớn lên giống người cha như cậu, không sợ dọa chết người sao.” Một người đàn ông ngồi ở phía bên kia là Kurosawa Vũ Lang hết sức không đồng ý với lời của ông Hạ.

“Được rồi, mọi người cũng đừng tranh cãi ai giống ai nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Ba người phụ nữ đang có mặt ở đó bất đắc dĩ cùng lên tiếng nhắc nhở chồng mình ở bên cạnh.

“Nói cũng đúng, nhưng mà.... quyết định như thế nào đây? Chẳng lẽ phải rút số?” Vừa hỏi là một người đàn ông nhìn rất hung tợn độc ác, ông chính là người đứng đầu tổ chức Mafia ở nước Ý – Cổ Mông – Mặc Tây Nhĩ.

“Tôi thấy không bằng chúng ta chơi đoán số đi.” Người đưa ra chủ ý này là Hạo Hoàng, ông chưa kết hôn đã tiếp nhận vị trí Môn chủ của Tông Nham môn, đồng thời cũng tiếp nhận chịu trách nhiệm giáo dục người thừa kế tiếp theo.

Mà người thừa kế tiếp theo – Xa Nhân Hạo, là người được Hạo Hoàng nhận về nuôi từ cô nhi viện.

Lần này, ông cũng tiện thể dẫn theo Nhân Hạo đến đây, là để tham gia “Ngày ghép đôi.”

“Các người đừng ồn ào nữa có được hay không!” Đến lượt bốn người phụ nữ lại cùng nhau lên tiếng quát.

“Em thấy... không bằng chúng ta quan sát nhìn xem một chút trước đi! Dù gì mọi người cũng phải ở lại đây vài ngày mà, không phải sao? Đừng nôn nóng như vậy.” Lương Kiều Kiều, vợ của Hạ Vĩ Phong đề nghị.

“Tốt lắm! Xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Ngoài cách này ra, mọi người thật sự cũng không nghĩ ra được cách nào khác tốt hơn.

Nhưng vừa đến buổi chiều, bốn người đàn ông bộ dạng khản trương, rớt cuộc vẫn lén lút dùng cách thức trò chơi đoán số, quyết định chọn thành đôi.

Bốn cô gái nhỏ thực sự đáng yêu lại đơn thuần, cứ như vậy từng câu chuyện được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Đến đây, ngồi ở chỗ này." Cổ Mông Mặc Tây Nhi hưng phấn dắt cô gái nhỏ bên cạnh, cũng không quản cô giờ phút này sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Đương nhiên rồi! Bất luận kẻ nào, chỉ cần có mắt, lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Mông Mặc Tây Nhi, nhất định sẽ bị tướng mạo của ông dọa cho sợ hãi. Ông đeo kính đen, tướng mạo hung ác, cho dù bày ra vẻ mặt cười ôn hòa, cũng sẽ làm cho người nhìn người sợ.

Chỉ thấy ông khề nhếch miệng, trong mắt mang theo ánh mắt từ ái, nhưng cô gái nhỏ bên cạnh, vẫn là không chút lưu tình cao giọng khóc lớn tiếng.

"Á, hu hu" Mặc trên người áo đầm màu hồng nhân nhật, nhìn Chi Liễn hết sức thanh thuần động lòng người như một tiểu công chúa. Chỉ thấy cô đầu tiên là dùng sức thét chói tai, sau đó lên tiếng khóc lớn.

"Này, đây là xảy ra chuyện gì?" Cổ Mông Mặc Tây Nhi có chút khó hiểu, thần sắc trên mặt hơi kinh ngạc.

"Ai u! Em nói anh đó, đáng dấp dọa người như vậy, cũng đừng đi trêu chọc đứa trẻ nhà người ta chứ! Nhìn cô bé sợ đến như vậy, nếu như không thể làm vợ con chúng ta, em sẽ hối tội anh." Bích Gia Âu, vợ của Cổ Mông Mặc Tây Nhi, hiện đảm nhiệm chức giáo mẫu Mafia, cô thoát nhìn không có khí tức của người phụ nữ xã hội đen nên có, chỉ thấy vẻ mặt cô cười tủm tỉm, dịu dàng ôm lấy Chi Liễn.

"Tiểu Chi Liễn đáng yêu, chớ sợ chớ sợ! Di thương, không sợ a!" Cô thủ thủ thủ thủ dụ dỗ.

"Di di" Giống như là bắt được loại bè gổ cứu mạng, Chi Liễn ôm cô thật chặt, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, núp ở trong ngực của cô.

"Wow! Thật đáng yêu!" Nghe tiếng kêu mềm mại của cô bé, Bích Gia Âu cao hứng ôm chặt cô bé.

"Này! Đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh một chút xử lý chuyện chính." Cổ Mông Mặc Tây Nhi nhắc nhở vợ.

"Được rồi!" Cô bữu môi, có chút không nguyện buông đứa bé trên tay.

"Chi Liễn Con có thể giúp đi một chút không, đi gọi anh trai tôi đây có được không?" Cô chỉ vào cây to chỗ cửa, trên cây một cậu con trai đang nằm.

Trong mắt cô gái nhỏ có một chút nghi ngờ, cô bé nhìn cậu con trai nằm ở trên cây thật cao bên ngoài cửa, sau khi suy nghĩ một chút, cô bé gật đầu một cái, lau giọt nước mắt chưa khô trên mặt, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

"Cứ như vậy để cho một mình cô bé đi qua gọi Shabaka, có thể hay không." Nhìn hành động của cô gái nhỏ ngây thơ, Bích Gia Âu hơi bận tâm.

"Không có chuyện gì, con của chúng ta sẽ không ngay cả đứa trẻ đáng yêu như vậy cũng đi bắt nạt!" Cổ Mông Mặc Tây Nhi bữu môi, tràn đầy tự tin nói.

"AnhAnh" Giọng nói non nớt nhỏ từ dưới tầng cây truyền ra.

Shabaka Mặc Tây Nhi đang ở phía trên một mình hưởng thụ yên tĩnh lại, đôi mắt cậu bé thâm thúy lấp lánh có hồn tràn đầy không vui, vì bị người khác quấy rầy mà cảm thấy hết sức bức mình.

Cậu bé quay đầu nhìn về phía dưới, dưới gốc cây có một cô bé đang đứng, ngây thơ hướng cậu không ngừng quơ tay.

"Anh, đi đang tìm anh." Chi Liễn đưa tay hướng vào bên trong cửa, bên miệng mang theo nụ cười đáng yêu, trên khuôn mặt sáng ngời, có sức sống cùng tinh thần phấn chấn.

Shabaka nhìn chăm chăm cô bé, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống, đứng ở trước mặt cô.

Chi Liễn bị kinh sợ mở to mắt.

Anh Thật là cao.

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn Shabaka trước mắt, mặc dù mặt cậu bé không chút thay đổi, nhưng từ trong mắt cậu, cô đã nhận ra cậu không vui.

"Tránh ra." Trong giọng nói lạnh lùng của Shabaka tràn đầy chán ghét đối với cô bé.

Nhìn hai búi tóc nhỏ trên đầu Chi Liễn, đáng yêu đến nỗi khiến cậu cảm thấy chướng mắt, mà đôi mắt cô bé to óng ánh, làm cho cô nhìn đơn thuần giống như một sinh vật không có đầu óc.

Cậu ghét con gái, nhất là loại thoát nhìn rất đáng yêu kia.

Đáng thương, yếu ớt cần người bảo vệ, là người vô dụng nhất.

Cậu là người thừa kế tương lai, trừ bỏ phải dùng cảm ra, hai chữ "đồng cảm" không bao giờ xuất hiện trong từ điển của cậu.

Cậu thật không hiểu nổi, tại sao cậu phải lãng phí nhiều thời gian ở chỗ này như vậy, trừ nghe một đám người nhàm chán nói chuyện cũ không thú vị, cậu phải bỏ lại một đồng khóa trình* nên học, cùng mấy cô gái không có đầu óc này chung đụng ở một chỗ.

*Khóa trình : chương trình học.

"Ừm." Chi Liễn mặt vô tội chu miệng lên, trong mắt thật to chứa ầy khuất không hiểu, không hiểu tại sao mình bị hung.

Anh thật là đáng sợ. Cô bé thận trọng lui về phía sau mấy bước, tay nhỏ bé không được tự nhiên siết chặt áo đầm trên người.

"Tao nói mày tránh ra, mày không nghe thấy sao? Cẩn thận tao đánh mày." Thấy cô bé vẫn đứng ở đó, giọng điệu Shabaka càng thêm hung dữ đến khiến người sợ hãi. Cậu cúi đầu, cặp mắt tràn đầy lửa giận thẳng tắp nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của cô bé, vẫn không quên vờn tay ra, làm ra động tác muốn đánh của cô.

"Ồ. Oa --" Chi Liễn cứ như vậy mở to miệng khóc lớn, tiếng khóc kia chính là vang dội đến làm cho người ta muốn thủng hai lỗ tai.

"Khốn kiếp --" Shabaka không nhịn được mắng ra miệng, vờn tay dùng sức vuốt vuốt lỗ tai của mình, thật sự không chịu nổi tiếng thét khóc chói tai của cô bé.

Chi Liễn cứ như vậy cứng ngắc tại chỗ, động cũng không dám động, mặc dù. Mặc dù cô rất muốn chạy đi.

"Câm miệng!" Shabaka tràn đầy uy nghiêm ra lệnh, nhưng đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ, lại không cẩn thận lộ ra sự thật cậu đang mềm lòng.

Cậu nhớ chưa bao giờ đối với bất kỳ người nào mềm lòng, tại sao vào lúc này, nhìn bộ dáng cô gái nhỏ trước mắt khóc đến khàn cả giọng, lại khiến cho cậu đồng tình khó có được, cùng với một chút cảm giác áy náy?

Cảm giác áy náy? Nghĩ tới đây, Shabaka lại thầm chửi một tiếng.

Chi Liễn không chút nào để ý gương mặt thất bại của cậu con trai lớn trước mắt, cô bé cắn môi, trong mắt hiện đầy nước mắt uất ức cùng vô tội, làm bộ đáng thương nhìn Shabaka.

Cuối cùng, Shabaka dùng sức thở ra một hơi, làm cho giọng mình không hung dữ như vậy nữa, sau đó, cậu từ trong túi, lấy ra kẹo sing-gum chẳng biết để lúc nào, đưa cho Chi Liễn.

"Cho em, đừng khóc."

Cho dù biểu tình cậu vẫn như cũ không tốt, toàn thân vẫn mang theo hơi thở làm cho người ta sợ hãi, chỉ là.

Chi Liễn lại không hề sợ nữa đưa tay nhỏ bé ra, nhận lấy kẹo sing-gum, trong mắt to sợ hãi dần dần biến mất.

"Cám ơn.Anh."

"Ừ!" Shabaka hất mặt, trên mặt có một tia không được tự nhiên.

Chi Liễn cao hứng cắn kẹo sing-gum, trên mặt lộ ra nụ cười với má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Shabaka vừa quay đầu, liền nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô bé.

Khi cậu hồi hồn, đã thấy tay của mình đã sớm đưa ra, còn dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô bé, lại vuốt vuốt tóc của cô.

"Ai!" Shabaka lại thở dài thêm một tiếng thất bại. Cậu bị làm sao vậy? Cô gái không có đầu óc trước mắt này, phải là loại cậu ghét nhất chứ. Cậu thế nào lại.

"Đi thôi! Chúng ta đi vào nhà." Không muốn làm cho mình trở nên kỳ quái hơn, Shabaka phá lệ làm ra hành động đủ để mọi người té rớt mắt kiếng -- dắt tay một cô bé không có đầu óc.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Vợ chồng Hạ Vi Phong vừa mới giải quyết vấn đề lão Đại và lão Nhị, đang muốn ngồi xuống thở một cái thật tốt, ai ngờ người còn chưa có ngồi xuống, lập tức lại bị Cổ Mông Mặc Tây Nhĩ kéo vào trong nhà.

"Chi Liễn, chúng ta muốn Chi Liễn." Cổ Mông Mặc Tây Nhĩ mặt hưng phấn, giống như được trúng thưởng, ngoài miệng nụ cười càng lúc càng lớn.

"Chi Liễn?" Lương Kiều Kiều không ủng hộ khề nhần mày.

Chi Liễn nhát gan như vậy, muốn con bé làm vợ Giáo phụ. Chuyện này không hù chết nó mới là lạ!

"Cậu nhất định phải là Chi Liễn? Lá gan của con bé nhỏ như vậy, làm sao có thể đảm nhiệm thân phận Giáo mẫu tương lai?" Hạ Vi Phong cũng không đồng ý, cô gái thích hợp nhà bọn họ, cũng phải giống như đứa cả hoặc là đứa thứ hai vậy.

"Không! Các anh nhìn kia." Bích Gia Âu chỉ vào con trai mình cùng Chi Liễn ngoài cửa sổ. "Tôi thế nhưng chưa từng thấy biểu tình dịu dàng như vậy trên mặt con trai, anh xem một chút, nó, nó còn dắt tay Chi Liễn." Giọng điệu cô hơi kích động nói.

"Đúng vậy! Can đảm có thể huấn luyện, tôi rất khẳng định, con gái cậu tuyệt đối nhanh chóng xứng với Shabaka." Cổ Mông Mặc Tây Nhĩ nói. Nếu không phải hiểu rõ cá tính của con trai, ông cũng sẽ không thề son sắt như vậy.

"Không được, không được, tôi xem hay là hỏi Chi Liễn một chút thì tốt hơn." Lương Kiều Kiều do dự đề nghị.

Lúc này hai đứa bé cũng đã trở về, vừa mở cửa ra nhìn thấy cha mẹ, Shabaka sững sờ một chút, ngay sau đó buông tay Chi Liễn ra.

"Mẹ!" Chi Liễn cao hứng chạy tới chỗ mẹ.

Lương Kiều Kiều vỗ vỗ đầu của cô bé, nhìn bộ dáng cô bé vui vẻ, cô bất giác cũng cười theo, sau đó ngồi xổm người xuống, lôi kéo tay nhỏ bé của Chi Liễn hỏi.

"Chi Liễn đang ăn cái gì?"

"Anh cho con kẹo sing-gum." Chi Liễn hé miệng, vừa chỉ đồ trong miệng, vừa chỉ Shabaka phía sau.

"Vậy sao? Anh thật là tốt, cho con đồ ăn, con có nói cảm ơn hay không?"

"Cảm ơn anh!" Cô bé quay đầu lại hướng Shabaka cười cười.

Cậu trai lớn phía sau khề quay đầu không nhìn cô bé, nhưng khóe miệng cậu vẽ ra dấu vết nho nhỏ, mấy người lớn cũng không thể nhìn rõ.

"Chi Liễn có sợ anh không?" Hạ Vi Phong cũng ngồi xổm người xuống nhìn con gái.

"Ừm. . . ." Chi Liễn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại quay đầu nhìn Shabaka một cái, nói: "Sẽ không."

"Phải không? Anh không làm cho con sợ sao?" Hạ Vi Phong lại hỏi một lần nữa.

"Sẽ không, Chi Liễn thích anh." Cô bé dùng giọng nói ngây thơ nói, bởi vì anh chia cho cô kẹo sing-gum a. (.... aiz,,,pó tay chỉ vì miếng kẹo mà .. chềchị rầu..=.)

"Như thế nào?" Cổ Mông Mặc Tây Nhĩ và Bích Gia Âu từ đầu tới đuôi không nói một câu, hài lòng cười.

Vừa nghe đến lời nói của Chi Liễn, Shabaka quay đầu lại nhìn Chi Liễn một cái, trong mắt có nhàn nhạt âm áp.

Thích. Lời của cô bé khiến cho lòng cậu có một loại nóng nóng, vui sướng không thể hình dung.

Chi Liễn không nghĩ tới, một câu nói đơn giản như vậy đã quyết định tình yêu cả đời của cô bé và cậu trai này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bốn chị em bàn bạc kế hoạch, cũng bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt, mà quyết định muốn đi các nước khác để tránh khỏi rắc rối.

Mà Vân Vi và Chi Liễn bình thường tình cảm tốt nhất, nên chọn cùng một ngày xuất ngoại.

"Thật sự không cùng chị đi?" Ngồi trong phòng chờ của sân bay Đào Viên, Vân Vi hơi hơi nhíu lông mày, trong mắt mang theo chút lo lắng, cô nhìn Chi Liễn bên cạnh đang co lại thân thể, đầu rũ xuống thật thấp, hỏi lại lần nữa.

"Không, không cần." Chi Liễn dùng tóc thẳng thật dài che hơn phân nửa mặt mình, dùng sức lắc đầu, mãnh liệt biểu đạt quyết tâm của mình.

"Thật? Một mình em đợi tại nơi đó sẽ không sợ?" Vân Vi vươn tay, như thương yêu đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về đầu Chi Liễn.

Cô vẫn dùng sức lắc đầu, nắm chặt hành lý trên tay.

Vân Vi muốn đi Nhật Bản để xử lý chuyện của mình, cô không phải là không biết, nếu như bởi vì liên quan đến mình mà để cho chị ấy bởi mình tới Ý, chuyện này quá phiền toái chị ấy.

"Thật?" Vân Vi thờ dãi, lại một lần nữa hỏi thăm để xác nhận, thấy Chi Liễn hiếm khi kiên trì được như vậy, nói cô không lo lắng là gạt người.

"Ừ!" Chi Liễn vô cùng khẳng định dùng sức gật đầu một cái, mặc dù trong mắt vẫn có chứa chút không xác định cùng sợ hãi.

Bởi vì sợ đám đông, cô vẫn luôn được người nhà bảo vệ rất tốt, nhưng là vừa nghĩ tới mình tuổi cũng không còn nhỏ, không thể luôn phiền toái người khác, thừa dịp lần này "Khiêu gia kế bơi" (kế hoạch trốn nhà á), cô lấy dũng khí quyết định bước đi, một mình tiến về nước Ý - đất nước mơ ước của mình.

"Được rồi! Vậy. Có vấn đề gì nhất định phải liên lạc với chị, còn có tự mình phải cẩn thận một chút, không được đi theo người khác, vào ban đêm không được một mình ra ngoài, biết không? Chị giúp em tìm một căn phòng, có vấn đề gì thì nói với bà chủ nhà, bà ấy sẽ chăm sóc em." Vân Vi như người mẹ, không ngừng dặn dò em mình. (đọc xong mà ngồi cười Vân Vi cứ cho chị ấy là con nít 3 tuổi không bằng)

Không có biện pháp, ai kêu cô trước nay đều chăm sóc Chi Liễn lâu như vậy, bởi vì tuổi gần nhau, Chi Liễn cũng lệ thuộc vào mình, mà lần này. Để em gái đi một mình, nói không lo lắng là gạt người.

"Ừ!" Chi Liễn gật đầu một cái, không dám ngẩng đầu nhìn về phía Vân Vi.

Vừa nghĩ tới phải cùng chị tách ra, cô liền muốn khóc rồi.

"Hành Khách có chuyến bay đi Ý, từ số 36 mời bước lên máy bay." Lúc này, truyền thanh vang lên.

"Tự mình cẩn thận một chút, biết không?" Vân Vi theo Chi Liễn, đưa cô đi tới cửa máy bay.

"Dạ!" Chi Liễn nhỏ giọng đáp lại, những giọt nước mắt lần lượt rơi.

"Giải quyết xong chuyện, chị liền đi tìm em." Giúp cô sửa sang lại quần áo trên người, Vân Vi mang trên mặt nụ cười lúm đồng tiền mê người.

Cô dĩ nhiên biết Chi Liễn sẽ sợ, nhưng mà hiểu rõ cá tính của cô, Chi Liễn mặc dù nhát gan, nhưng một khi chuyện đã quyết thì rất cố chấp, ngay cả cô là người cùng Chi Liễn thân thiết nhất, cũng bó tay với em mình.

Nếu em gái kiên trì muốn một thân một mình, cũng liền thuận theo thôi, dù sao chậm nhất một tháng sau, bản thân sẽ đi tìm Chi Liễn.

"Mau vào đi thôi!" Đối với Chi Liễn phát tay một cái, Vân Vi mang trên mặt nụ cười làm người ta an tâm.

Chi Liễn nhắc hành lý lên, bước chân lo lắng đi về phía cửa máy bay, cô chịu đựng lo lắng, tự nói với chính mình không thể quay đầu lại, chỉ sợ khi quay đầu lại thấy Vân Vi, cô sẽ không có dũng khí tự mình đi nữa.

Nhưng cô dù thế nào cũng không nghĩ ra, hành trình lần này sẽ thay đổi cả đời cô, để cho cô gặp gỡ người chồng tương lai của mình. . . .

Nước Ý

Một biệt thự diện tích gần hai ngàn mét vuông, biệt thự thật lớn và hùng vĩ, một mảnh rừng rậm bao vây ở chính giữa, cổng có mấy nhân viên bảo vệ thân thủ bất phàm, mỗi người đều mặc tây trang và đeo kính đen, thần sắc nghiêm túc, xem ra là đối tượng không dễ chọc.

Trước biệt thự là một bể phun nước lớn tráng lệ, nối tiếp từ cổng vào đến biệt thự màu trắng là con đường rộng rãi dành cho người đi bộ, cách đó một

khoảng có đặt một pho tượng thiên xứ xinh đẹp xa hoa, bốn phía là bãi cỏ xanh biếc đầy hoa, từ xa nhìn vào trông giống như một thế giới mộng ảo, làm cho người ta khen ngợi mãi không ngớt.

Nhưng đây cũng là nơi chỉ cần người nghe người sợ, mà sợ tới mất mặt, là chỗ ở của thủ lĩnh Mafia nước Ý: Shabaka Mặc Tây.

Bên trong nhà...

"Đem hành trình hôm nay nói cho tôi biết." Ngồi ở trên ghế sa lon, Shabaka tay cầm ly rượu từ từ uống, động tác ưu nhã.

"Hôm nay không có sự tình gì lớn, tôi nhớ hôm nay cậu phải đợi ở trong nhà." Ngồi ở một đầu ghế sa lon khác, một người đàn ông đẹp trai lại xuất sắc khác cười nói, anh nhả khói thuốc, nhìn về phía người kia bởi vì lời của anh mà nhăn mày lại.

"Chuyện của Lạp Tắc các cậu đi làm được?"

"Nếu chuyện đơn giản như vậy còn cần cậu ra tay, mặt mũi của những hộ vệ này vứt đi đâu?" Dùng sức đem khói mù trong miệng nhà ra, Byron liếc người đàn ông đối diện.

"Vậy sao?" Nghe Byron nói như vậy, Shabaka hiển nhiên không ủng hộ hừ một tiếng. Anh vừa uống một ngụm rượu, sau đó liền đứng dậy đi về hướng bên cửa sổ.

"Hoặc là. Tôi giúp cậu tìm phụ nữ, tránh cho cậu khỏi nhàm chán." Byron đứng lên đi theo, đùa giỡn ám muội mà nói.

"Chuẩn bị xe, nếu không cần tôi ra tay giải quyết chuyện này, tôi muốn ra ngoài đi dạo."

"A!" Byron đem khói dập tắt, gạt đầu một cái xong liền xoay người rời đi.

Shabaka nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đôi mắt bắn ra hàn ý, vẻ mặt tự tin cùng cao ngạo, mang theo nụ cười khiến người khác phải run rẩy.

"Ông định làm thế nào? Lạp Tắc tôi chính là đang chờ." Khóe miệng cong một nụ cười, Lạp Tắc đem rượu trên tay uống một hơi cạn sạch.

Ngày thứ tư tới nước Ý, Chi Liễn đã từ từ quen với cuộc sống một mình.

Lúc mới tới cô từng cảm thấy luống cuống, không biết nên làm sao cho phải, đã từng nghĩ tới dứt khoát đáp chuyến máy bay tiếp theo đi Nhật Bản tìm Văn Vi.

Thế nhưng. cô vẫn bỏ qua ý nghĩ đó, hai mươi sáu tuổi rồi, còn như đứa bé nhất gan, ngay cả chính cô cũng có chút nhìn không được.

Huống chi, cô thật may mắn, bởi vì công việc vẽ tranh minh họa của mình tương đối tự do, khiến cô vô luận đến nơi nào, chỉ cần có máy vi tính, là có thể làm việc.

Mà từ nhỏ cô đã thích Ý, chẳng biết tại sao, từ nhỏ cha mẹ không ngừng nói với cô rất nhiều chuyện về nước Ý, lâu dần, Nước Ý liền trở thành quốc gia cô thích nhất, cô còn vì vậy mà học tiếng Ý!

Cô không chỉ một lần mơ ước, ngày nào đó có thể một thân một mình đi tới nơi này du lịch. Cho nên lần này rời nhà, cô liền không chút nghĩ ngợi, quyết định tới nước Ý để thực hiện mơ ước bao lâu nay.

Nhưng, đối với chuyện các chị em nói, tới nơi này tìm một người đàn ông giúp một tay về chuyện hôn ước, cô cả nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì cô thật sự rất sợ đàn ông, ở trong ấn tượng của cô, đàn ông rất hung dữ, sẽ trêu cợt, khi dễ cô.

Có người hỏi, phải chăng từ lúc nhỏ cô đã bị đàn ông xung quanh khi dễ nên mới dẫn đến chứng sợ đàn ông như bây giờ?

Nhưng đáp án dĩ nhiên là phủ định.

Từ nhỏ nàng liền được người nhà bảo vệ đến gió thổi cũng không lọt, tỷ lệ bé trai có thể tới gần nàng cũng rất ít.

Tại sao cô lại sợ đàn ông như thế? Cái này là có liên quan tới tính cách nhất gan, mít ướt trời sanh của cô, hơn nữa cô vẫn nhớ tới khi còn rất nhỏ, từng có một đứa bé nam đối cô thật hung dữ, chỉ là nghĩ tới vẻ mặt hung ác của cậu, cô liền nhịn không được sợ hãi.(há há ăn sâu vào tiềm thức mới ghê há há anh làm chị sợ có ngày chị chạy mất dép... rồi không biết kiếm vợ ở đâu nữa)

Nhưng chắc đây là cô nằm mộng, vì những chuyện từng xảy ra thì cô cũng đã quên. Cô chỉ biết, cô rất sợ đàn ông, cho nên muốn cô đi tìm đàn ông giúp một tay, này căn bản là không có khả năng. (mình cũng chả hiểu cái câu nằm mộng này)

Mặc dù như thế, cô vẫn là hoàn thành kế hoạch trốn nhà.

Văn Vi nói bây giờ rời đi vẫn tốt hơn là ở trong nhà, cho dù họ chạy trốn, cha mẹ cũng không biết.

Bất quá. Thật là như vậy không? Tại sao một ngày trước khi cô muốn rời khỏi Đài Loan, mẹ còn gọi điện thoại cho cô, muốn cô khi ra khỏi nhà phải tự mình thật cẩn thận? Cô luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, rồi lại nói không ra điểm kỳ quái kia.

Nhìn trong phòng trang trí thoải mái, Chi Liễn không nhận được cảm ơn sự tỉ mỉ của Vân Vi.

Bởi vì phải ở lại nơi này bao lâu, cô cũng không có đáp án rõ ràng, chỉ biết nếu là chuyện kết hôn không được giải quyết, cô cũng không thể nào đi, mà Vân Vi tựa hồ cũng hiểu, cho nên giúp cô tìm một người chủ tốt cho thuê một phòng ốc đủ để ổn định cuộc sống thoải mái.

Chủ cho thuê nhà là Hoàng Sa Na, là một bà chủ tuổi gần 60, là người dễ gần, rất chăm sóc Chi Liễn. Khi cô một mình tới Ý, bà còn tự mình ra phi trường đón cô.

Thỉnh thoảng, Hoàng Sa Na cũng sẽ mang theo cô đi dạo xung quanh một chút, để cô quen thuộc hoàn cảnh, không đến nỗi đem mình thất lạc.

Vì vậy hôm nay, Chi Liễn liền tự mình mặc đồng phục đơn giản, trên tay cầm bản vẽ, dự định đến công viên mà mấy ngày trước Hoàng Sa Na từng dẫn cô đi.

Nơi này có một bể phun nước cực lớn, cũng chính là vì nó, cô mới lấy hết dũng khí bước ra ngoài, một thân một mình đi tới đây.

Một tòa đá cẩm thạch xây thành bể phun nước vô cùng đẹp, chính giữa là một pho tượng nữ thần Venus giang rộng hai cánh, ở bốn phía pho tượng nước không ngừng tuôn ra, khiến cho pho tượng thoát nhìn liền giống như đứng ở trên mặt nước.

Lần đầu tiên thấy pho tượng, trong lòng Chi Liễn liền hiện lên một chút rung động không cách nào thờ được, trong đầu không ngừng xuất hiện ý niệm muốn đem pho tượng vẽ vào tranh minh họa của mình, nhưng lại xấu hổ khi nhớ bà chủ Hoàng Sa Na dẫn tới đây, cho nên hôm nay cô tự mình tới. Lúc này trong lòng Chi Liễn nhất thời dâng lên một chút nhỏ nhen cùng kiêu ngạo. (chị cứ như con nít ấy)

Càng làm cô vui mừng chính là, hôm nay người nơi này rất ít, cô không cần lo lắng đám người, trong lòng cũng sẽ không sinh ra áp lực.

Trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt mê người, Chi Liễn tìm một vị trí tốt, chuẩn bị xong mấy dụng cụ để vẽ tranh, không nói hai lời, lập tức bắt đầu chuyên tâm vẽ tranh.

"Shabaka, cậu đang nhìn cái gì?" Ngồi ở ghế dài màu đen trong xe, Byron tò mò hỏi Shabaka từ lúc nãy đến bây giờ, không ngừng ngó ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì phía trước hơi kẹt xe, xe liền dừng ở giữa đường, một bên đường vừa vặn là một công viên, mà Shabaka từ lúc mới tới đây vẫn nhìn chăm chú ra bên ngoài.

"Làm chuyện của cậu đi." Bị người đàn ông quấy rầy, giọng nói có chút không vui, vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

"A!" Công việc của anh không phải là đi theo bên cạnh anh ta sao? Byron tò mò nhìn theo phương hướng của anh.

"Là một cô gái nhỏ. Đồng Phương?"

Không thể nào! Shabaka ham mê loại này sao? Byron không ủng hộ bầu môi, cô bé kia xem ra đại khái cũng chỉ có 15, 16 tuổi mà thôi!

"Cậu. Chẳng lẽ đối với cái loại đó, có hứng thú với cô gái nhỏ vóc người còn không trở mã đầy đủ hết sao?"

"Cô gái nhỏ? Hừ!" Cô ấy nhìn thế nào cũng là một cô gái thành thực rồi.

Bởi vì con gái Ý bình thường cũng trưởng thành khá sớm, cho nên mới mười tám tuổi xem ra lớn như hơn 20. Cô gái Đồng Phương ngồi dưới đất, không biết đang bận những cái gì, trên người mặc quần jean, lại buộc tóc đuôi ngựa, tự nhiên làm cho người ta cảm giác tuổi còn rất nhỏ.

"Tôi nói không đúng? Chính cậu xem một chút đi, cô bé kia gầy đến gập lại liền gãy, người nhỏ, cậu sẽ không cho là cô ấy đã 20 đi?" Anh Byron duyệt qua vô số phụ nữ, tuyệt sẽ không nhìn nhầm. (dạ thông báo a đã nhìn nhầm chị ý đã 26 rồi há há, bởi vậy tự hào là người Châu Á đi đâu cũng được khen sao mà nhìn trẻ thế hahahahahaha)

"Nhìn cái gì!" Phát hiện Byron cũng nhìn đối phương, không ngừng quan sát cô gái kia, anh không vui ra lệnh, dời tầm mắt trở lại.

"Đã nói cô ấy không phải loại hình cậu thích." Byron không nhận được thờ ra một hơi, nếu như Shabaka muốn cô gái chưa trưởng thành đó, vậy không phải tiêu rồi. (sao a vô duyên vậy trời Shabaka chứ có phải anh đâu =.=)

Dòng xe ít dần, xe của họ cũng bắt đầu từ từ đi về phía trước.

Đôi mắt Shabaka vẫn còn nhìn cô. Khá lắm cô gái ngây thơ, cái loại vui sướng đơn thuần đầy chân thật trên mặt cô, như ánh mặt trời sáng lấp lánh.

"Chờ một chút." Shabaka lên tiếng, khiến xe lần thứ hai dừng lại.

"Làm sao vậy?" Byron bởi vì lời của anh mà tràn đầy cảnh giác, cho là có người muốn công kích bọn họ.

"Ba người đàn ông kia." Trong giọng nói Shabaka mang theo lạnh lẽo, đôi mắt của anh bởi vì chú ý nhìn đến cô gái Đồng Phương gặp nguy hiểm mà trở nên sắc bén. "Cậu đi xuống giúp cô ấy."

"Tôi?" Byron cho là mình nghe lầm.

Shabaka thể nhưng gọi anh đi trợ giúp cái cô gái Đông Phương xa lạ đó?

"Cô xem ra rất không thích hợp." Trên mặt cô gái tràn đầy sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, nhìn bộ dáng kia của cô , anh. Lại cảm thấy khó chịu không thôi.

"Được rồi!" Không cam lòng xuống xe, Byron trong miệng vẫn lầm bầm nói.

Vì sao tay súng được người ta gọi là đệ nhất như anh lại phải đi làm loại chuyện tình con con này? Suy nghĩ một chút cũng thấy ba người đàn ông kia không mấy khó khăn, ngay cả tài xế trong xe cũng có thể dùng một đầu ngón tay là dễ dàng đem bọn họ bóp chết, tại sao lại muốn anh đích thân ra tay!?

"Cô gái, cùng chúng tôi đi chơi đi!" Ba người đàn ông vây quanh Chi Liễn, một người đàn ông trong số đó ánh mắt mang theo dâm dăng, không ngừng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô.

"Đúng vậy! Một mình cô em rất cô đơn đi! Để anh em chúng tôi tới thương thương em a." Một người đàn ông khác cũng đồng dạng đến gần Chi Liễn, không nhận được vuron tay ra kéo tay của cô.

Chi Liễn cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, nước mắt bất lực lập tức hiện đầy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ai tới cứu cô

"Đi đi đi. Chúng tôi sẽ làm cho em cảm thấy rất vui vẻ." Ba người thấy Chi Liễn không có năng lực chống cự, bốn phía lại không có bất kì người nào, càng thêm lớn mật.

Chi Liễn đem hết toàn lực giãy giụa, chỉ muốn thoát khỏi tay của bọn họ.

"Không cần, buông tôi ra, tôi muốn về nhà."

Nhưng đám đàn ông chỉ lớn tiếng cười, lần áp thanh âm nho nhỏ và sự cự tuyệt của cô.

Ai? Ai có thể tới cứu cô Cô không nên tự mình ra ngoài, liền sẽ không xảy ra chuyện như hiện tại rồi.

Nước mắt trên mặt cô càng ngày càng nhiều, hai chân của cô hoàn toàn không làm được gì, chỉ có thể mặc cho bọn họ kéo cô đi.

"Chờ một chút."

Tại thời khắc Chi Liễn tuyệt vọng, phía sau có người gọi đám đàn ông lại.

"Làm cái gì?" Một người đàn ông trong số đó quay đầu, nhìn người đàn ông gọi bọn họ lại.

"Thả cô gái kia, cô ấy không hề muốn đi cùng các anh."

"Hừ! Mày thật là không biết sống chết, bọn tao không thả thì thế nào?" Một người đàn ông khác thấy người mình chiếm ưu thế, mà người đối diện này thật chướng mắt, lại nhìn yếu đuối giống như phụ nữ, khẳng định không có cách nào gây khó dễ cho bọn anh.

"Không thả? Hừ!" Byron đồng tình nhìn về phía mấy người đàn ông không biết chết sống kia, anh đã cho bọn họ cơ hội.

"Muốn chết."

Byron vừa nói xong, không biết từ nơi nào lấy ra một khẩu súng, ba người đàn ông kia còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy anh đã bắn ra hai viên đạn.

Trong nháy mắt, đám người đàn ông đáng vẻ vốn là kiêu căng, cũng bị đạn bắn mà dọa ngất tại chỗ trên mặt đất.

Tay của người đàn ông vừa rời khỏi mình, Chi Liễn lập tức ngã trên mặt đất, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

"Tôi chính là đã cho các anh cơ hội." Byron lắc đầu một cái, nhìn đám người đàn ông nằm trên mặt đất, không chút cảm giác kia.

"Thiệt là, lãng phí hai viên đạn của tôi."

"Em không sao chứ?" Byron quay người lại, nhìn Chi Liễn vẫn ngồi dưới đất, chưa hoàn hồn.

Byron thấy cô ngay cả hơi sức trả lời cũng không có, vuron tay kéo cô đứng lên.

"Cảm. Cảm. Cảm ơn." Chi Liễn cúi đầu môi run rẩy, thanh âm nhỏ không ngừng liên tục nói cảm ơn. Người đàn ông này nhìn cũng giống như người xấu, bởi vì anh ta có súng, nhưng mà anh lại cứu cô.

"Đừng nói cảm ơn anh, muốn cảm ơn liền hướng anh trai kia mà nói." Byron mang trên mặt nụ cười dịu dàng, dặt tay của cô, mặc kệ cô bởi vì động tác này của anh mà kính sợ, vẫn trực tiếp dẫn cô đi tới xe hơi.

Xe phía trước chậm rãi quay cửa kính xe xuống, một người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng, nhìn hai người bọn họ đi đến.

"Em gái nhỏ, em phải hướng anh trai thoát nhìn rất đáng sợ này nói cảm ơn a!" Byron cười hi hi nói với Chi Liễn, tốt. Người đàn ông này thật là đáng sợ.

Chi Liễn vừa nhìn thấy Shabaka, lại bị hù dọa phải cúi đầu.

Từ trên người anh phát ra cảm giác áp bức, làm cho người ta không tự chủ sợ hãi, đặc biệt là đôi mắt đen, đông lạnh dọa người, giống như chỉ cần nhìn một cái thôi, cô cũng sẽ bị anh làm cho đóng băng lại. (Dạo này thời tiết nóng mình muốn đóng băng mà không được, chị có phúc mà không biết hưởng)

"Cảm. Cảm. Cảm. Cảm ơn." Cô lắp ba lắp bắp nói hết lời.

"Lên xe." Shabaka nhấn mày lại.

Thanh âm của cô đều là nhỏ như vậy sao? Nói tiếng cảm ơn lại nói thành như vậy, loại phụ nữ này. Chính là kiểu người mà cả đời này anh ghét nhất lại kinh thường nhất. (a chắc k ạ)

Chi là. Trong trí nhớ anh, tựa hồ như có cảm giác gặp cô ở đâu rồi.

"Tôi. Tôi." Chi Liễn ngẩng đầu muốn cự tuyệt, nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt màu xanh lạnh lẽo của anh, lại sợ hãi cắn môi, cúi đầu dùng sức lắc.

"Em nghĩ lại muốn gặp nguy hiểm?" Giọng điệu Byron là nhắc nhở.

Lão đại cũng thiệt là, không thấy cô gái nhỏ người ta đang sợ sao? Làm gì lại dùng cái loại giọng hù chết người đó.

"Chúng tôi đưa em trở về, mới vừa nãy anh trai cứu em không phải vậy sao? Cho nên chúng tôi không phải người xấu."

Không có cơ hội mở miệng cự tuyệt, Chi Liễn cứ như vậy bị nhét vào bên trong xe.

Hỏi địa chỉ của cô xong, xe liền chậm rãi chạy về phía trước.

Bên trong xe bởi vì có Chi Liễn mà bầu không khí bình thường tràn ngập quý dị.

Một bên liếc mắt cúi đầu, trên đôi tay nắm chặt bản vẽ, cắn đôi môi, thân thể lo lắng phát run, một bên trầm mặc không nói, sắc mặt trở nên càng lạnh, cặp mắt nhìn thẳng về phía cô.

Byron không chịu nổi loại không khí này, không nhịn được mở miệng cùng Chi Liễn nói chuyện.

"Em gái, đến đây, đừng sợ, nói cho anh trai, em tên là gì?" Byron cọt nhả hỏi.

"Tôi. Tôi tên là Hạ. Chi Liễn." Chi Liễn nhỏ giọng nói, nếu như không phải là bên trong xe vô cùng an tĩnh, thanh âm của cô chỉ sợ nghe cũng không được.

"Em gái Chi Liễn, em có thể gọi anh là anh Byron, người đàn ông lạnh lùng này là Shabaka." Lời của Byron không làm cho Shabaka phản ứng quá lớn, chỉ thấy anh vẫn là mặt không sao cả nhìn ngoài cửa sổ.

"Tôi. Tôi." Chi Liễn nhỏ giọng nói xong, không biết mình đang nói những gì.

"Em nói cái gì? Lớn tiếng một chút anh nghe không rõ lắm." Byron nghiêng đầu đến gần cô.

"Tôi. Tôi không. em."

Byron cau mày, muốn nghe rõ ràng lời của cô. "Cái gì? Lớn giọng hơn một chút nữa?"

"Tôi. Không phải. Không nhỏ." Chi Liễn dùng sức thở ra một hơi lại nói lại lần nữa.

"Thật xin lỗi, em nói."

"Nói chuyện lớn tiếng một chút!" Shabaka đột nhiên rống lớn, cặp mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Chi Liễn, đối với âm lượng nói chuyện của cô dường như hết sức bất mãn.

Kỳ thực anh cũng có đang nghe cô nói chuyện, thế nhưng âm lượng cười chết người, ai nghe được rõ ràng.

Nghe vậy, trong mắt Chi Liễn nổi lên nước mắt, cô dùng sức cắn chặt đôi môi.

Không nghĩ tới Shabaka sẽ lớn tiếng như vậy, Chi Liễn nguyên bản là không phải lớn gan, lần này lại bị nhỏ hơn rồi. Đầu cô cúi thấp giống như muốn rớt xuống, nói gì cũng chưa có dũng khí nâng lên.

"Ngẩng đầu lên, cho dù sợ nói chuyện với tôi, cũng phải nhìn mắt tôi. Lần này may mắn đừng phải tôi cứu cô, nếu là lần sau lại xảy ra, cô sẽ làm thế nào? Cúi đầu chỉ biết khóc thút thít? Vẫn lắc đầu vọng tưởng lại có người đến cứu cô? Đừng quá ngây thơ." Shabaka tàn khốc nói.

Một cô gái yếu đuối cần người bảo vệ như vậy thật là có can đảm, dám một mình ra ngoài. Chẳng lẽ cô không biết ở nước Ý này, một cô gái ra khỏi nhà một mình, là một chuyện nguy hiểm cỡ nào ư?

Người nhà của cô đâu? Tại sao để cô một mình ra ngoài như vậy? Nghĩ tới cô vừa mới nước mắt lưng cuống cùng về mặt yếu ớt tuyệt vọng kia, lòng của Shabaka lại không khỏi dâng lên một cổ đau lòng cùng thương tiếc.

Anh thật hung dữ. Chi Liễn không nhìn được run thân thể, chưa từng có người dữ dội với cô như vậy.

Nhưng mà, tại sao lại cảm thấy có dòng nước ấm, vang vọng ở trong lòng cô, cảm giác như thể làm cô thấy thật xa lạ.

Dường như anh quan tâm cô?

Vì để tránh cho mình lại bị anh lớn tiếng hù dọa, Chi Liễn dùng sức thở ra một hơi, nghe lời ngẩng đầu lên, cặp mắt vẫn không che dấu được sợ hãi của nội tâm, nhưng cô vẫn là dừng cảm nhìn Byron.

"Tôi. Tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, không phải. Không phải em gái." Thật vất vả, cô nỗ lực lớn tiếng đem câu nói nói ra rõ ràng lại đầy đủ.

Vừa nói xong, Chi Liễn len lén liếc Shabaka một cái, phát hiện trong mắt anh có lướt qua một chút hài lòng, nhất thời lòng của cô giống như bay lên. Đây là anh đang nói cô làm rất tốt sao?

"Hai. Hai mươi sáu?" Về mặt Byron kinh hãi giống như không cách nào tiếp nhận lời của cô.

Cô gái này hai mươi sáu? Kém anh bốn tuổi mà thôi, điều này sao có thể? Cô nhìn thế nào cũng giống như cùng tuổi với cô em gái hàng xóm ở nhà anh.

"Ừ." Chi Liễn cúi đầu khẽ nói. Mặc dù chiều cao của cô là 160 centimet, nhưng bởi vì quá gầy, lại có một khuôn mặt như đứa bé, vì vậy khiến cho người ta cảm giác cô rất nhỏ đi.

"Thật sự là như vậy?" Byron nhìn Shabaka, trên mặt mang vẻ thất bại.

Không nghĩ tới thật bị Shabaka nói trúng, cô không phải cô gái nhỏ. Minh duyệt vô số phụ nữ, không nghĩ tới lần này thế nhưng lại đoán sai.

Thật xấu hổ! Anh lại mới vừa gọi người ta là em gái, em gái.

"Lần sau không được tự mình ra ngoài biết không?" Xe đến nơi, chậm rãi ngừng lại, Shabaka dùng giọng trầm thấp chững chạc hướng Chi Liễn dặn dò.

"Được. Cám ơn." Mở cửa xe, cô nhỏ giọng trả lời. Đứng ở ngoài xe, cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn hai người bên trong xe lần cuối, liền xoay người, nhanh chóng chạy về phòng.

Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ. Shabaka mặc dù cho cô cảm giác cùng người đàn ông khác không quá giống nhau, nhưng là, cô vẫn còn có chút sợ.

Cho đến khi nhìn thấy cô đóng cửa lại, nghe được giọng nói sột ruột lo lắng cho Chi Liễn của một lão phu nhân bên trong nhà, Byron mới đóng cửa xe lại.

"Không nghĩ tới cô ấy chỉ kém chúng ta mấy tuổi mà thôi." Byron không thể tưởng tượng nổi lắc đầu một cái, phụ nữ Đông Phương thật là nhỏ nham không thể tưởng tượng nổi.

"Đi về." Shabaka không để ý đến lời nói của Byron, lạnh lùng quay đầu nhìn phía bên ngoài cửa sổ, lúc này trên mặt lại có chút trở nên nhu hòa, khóe miệng anh lại khẽ giờ lên.

Hạ Chi Liễn. tên rất đặc biệt, cũng rất quen thuộc, giống như từng nghe qua ở đâu. Mà cặp mắt của cô ấy thật là trong sáng, cùng nụ cười của cô sáng lạn không hề có tạp chất, dường như anh đã từng gặp qua cô. Nhưng mà ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trong căn phòng rộng rãi, một đôi nam nữ nằm ở trên giường, cô gái đang đè trên thân người đàn ông.

"Shabaka. Cho em Cho em" Christine đưa hai tay ra, muốn cởi bỏ quần lót anh, để giải trừ dục vọng của cô.

Shabaka không hề báo động trước lui thân thể ra, trên người quần áo vẫn là thật chỉnh tề, so với người ở dưới, toàn thân cô lại là sạch trơn. (Đoạn này hơi kì kì, mọi người thông cảm nha.=.=")

"Shabaka?" Christine kinh ngạc nhìn hành động của anh.

"Cô cho rằng tôi không biết cô bỏ thuốc trong rượu sao? Christine. Không, phải nói là Christine Thác Phổ, con gái của Lạp Tắc". Không đếm xỉa đến toàn thân của cô, Shabaka thoải mái tựa vào trên ghế dài, giọng điệu buông lỏng làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

"Cái.. cái gì? Anh, anh đang nói cái gì? Em không hiểu." Nụ cười cứng ngắc ảm đạm, Christine không nhận được ở trong lòng rừng mình một cái.

"Phải không? Cha cô thật là ngây thơ, lại muốn con gái của mình ra tay? Lạp Tắc đối với cô rất có tự tin, nhưng mà người đã già rồi, thần trí rõ ràng mờ hồ, tưởng rằng tôi không biết quan hệ cha con giữa cô và ông ta sao? Chơi trò gián điệp nhiều năm như vậy, cô thực sự cho là tôi không biết rõ sao?"

Lạp Tắc vốn là nguyên lão quan trọng trong tổ chức, nhưng từ khi cha về hưu, anh tiếp tục đảm nhiệm chức vị thủ lĩnh, ông ta liền không cam lòng, vẫn muốn cướp lấy vị trí thủ lĩnh.

Vì vậy, ông ta liền an bài con gái của ông ta đi theo bên cạnh anh, làm anh thư giãn, để công phá thể lực của anh, thuận lợi thoán vị.

"Em Em thật sự là không biết anh đang nói gì. Làm ơn, Shabaka, em thật khó chịu." Christine cảm giác thân thể như bị hàng vạn con kiến gặm cắn vô cùng khó chịu.

"Dĩ nhiên khổ sở, bởi vì ly rượu kia của tôi. Là cô uống." Vừa nói xong, Shabaka gõ hai cái lên mặt bàn, tiếp theo cửa phòng được mở ra, Byron và Pierre đáng vẻ tự nhiên đi đến, tuyệt không để ý có một người phụ nữ trên giường.

"Shabaka, cô ta lắp đặt máy nghe lén và camera mini, chúng tôi đã lấy được." Sắc mặt Pierre nghiêm túc nói.

"Còn nữa, trong túi của cô ta có một phong thư, xem ra là nét chữ của Lạp Tắc." Byron nhìn cô gái trên giường một cái, trên mặt anh hiện ra sự chán ghét.

"Còn có lời gì muốn nói không?" Shabaka gạt đầu một cái, đốt điếu thuốc trên tay, cũng không thèm nhìn cô một cái mà nói.

"Shabaka, xin anh tha thứ cho em, đây đều là chủ ý của cha em, chuyện không liên quan đến em." Thấy việc bị bại lộ, Christine sợ hãi chịu đựng đau đớn, bò xuống giường tựa vào bên cạnh anh, ôm chân của anh cầu khẩn nói.

"Em thực sự yêu anh. Em chỉ muốn ở chung một chỗ với anh." Nói thế nào cô cũng đi theo bên cạnh Shabaka một năm rồi, biết đâu anh sẽ tha thứ cho cô.

Shabaka nhìn cô gái dính vào trên người mình, nhẹ giọng cười. "Christine, vô dụng thôi. Nói thế nào thì cha cô trước đây cũng là một thành viên trong tổ chức, mà chính cô cũng đi theo ở bên cạnh tôi một năm rồi đúng không? Còn không rõ tính cách của tôi?" Shabaka nhẹ nhàng nâng mặt của cô, ngữ điệu mềm nhẹ.

Shabaka chợt đứng lên, như vương giả cao ngạo, nhìn cô gái bởi vì động tác của anh mà ngã trên mặt đất.

"Sát thủ là cô phải đến vì cha cô đúng không? Cô nên biết, chính mình sẽ có hậu quả như thế nào! Nói đi! Cha cô còn có kế hoạch gì?"

"Shabaka, thật xin lỗi, em sai lầm rồi, anh cho em thêm một cơ hội đi, van cầu anh, em lập tức hủy bỏ nhiệm vụ của bọn họ, van cầu anh tha thứ cho em, em thực sự không biết cha đang đánh chủ ý gì, ông ấy chỉ kêu em theo anh mà thôi. Em yêu anh, Shabaka, cầu xin anh phải tin tưởng em, em không phải có ý." Christine giùng giàng muốn đứng lên.

Ngay tại lúc cô muốn tiến lên kéo Shabaka thì hai người đàn ông cao lớn đột nhiên từ phía sau bắt giữ cô lại.

Christine quay đầu nhìn người phía sau, sắc mặt không khỏi đại biến, cô không ngừng vặn vẹo người, nghĩ muốn hất người đàn ông phía sau ra, nhưng sức lực hai người lại lớn đến làm cho cô không thể động đậy.

"Dẫn cô ta đi." Pierre mặt không chút thay đổi chỉ thị. Trước đem cô ta nhốt ở trong đại lao, chờ giải quyết xong toàn bộ sự việc, lại tiếp tục trừng phạt.

"Không muốn, không muốn. Shabaka, van cầu anh, em sẽ không dám nữa." Tiếng người bị mang đi khàn khàn kiệt lực cầu xin tha thứ, ba người bên trong phòng vẫn là thờ ơ ngồi trên ghế sa lon.

"Shabaka, thật xin lỗi, không kịp ngăn cản bọn họ, sát thủ đối phương đã phải ra." Pierre đột nhiên đứng dậy, cúi đầu nói, trên mặt có tự trách và áy náy sâu sắc.

"Pierre, cậu đang nói cái gì, đó cũng là chuyện không có cách nào khác! Chớ tự trách nữa, Shabaka có hai người chúng ta bảo vệ, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, đừng suy nghĩ quá nhiều." Byron thấy bộ dáng bạn tốt tự trách như vậy, không nhận được an ủi anh ta.

"Pierre, chuyện này cậu đã tận lực rồi." Trên mặt Shabaka là nụ cười chân thành khó có được, trong giọng nói hết sức thoải mái.

"Nhưng là.lệnh truy sát của bọn họ." Pierre ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Shabaka và Byron.

"Tôi tin tưởng các cậu."

Shabaka nói một câu đơn giản, làm cho hai người ở đây cảm nhận được sự tin cậy của anh đối với bọn họ, trong lòng vui mừng lại cảm động.

"Ha ha ha! Đương nhiên là phải tin tưởng chúng tôi, nói thế nào thì ba người chúng ta chính là nhóm bạn tốt chơi đùa từ nhỏ đến lớn mà." Byron cười to, thay đổi không khí nặng nề bên trong phòng.

"Nhớ dọn dẹp sạch sẽ phòng của tôi." Shabaka nhắc nhở người làm đứng ở một bên.

Anh không thể chịu đựng được bất luận người phụ nữ nào lưu lại mùi ở trên giường của anh. Nếu không phải là bởi vì muốn dụ rắn ra khỏi hang, căn bản anh không có khả năng cho cô ta vào phòng ngủ của mình.

"Đi." Nâng lên khóe môi, Shabaka đứng dậy đi ra ngoài phòng.

"Đi đâu?" Byron và Pierre đứng lên đi theo hỏi.

"Uống rượu."

"Nhưng mà. Hiện tại thời cơ này rất." Pierre còn chưa nói hết lời, liền bị ánh mắt trách cứ của hai người khác làm cho ngưng lại.

Bọn họ khi nào thì biết sợ? Tình hình như thế trong quá khứ cũng xảy ra rất nhiều lần, lần này cần gì phải sợ đây?

"Được rồi." Pierre biết mình nói sai, bắt đầu dĩ vãng đi theo.

Ngay khi bọn họ cho là chuyện đã giải quyết thì đồng thời, người thủ lĩnh tiền nhiệm vốn là nói muốn đi ra ngoài dạo một chút đột nhiên không thấy.

Hôm nay Chi Liễn mặc một bộ đầm màu xanh thẫm, cộng thêm một cái áo khoác nhỏ màu trắng tuyền, giống như một thiên sứ không nhiễm bụi trần, cô đứng ở ngoài cửa hàng, nhìn xung quanh.

Bà chủ Hoàng Na Sa đi nơi nào? Đưa tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, trên mặt cô tràn đầy khẩn trương và lo lắng. Sắc trời dần dần trở tối, người nơi này bắt đầu nhiều.

"Hình như thực sự bị lạc rồi. Làm thế nào đây?" Là đứng ở chỗ này bất động, chờ Hoàng Na Sa đến tìm cô, hay là tự cô đi trở về?

"Nhưng là. Đã tám giờ." Cô không ngừng nhìn thời gian, lòng của cô càng ngày càng hốt hoảng.

"Thôi. Quên đi." Cô dùng sức thở ra một hơi, hạ quyết định trọng đại. Nếu như cô không nhớ sai, hình như chỉ cần chuyển mấy ngã rẽ là đến nhà rồi.

Cúi thấp đầu, thân thể nhỏ nhỏ co lại, cô định tự mình đi về nhà.

Ở trong đoàn người, Chi Liễn có vẻ cực kỳ nhỏ nhắn và yếu ớt.

Người qua lại đối với một cô gái nhỏ Đông Phương, một thân một mình xuất hiện ở nơi hỗn loạn lại phức tạp này, trong mắt rõ ràng có lo lắng.

Nơi này đối với đàn ông Ý mà nói là "thiên đường dục vọng", nhìn đường phố phía trước phía sau đi, nhiều loại màu sắc rực rỡ trên bảng hiệu, tên gọi cũng là làm cho người ta mơ màng, không ít phụ nữ trên mặt nhiều son đây phấn, đứng ở cửa không ngừng gọi mời đàn ông đi qua lại.

Chi Liễn một lòng chỉ nghĩ mau chút về đến nhà, cúi đầu bước nhanh đi phía trước, căn bản không phát hiện không ít đàn ông đi theo sau mình.

"Chi. Chi Liễn?"

Đột nhiên, tiếng gọi của đàn ông làm cho Chi Liễn dừng bước.

Cô tò mò quay đầu lại, là người đàn ông lần trước cứu cô.

"Thật sự là cô? Khi Shabaka nói là cô thì tôi còn không tin tưởng lắm" Mặt Byron kinh ngạc đi về phía Chi Liễn, trong mắt mang theo giật mình.

"Shabaka." Vừa nghe đến cái tên này, trong đầu Chi Liễn tức thì hiện lên một đôi con ngươi lạnh lẽo.

Chương 5

"Đi theo tôi. Tại sao cô lại một mình ở chỗ này, nơi này rất nguy hiểm cô không biết sao?" Byron lôi kéo Chi Liễn, đi tới xe của Shabaka.

Đứng ở bên ngoài cửa xe, Chi Liễn cúi đầu y hệt như cô vợ nhỏ không dám nhìn Shabaka bên trong xe vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô.

"Đứng ở bên ngoài làm cái gì, đi vào." Giọng của Shabaka mang theo tức giận, một đôi mắt trách cứ nhìn cô, trên mặt anh có không vui bởi vì cô tự mình xuất hiện tại nơi phong hóa này.

Bọn họ thật đúng là hữu duyên, nếu không phải là anh vừa vận phát hiện đến bóng dáng của cô, mà từ tình hình vừa rồi cho thấy, một đồng đàn ông đi theo phía sau cô, khẳng định cô sẽ lại gặp chuyện không may.

Cô gái này rốt cuộc là làm sao vậy? Luôn không ý thức được nguy hiểm!

"Tôi" Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên trong xe một chút, nhưng mới đối diện với mắt của anh, lập tức sinh lòng sợ hãi cúi đầu. Anh Đang tức giận sao? Là bởi vì liên quan đến tâm tình không tốt?

"Cô làm sao vậy, Chi Liễn?" Byron đã sớm ngồi vào bên trong xe, cũng tò mò nhìn người ngoài xe không muốn tiến vào.

"Anh Sa Sa tiên sinh. Đang tức giận. Tôi." Nói được một nửa, cô dùng lắc đầu để diễn tả ý tứ của mình. Có lẽ anh cũng không muốn cô lên xe. Nghĩ tới đây, Chi Liễn không khỏi có chút khó chịu.

"Cô --" bên trong xe ba người khó mà tin được nhìn cô.

Pierre ngồi bên cạnh Byron, một đôi con ngươi sắc bén thẳng tắp nhìn về cô gái xa lạ ngoài xe kia.

Cô thật nhỏ. Nhưng là nhạy cảm đến làm cho người ta không dám tin. Bên cạnh mặt Shabaka không phải là không thay đổi sao? Vì sao cô có thể biết cậu ta đang tức giận đây?

"Đếm tới ba, nếu không đi vào." Shabaka là người đầu tiên từ trong kinh ngạc bình tĩnh lại, đôi mắt anh nhìn Chi Liễn, giọng điệu mang theo chút ý tứ cảnh cáo, toàn thân tỏa ra thái độ cường ngạnh khiến không ai có thể cự tuyệt, thể hiện rõ cho cô biết, nếu như không lên xe, hậu quả cô tự chịu trách nhiệm.

Như thế nào lại có người đàn ông bá đạo như vậy? Chi Liễn nghe thấy giọng điệu nói chuyện của anh, liền hiểu được ý tứ của anh, cô ở trong lòng nhỏ nhỏ lầu bầu mấy câu, thế này mới tiến vào bên trong xe.

Vừa đóng cửa, xe bắt đầu chậm rãi chạy, lần này cô ngồi ở bên cạnh Shabaka, loại cảm giác không được tự nhiên giống như ngồi trên đồng lửa này, làm cho cô từ đầu tới đuôi, đều giống như một học sinh tiểu học đang tuân theo quy định, động cũng không dám động.

"Tại sao đi tới nơi này?" Xe chạy được một lát, thanh âm trầm thấp giàu từ tính của Shabaka truyền vào trong tai Chi Liễn, không cần nhìn cô, anh cũng biết cô bị thanh âm của mình hù dọa.

"Tôi. Tôi. Tôi muốn. Về nhà." Nhớ tới lúc trước anh đã nói, Chi Liễn ngay cả dũng khí nhỏ giọng nói chuyện cũng không có, liền dùng hết toàn lực lớn tiếng nói ra.

Thanh âm của cô lớn hơn rất nhiều, nhưng vẫn nhỏ đến làm cho người có mặt ở đây phải rất cố gắng, rất nghiêm túc mới nghe thấy.

"Em gái Chi Liễn, chỗ đó là hướng ngược lại mà!" Byron buồn cười nhìn Chi Liễn toàn thân run như lá rụng.

"Tôi. Tôi đang đợi Hoàng Sa Na, bà ấy vốn là đi cùng tôi, ở cùng một chỗ, nhưng là, nhưng là tôi lạc mất, lúc đầu nghĩ ở tại nơi đó chờ bà ấy, đợi bà ấy tìm tôi, nhưng mà trời càng. Trời càng tối." Dùng sức nắm hai tay lại, Chi Liễn xác định là quá khẩn trương, nói không ra lời.

"Cái loại địa phương đó cô ít đi thì tốt hơn, đàn ông đối với những cô gái nhìn yếu đuối như cô, rất dễ dàng nổi lên tà niệm, bị người bắt đi, xem ai đến cứu được cô." Shabaka lạnh giọng nói, khẩu khí không tốt lắm, lại làm cho Byron và Pierre hơi kinh ngạc.

Sống chung với Shabaka lâu như vậy, chưa từng nghe cậu ta quan tâm tới người phụ nữ nào, ngay cả mẹ mình, cậu ta cũng rất ít khi dạn dò qua như vậy.

"Đừng vậy! Nơi đó là nơi đàn ông giải tỏa áp lực, cô đi vào trong đó rất nguy hiểm." Pierre nói theo.

"Cho nên. Các anh cũng là đến. Giải tỏa áp lực sao?" giọng của Chi Liễn hơi buồn bực.

Cô không phải thật sự đơn thuần đến ngay cả ý “giải tỏa áp lực” trong miệng đàn ông cũng không biết là cái gì, chẳng qua là vừa nghĩ tới ngay cả Shabaka cũng Lòng của cô lại không nhận được có chút khó chịu.

"Tôi, chúng tôi? Ha ha ha!" Byron không nghĩ tới Chi Liễn sẽ hỏi như thế, trên mặt hiện lên vài tia lúng túng.

"Chúng tôi chỉ là đi uống rượu." Đang lúc Byron khổ não, không biết nên giải thích với Chi Liễn như thế nào về việc vì sao ba người bọn họ ở nơi đó thì Shabaka đứng lúc lên tiếng.

"Uống rượu?" Đôi mắt đơn thuần của Chi Liễn thẳng tắp nhìn Shabaka, giống như đang hướng tới anh xác nhận.

"Uống rượu." Shabaka không biết tại sao mình lại muốn giải thích với Chi Liễn, nhưng mà anh vẫn nhìn vào cặp mắt trong veo của cô, không chút do dự gạt đầu.

"Vậy sao? Hóa ra chỉ là uống rượu, tôi còn tưởng rằng các anh đi tìm phụ nữ." Yên tâm thở ra một hơi, tảng đá lớn bị nâng lên thật cao trong lòng cô, bởi vì về mặt bảo đảm của anh mà buông xuống.

Pierre ở một bên, thấy hành động khó có được của Shabaka, cũng bắt đầu tò mò muốn quen biết với cô gái Đông phương này.

"A! Đúng rồi, Cô còn chưa có gặp qua cậu ấy đi! Cậu ta là Pierre, tôi và Pierre đều là hộ vệ, đặc biệt bảo vệ an toàn của Shabaka. Đồng thời cũng là bạn tốt cùng Shabaka chơi đùa từ nhỏ đến lớn." Byron giới thiệu Pierre xong, vươn tay ra ôm vai Pierre, bộ dáng tình cảm rất tốt.

"Bảo vệ.Sa, Sa tiên sinh?" Nghiêng đầu, Chi Liễn không hiểu nhìn Shabaka. Tại sao muốn bảo vệ anh ta đây? Chẳng lẽ là anh ta là nhân vật trọng đại gì?

"Dĩ nhiên, Shabaka chính là người nổi danh lưng lẩy ở Ý --"

"Byron, không cần nhiều lời." Shabaka ngồi ở bên cạnh Chi Liễn, khi Byron còn chưa nói hết lời thì đột nhiên lên tiếng ngăn lại.

"A, xin lỗi, tôi thiếu chút nữa đã quên cô là một tiểu bạch thủ." Cái loại chuyện hắc ám này, có lẽ đừng để cô ấy biết tốt hơn, tránh ô nhiễm tâm hồn thuần khiết của cô.

"Đúng, thật xin lỗi, Sa tiên sinh. Tôi không phải cố ý hỏi nhiều." Shabaka thô thanh quát bảo ngưng lại, khiến Chi Liễn nhớ tới mình và bọn họ căn bản không quen thuộc, không có quyền đi hỏi thăm chuyện của người ta.

Về mặt bi thương trên mặt cô, Shabaka thấy được.

"Có một số việc.Cô không biết sẽ tốt hơn." Anh nhẹ giọng nói, nghe giống như đang an ủi cô.

Lúc này, hai người đàn ông kia giống như gặp quỷ, trợn to hai mắt, hai cặp mắt thẳng nhìn Shabaka, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

"Tôi, tôi đã biết, Sa.Sa tiên sinh." Chi Liễn ngoan ngoãn gạt đầu một cái.

"Shabaka." Shabaka lại mở miệng.

"Cái Cái gì?" Chi Liễn không hiểu ngẩng đầu nhìn một bên mặt anh.

"Gọi tôi là Shabaka." Đối với cô luôn gọi Sa tiên sinh, Sa tiên sinh, anh cảm thấy rất chói tai.

"Được, được." Chi Liễn lại dùng lực gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, khóe miệng khẽ nâng lên. Ý tứ của anh là chấp thuận mình trực tiếp gọi tên của anh! Trong lòng hiện lên đáp án này làm lòng của cô tràn đầy vui mừng, cô không biết vì sao a, nhưng cô thích loại tâm tình này.

"Đến rồi." Byron phát hiện xe dừng lại, đã tới chỗ ở của Chi Liễn.

"Cám ơn anh." Sau khi xuống xe, Chi Liễn lại lần nữa hướng Shabaka nói cảm ơn.

"Lần sau nhớ không nên một thân một mình ra ngoài, biết không?" Shabaka quay cửa kính xe xuống, nhẹ giọng nói với cô.

"Được. Vậy.Tạm biệt, Byron, Pierre. Shabaka." khuôn mặt trắng nõn của cô mang theo nhàn nhạt đồ ửng, một đôi mắt nhìn về khuôn mặt anh tuấn đẹp trai của Shabaka.

Mãi đến khi xe rời đi, Chi Liễn như cũ đứng ở ngoài phòng, nhìn bóng xe nhỏ nhỏ phía xa kia.

Shabaka. Chưa từng có người nào có thể làm cho cô có loại cảm giác này, mới gặp qua anh có hai lần, mà khi thấy anh thì có một loại cảm giác an tâm, đây là lần đầu tiên cô đối với một người đàn ông cảm thấy an tâm, đối với anh tin tưởng, biết anh sẽ không làm thương tổn mình.

Trừ người nhà ra, anh. Là người đầu tiên làm cho cô cảm thụ cảm giác kì lạ này.

Cặp mắt xanh thẳm như biển rộng kia, mặc dù nhìn có chút dọa người, nhưng, cô lại cảm thấy anh rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Lạp Tắc, ông nói Shabaka có thể một mình tới đây không?"

Bên trong quầy rượu vắng ngắt, trừ một người đàn ông xem ra tuổi chừng hơn năm mươi, trên mặt rõ ràng mang theo hận ý và một đàn ông hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt hết sức khẩn trương lại lo lắng, thì không có những người khác.

"Hừ! Cha cậu ta đang ở chỗ tôi, tin rằng cậu ta cũng không có can đảm dẫn người tới." Người đàn ông được gọi là Lạp Tắc mặt tràn đầy tự tin.

"Nhưng mà Anh ta không phải dễ chọc. Nghe nói một mình anh ta có thể tay không đánh chết tám người đàn ông Chúng ta."
." Thân thể người đàn ông trẻ tuổi rút lại, nghĩ đến cặp mắt âm lãnh như quỷ mị của Shabaka Mặc Tây Nhĩ, không khỏi rung mình một cái.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng Shabaka Mặc Tây Nhĩ đối địch, ban đầu Lạp Tắc căn bản không nói hết tình hình cho anh biết, liền kêu anh tham dự, anh dưới tình huống không rõ ràng lắm mới hồ đồ tham gia.

Khi anh rút cuộc biết đối tượng mình phản kháng là người có danh xưng Satan Shabaka Mặc Tây Nhĩ, lúc này đã không kịp rút lui ra khỏi nữa, bởi vì anh nghe lời Lạp Tắc bắt cóc cha của anh ta, cũng chính là thủ lĩnh đời trước.

"Sợ cái gì, cha của cậu ta ở trong tay của chúng ta, tại sao phải sợ cậu ta hành động thiếu suy nghĩ chứ?" Lạp Tắc dùng sức vỗ bàn, lơ đãng nói.

Nghĩ lão đầu kia thật đúng là đàn, vậy mà ngờ ngác tin tưởng lời của ông, đi theo ông, ngay cả khi biết mình bị ông bắt lại, liền một câu cũng không thốt ra.

Hừ! Thật uổng phí ông làm tùy tùng của ông ta lâu như vậy, không nghĩ được ông ta lợi hại ở chỗ nào.

Đúng vậy, thủ lĩnh đời trước bị bắt, cũng chính là cha của Shabaka, khi Shabaka thăm vấn Christine - con gái Lạp Tắc. Đồng thời, Lạp Tắc tiến về chỗ ở của lão thủ lĩnh, thừa dịp lão thủ lĩnh đi ra ngoài thì uy hiếp ông ta, chính là muốn Shabaka nhượng lại vị trí thủ lĩnh.

Nhưng Lạp Tắc lại tuyệt đối không nghĩ tới, thủ đoạn của con gái mình đã sớm bị Shabaka phát hiện.

"Phải không? Lạp Tắc." Thanh âm lạnh lẽo từ cửa truyền đến, tiếp theo là một bóng dáng cao lớn lại làm người ta cảm thấy sợ hãi, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra.

Shabaka mặc quần áo đen, trên mặt cười như không cười, một đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm hai người ngồi ở trên quầy bar.

Anh xuất hiện im hơi lặng tiếng, đem hai người dọa sợ tại chỗ.

"Không được nhúc nhích." Lạp Tắc trước hết bình tĩnh, lấy ra một khẩu súng chĩa vào anh, khi nhìn thấy Shabaka thì trong mắt ông nhanh chóng thoáng qua một tia sợ hãi, nhưng lập tức bị phần nộ trong lòng thay thế.

"Không nghĩ tới cậu thế nhưng ngu đến tự mình một người tới đây." Lạp Tắc cười to ra tiếng, mượn việc này để tăng thêm can đảm.

"Đối phó ông, một mình tôi là đủ rồi." Shabaka xem thường cười ra tiếng.

"Tôi đối với ông kỳ vọng chính là rất cao, không nghĩ tới ông chỉ có thể làm được như vậy." Đối với súng trên tay Lạp Tắc, Shabaka dường như không để vào trong mắt, trên mặt của anh không có nửa điểm sợ hãi, chỉ là tìm một chỗ nhàn nhã ngồi xuống.

"Hừ! Còn dám mạnh miệng, nếu như không để ý cha cậu, cậu còn có thể một mình tới đây sao?" Lạp Tắc đắc ý nói, chính là chuẩn xác nhìn thấy anh đối với người nhà rất coi trọng, cho nên anh mới xuất ra một chiêu này.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, nói ra điều kiện của ông." Nhìn thời gian trên tay một chút, giọng nói Shabaka lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mắt.

"Tôi muốn vị trí của cậu."

"Tôi cũng nghĩ thế, dù sao vị trí thủ lĩnh không phải ai cũng có thể lấy được." Shabaka dựa vào ghế, thần sắc nhẹ nhõm.

"Cậu khoan đắc ý, cậu có thể lấy được vị trí kia, còn không phải bởi vì ông ta là cha cậu. Ông ta là một lão hồ đồ, ta đi theo bên cạnh ông ta đã ba mươi năm, ba mươi năm này đến làm trâu làm ngựa cho ông ta, kết quả lấy được lại là đi theo ông ta về hưu. Đến cuối cùng, ông ta thế nhưng đem vị trí giao cho tên tiểu bối cậu, cái này kêu ta phải tâm phục như thế nào, ta so với cậu còn hiểu tâm quan trọng của tổ chức hơn!" Lạp Tắc cắn chặt răng phần hận

nói, gương mặt vẫn vẻ đáng sợ.

"Cho nên, ông mới bảo con gái ông đến gần tôi, tưởng rằng tôi sẽ động lòng với cô ta mà lơ lửng cảnh giác, để cho ông có cơ hội sao? Ông quá ngây thơ rồi, Lạp Tắc."

"Cậu đã biết?" Vừa nghe đến mưu kế của con gái mình bị nhìn thấu, Lạp Tắc không thể tin được trợn to hai mắt, trong lòng hiện lên dự cảm xấu.

"Chẳng những biết, mà con gái của ông cũng bị trừng phạt trong tổ chức." Shabaka nhếch miệng nói.

"Không lẽ, mày, mày đem nó Cái tên đàn ông ghê tởm này, tao muốn giết chết mày." Thì ra là Christine đã bị bắt, khó trách ông muốn liên lạc với cô đều không tìm được người.

"Tao muốn giết chết mày, ngay cả cha mày cũng giết chết!" Lạp Tắc gần như điên cuồng gào sấm lên, hướng vị trí Shabaka chuẩn bị bắn ra.

"A!" Một viên đạn đột nhiên từ trong bóng tối bắn ra, Lạp Tắc kêu rên một tiếng, súng trên tay rơi xuống đất, anh cũng quy theo trên mặt đất.

Mà người đàn ông đi theo phía sau Lạp Tắc, chẳng biết lúc nào đã nằm hấp hối trên mặt đất rồi.

"Ông cho rằng mình có cơ hội có thể giết Shabaka sao?" Pierre từ chỗ tối đi ra.

"Đúng vậy! Ông tưởng rằng Shabaka ngu như vậy? Sẽ một mình đến đây?" Byron cũng đi ra.

Lạp Tắc ôm cánh tay bị súng bắn trúng, không thể tin được nhìn hai người tiến vào.

Ngoài cửa ít nhất cũng có ba mươi người mai phục, tại sao hai người bọn họ đi vào được?

"Nếu như ông đang thắc mắc ngoài cửa rõ ràng hơn mười người, tại sao chúng tôi còn có thể bình yên vô sự đi vào, đó là bởi vì những người đó sớm bị hai người chúng tôi dễ dàng chế phục rồi." Pierre thay ông ta giải đáp nghi vấn trong lòng.

Bằng kỹ thuật bắn súng của Pierre anh và Byron, những người ngoài cửa đó căn bản không phải nhìn đến.

"Hiện tại chỉ còn lại ông." Shabaka đi đến phía trước, nhìn Lạp Tắc ngồi dưới đất.

"Cậu. Cậu giết tôi, cậu cũng sẽ không biết được cha cậu ở nơi nào." Lạp Tắc hốt hoảng nói, vốn là tràn đầy tự tin, cho là kế hoạch không chệch vào đâu được, không nghĩ tới hai ba cái đã bị anh giải quyết.

"Thật xin lỗi! Chúng tôi đã sớm cứu lão thủ lĩnh ra, ông ấy còn muốn tôi nói cho ông biết, ông ấy đối với ông rất thất vọng, không nghĩ tới ông ấy một lòng vì để ông mạnh khỏe, ông lại vẫn đối với ông ấy như vậy." Byron ngồi xổm xuống, trên mặt mang theo nụ cười nói.

"Cậu nói cái gì? Lão thủ lĩnh biết là ta làm?" Điều này sao có thể, ông từ đầu đến đuôi cũng không có xuất hiện, ông ta làm sao có thể biết được?

"Thật ra thì lão thủ lĩnh sớm biết ông cố ý muốn đoạt vị, sở dĩ ông ấy không đem vị trí thủ lĩnh giao cho ông là bởi vì ông ấy không muốn ông lớn tuổi mà còn phải đối mặt đánh giết giết, vì tốt cho ông, nể tình các ông là bằng hữu, mới quyết định muốn ông cùng ông ấy rút lui khỏi." Pierre đứng ở phía trước Lạp Tắc, truyền đạt lời nói của lão thủ lĩnh.

"Không nghĩ tới ông lại bị lợi ích che mắt lương tâm của mình." Shabaka cúi người, cảm súng của Lạp Tắc rơi trên mặt đất lên.

"Còn nữa, tôi không phải đột nhiên đón lấy vị trí thủ lĩnh. Ba năm trước đây, chuyện bên trong tổ chức tôi đã sớm tiếp nhận, chẳng qua là ông vẫn không có phát hiện."

"Không, không thể nào." Lạp Tắc không ngừng lắc đầu, ông không tin lão thủ lĩnh sớm nhìn ra ý đồ của ông. Thật là như vậy! Lão thủ lĩnh tin tưởng ông như thế. Mà ông còn muốn giết ông ấy. . . .

Nhớ tới cuộc sống cùng cha của Shabaka phần đầu từng li từng tí vì tổ chức trong ba mươi năm, nhớ đến ông ấy vì mình canh súng, vì mình gánh chịu chuyện sai lầm. Lạp Tắc đỏ mắt.

Không nghĩ tới, mình lại bị quyền lực che mắt, kèm thêm tình cảm với lão thủ lĩnh, cũng bị mình cho xóa sạch đi. Ông rốt cuộc đang làm gì?

"Tôi không thể giết ông, dù sao ông cũng là bạn của cha tôi, bạn tốt. Chính ông trừng phạt đi!" Ở trong mắt của ông ta, Shabaka thấy được ý hối hận.

Anh đem súng trên tay bỏ lại, xoay người rồi đi.

"Chờ, chờ một chút." Lạp Tắc đột nhiên gọi Shabaka.

Shabaka dừng bước, nhưng không có quay đầu lại.

"Nói với cha cậu đừng ta, ta sai lầm rồi, ta thật xin lỗi ông ấy. Còn có. Rất xin lỗi, ta mua sát thủ, chính cậu cẩn thận, cẩn thận một chút." Vào giờ khắc này, Lạp Tắc trong mắt mang theo nước mắt, ông hối hận mình giác ngộ quá muộn, làm ông mất đi người bạn tốt nhiều năm, cũng thua mất

cuộc sống của mình.

"Ừ." Gật đầu một cái, Shabaka và Pierre, Byron sau lưng cùng nhau đi ra khỏi quầy rượu.

Ngồi vào bên trong xe, đang muốn đóng chặt cửa lại thì ba người bọn họ đồng thời nghe được bên trong quán rượu truyền tới tiếng súng vang.

Có lẽ đây là kết quả tốt nhất đối với Lạp Tắc.

"Chúng ta đi thôi!" Shabaka chỉ thị.

Xe rất nhanh chạy ở trên đường, một lát sau không khí bên trong xe đột nhiên trở nên hết sức nặng nề.

"Chúng ta bị người theo dõi." Pierre đột nhiên nói, trên mặt biểu tình trầm trọng.

Byron tiếp theo cũng lấy ra hai khẩu súng, kiểm tra đạn bên trong.

"Bây chiếc xe đi theo phía sau, còn có mười hai xe đi đầu, người tới quả không ít." Về mặt Shabaka tỉnh táo phán đoán.

"Ừ. Xem ra là sát thủ Lạp Tắc mua." Pierre đưa một khẩu súng cho Shabaka, đề phòng bất trắc.

"Tôi tính tính toán toán có khoảng 50 người." Byron vừa hướng về phía tài xế lái xe giao phó mấy câu vừa nói.

Xe phía sau bọn họ đột nhiên lên trước, bốn chiếc xe vây bọn họ ở chính giữa.

Không biết là bên nào nổ súng, ban đêm u ám trong nháy mắt ánh lửa nổi lên bốn phía, tình thế càng trở nên không thể vãn hồi, tiếng súng không ngừng truyền ra.

Byron và Pierre không hổ là tay súng thiện xạ, mỗi phát bắn ra liền hạ được một sát thủ ngồi trên xe đi đầu, mắt thấy mấy xe đi đầu vây chung quanh xe, vốn là từ bốn chiếc xe biến thành một chiếc, số xe cũng ít đi rất nhiều.

Lúc này, một chiếc xe ở phía sau, thừa dịp Byron và Pierre hạ thủ người ở hai bên đối diện thì bắn đạn vào bọn họ.

"Cẩn thận." Viên đạn hướng trúng Byron, Shabaka chú ý tới, anh rống to ra tiếng, nghiêng tới trước kéo thân thể Byron một phen, canh súng cho anh.

"Shabaka." Byron và Pierre khiếp sợ kêu to.

Đạn bắn trúng vai phải Shabaka, anh trong nháy mắt té ở trên ghế ngồi.

Lúc này bên trái có người quăng một vật tới đây.

"Là lựu đạn." Pierre kêu to, khi nó còn chưa rơi xuống trên xe thì kịp trở tay đem nó vung ra ngoài cửa sổ, phía sau một chiếc máy xe do đó đã bị liên lụy.

"Tốc độ xe đi chậm lại một chút. Shabaka, cậu không sao chứ?" Byron mang trên mặt tự trách, không nghĩ tới sơ sót của mình, hại người anh muốn bảo vệ bị thương.

"Không có việc gì, các cậu thì sao?" Shabaka cắn chặt răng, chống người lên. Trên trán anh đỏ mồ hôi, đạn còn ghim trên vai, máu không ngừng tuôn ra.

"Không có việc gì, Shabaka, cậu trước hết xuống xe, chờ đem những tên này giải quyết xong, chúng tôi sẽ đi tìm cậu." Pierre thấy tình thế thay đổi, vội vàng nói.

Mặc dù Shabaka nói mình không có việc gì, nhưng sắc mặt cậu ta trắng bệch, tình hình xem ra không lạc quan.

"Không cần, đừng quên, tôi dùng hai tay thông dụng." (ý là thuận cả hai tay) Tay trái Shabaka cầm lấy súng, trên mặt hiện lên nụ cười làm người ta an tâm, trong mắt mang theo kiên quyết. Anh không thể nào bỏ lại nhóm bạn mình mà chạy trốn chết.

"Không được, cậu trước hết xuống xe." Byron dùng sức lắc đầu, thấy anh kiên quyết như thế, ngoan cường không chịu xuống xe, cắn răng một cái, Byron hướng vết thương Shabaka dùng sức nện xuống, làm cho Shabaka đau đến rống to.

"Thật xin lỗi, đây là vì muốn tốt cho cậu." Byron nhân cơ hội để cho tài xế giảm bớt tốc độ xe, ở thời điểm trận lựu đạn nổ tung dẫn tới khói dày đặc, anh không nói hai lời liền đẩy Shabaka xuống xe, khiến anh ấy lăn xuống một bên sườn dốc.

"Nhanh lên một chút, lái nhanh một chút." Sau khi xác định vị trí của Shabaka, Byron liền muốn tài xế nhanh chóng rời đi, dẫn những sát thủ kia đi theo bọn họ.

"Hiện tại không có gì phải lo lắng." Pierre và Byron nhìn nhau cười một tiếng, từ dưới ghế lấy ra hai khẩu súng khác, trong mắt hai người lộ ra ánh sáng nguy hiểm, khỏe miệng câu ra một nụ cười thị huyết.

Muốn đấu với bọn họ? Phải nhìn xem những người kia có mệnh sống đó hay không?

Sau khi xác định Shabaka sẽ không bị liên lụy, thương chiến (bắn nhau) chân chính ruột cuộc mới triển khai. Pierre và Byron giống như không muốn sống, lộ đầu ra ngoài cửa xe, bắt đầu cùng sát thủ phía sau triển khai một cuộc đấu súng kịch liệt.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, tiếng súng ở trong đêm tối yên tĩnh càng thêm vang dội.

Chi Liễn đang vội vàng vì ngày mai nhất định phải giao tranh minh họa.

Đột nhiên, cách đó không xa tiếng súng không ngừng truyền tới làm cho cô bị kinh sợ đến mức từ trước máy vi tính đứng lên, vội vàng trốn vào trong chăn của mình.

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao lại có thanh âm này?" Cô biết nơi này không quá yên ổn, thỉnh thoảng xuất hiện một hai tiếng súng không tính là gì, nhưng mà lần này giống như hết sức nghiêm trọng, khoảng cách nghe thấy thanh âm dường như vô cùng gần nơi này

"Chẳng lẽ." Đánh tới cửa bọn họ sao?!

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Chi Liễn sợ hãi, càng thêm dùng sức đem mình bao bọc gió thổi cũng không lọt.

"Chi Liễn, cô không sao chứ!" Thanh âm Hoàng Sa Na xuất hiện ở ngoài cửa, bà rất lo lắng Chi Liễn nhát gan sẽ bị dọa sợ, vội vàng tới xem một chút.

"Hoàng Sa Na?" Vừa nghe đến thanh âm của bà, Chi Liễn nhanh chóng từ trong chăn chạy ra mở cửa.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nhiều tiếng súng như vậy?" Sau khi để cho Hoàng Sa Na đi vào, Chi Liễn tò mò hỏi.

"Có một chiếc xe bị rất nhiều xe công kích, có lẽ là kẻ thù đi! Không cần lo lắng, ta xem bọn họ hẳn là đi xa rồi." Hoàng Sa Na thấy bộ dáng Chi Liễn bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, cất tiếng an ủi cô.

"Vậy sao? Thật là đáng sợ." Chi Liễn vẫn lo lắng đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn cách đó không xa một chút.

Chẳng biết tại sao, cô có loại dự cảm xấu, hơn nữa cảm giác kia từ từ gia tăng

"Ta ở trên lầu thấy rất rõ ràng, người trong chiếc kia màu đen bị bao vây kia bắn súng rất chuẩn, hơn nữa hình như bọn họ đem người nào đẩy xuống xe, sau đó liền nhanh chóng chạy đi. Ta nghĩ có thể là có người bị thương, cho nên mới thả anh xuống." Hoàng Sa Na nói.

"Xe màu đen?" Chi Liễn nhẹ giọng thì thầm.

"Đúng vậy! Ở Ý, người có thể ngồi cái loại xe màu đen đó cũng không nhiều, chắc là người có lai lịch lớn mới có năng lực ngồi loại xe đó." Hoàng Sa Na giải thích cho Chi Liễn nghe.

Xe của Shabaka hình như là màu đen, Chi Liễn nhớ, Byron cũng dùng súng.

Sẽ không. Chi Liễn dùng sức vầy vầy đầu, người nọ cũng sẽ không là Shabaka, cũng sẽ không đứng lúc như vậy. Cô ở trong lòng không ngừng thuyết phục mình, nhưng. Vì sao trong lòng vẫn là lo lắng như vậy?

"Hoàng Sa Na." Chi Liễn đột nhiên quay đầu, trong mắt mang theo cầu khẩn nhìn Hoàng Sa Na. "Tôi, chúng ta đi nhìn một chút có được hay không?"

"Cái gì?" Hoàng Sa Na bị Chi Liễn dọa sợ, nhảy dựng lên.

"Tôi muốn đi xác nhận một chút, cô mới nói vừa có người bị đẩy xuống xe không phải sao? Tôi muốn đi xem một chút là có người bị thương hay không, bị ném ở nơi nào."

"Nhưng mà. Cô không phải rất sợ sao?" Hoàng Sa Na ở trong mắt Chi Liễn thấy được sợ hãi.

"Tôi sợ. Là bạn của tôi." Vừa nói xong, Chi Liễn liền không nói hai lời cầm một cái áo khoác lên mặc vào, đi ra ngoài.

"Chờ, chờ một chút, Chi Liễn! Một lát phát sinh chuyện gì ta cũng mặc kệ." Hoàng Sa Na thấy Chi Liễn chạy ra ngoài, cũng đành phải cùng đi theo.

"Ở nơi nào?" Chi Liễn hỏi Hoàng Sa Na bên cạnh, về mặt sót ruột không ngừng tìm kiếm.

"Ta không xác định, chỉ biết vị trí đại khái mà thôi." Hoàng Sa Na lắc đầu một cái nói, thật không hiểu nổi Chi Liễn tại sao vội vã như vậy, nói không chừng người đã bị đón đi.

"Vậy sao? Tôi đi nơi đó tìm một chút." Chi Liễn ôm tâm lo lắng, không ngừng ở giữa bụi cỏ tìm kiếm.

Đột nhiên, cô nghe được một thanh âm yếu ớt, này nghe tới giống như là. Tiếng người thở dốc.

Không suy nghĩ nhiều, Chi Liễn nhanh chóng chạy tới phương hướng phát ra âm thanh.

Nhanh chóng đến gần địa điểm kia thì đột nhiên có một vật gì đó dính ở sau lưng cô, Chi Liễn tròn to mắt, bị dọa sợ đến không dám động.

"Lại bị phát hiện, các người thật đúng là cố chấp." Thanh âm của người đàn ông từ sau lưng Chi Liễn truyền đến, nghe giống như là bị thương rất nặng, bởi vì tiếng thở dốc của anh ta nghe hết sức nặng nề.

"Tôi Tôi." Chi Liễn bị dọa sợ đến không dám có hành động thiếu suy nghĩ, một đôi chân run rẩy nhanh chóng đứng lại.

"Còn có bao nhiêu người ở chỗ này tìm ta? Nói mau!" Shabaka duy trì thân thể bị thương, chịu đựng đau đớn trên vai, cắn chặt răng cực lực nói.

Bởi vì bóng đêm mờ mờ, căn bản không thấy rõ người đến là ai, cộng thêm anh đang bị thương, ý thức mơ hồ, rốt cuộc lại đem Chi Liễn thành kẻ thù.

"Tôi Tôi không phải muốn giết anh. Tôi chỉ là Chi là." Cố nén nước mắt, Chi Liễn một lòng không ngừng nhanh chóng nhúc nhích, chỉ sợ sẽ bị dọa đến té xỉu.

Thanh âm này. Shabaka hoài nghi mình có phải nghe nhầm hay không, thanh âm này nghe tới giống như là Chi Liễn.

"Xoay người lại." Anh không còn hơi sức ra lệnh, hòng súng vẫn chỉ vào hông của người trước mặt.

Hai chân Chi Liễn run run chậm rãi xoay người.

"Chi Liễn?" Shabaka không thể tin phun ra câu này, rồi sau đó vô lực ngã xuống phía dưới.

"Anh làm sao vậy? Shabaka!" Chi Liễn nhìn thấy anh muốn ngã xuống, vội vàng chống đỡ anh.

"Làm sao toàn thân anh đều là máu? A! Anh trúng đạn!" Ngoài ý muốn phát hiện trên vai anh đang chảy máu, Chi Liễn lo lắng kêu, trong mắt có đau lòng không che giấu được.

"Để cho cô thấy bộ dạng kinh khủng này rồi." Shabaka cố hết sức cười ra tiếng, vẻ mặt xem ra vô cùng mệt mỏi.

"Không cần, không nên nói chuyện nhiều, tôi dẫn anh rời đi." Cô đem hết toàn lực, để cho tay anh tựa vào trên vai cô, từng bước từng bước đỡ anh từ từ đi về phía trước.

"Hoàng Sa Na, Hoàng Sa Na, tôi tìm được, Hoàng Sa Na." Vừa mang theo Shabaka, Chi Liễn vừa lớn tiếng kêu người cách đó không xa.

"A! Ông trời của ta! Sao bị thương nghiêm trọng như thế?" Hoàng Sa Na vừa nhìn thấy Chi Liễn đỡ một người đàn ông toàn thân đều là máu, không khỏi kêu to.

"Nhanh lên một chút, anh ấy là bạn của tôi, mau tới giúp tôi, chúng ta phải dẫn anh ấy trở về." Chi Liễn thở hổn hển, sức nặng toàn thân của Shabaka đều ở trên người cô, cô sắp vô lực rồi, muốn té ngã.

Hoàng Sa Na tiến lên giúp một tay đỡ Shabaka, không cần thận làm động đến vết thương trên vai anh, dẫn đến anh đau kêu thành tiếng.

"Tôi tới, cô tới nơi này." Cùng Hoàng Sa Na đổi vị trí, Chi Liễn thận trọng đỡ Shabaka.

"Không cần chạy đi nơi đâu, ta mới vừa phát hiện có mấy người ở nơi này, hình như là đang tìm cậu ta, trên tay còn cầm súng." Hoàng Sa Na dẫn theo Chi Liễn đi hướng đường nhỏ.

"Anh chịu đựng một chút, một chút nữa là đến rồi." Nghe được tiếng rên rỉ thật nhỏ của Shabaka, Chi Liễn biết anh rất đau, chẳng qua là nhịn không muốn kêu lên, đau lòng nỗi thống khổ của anh, cô nhẹ nhàng an ủi anh.

Mặc dù cô sợ anh, nhưng là. Thấy anh bị thương thành như vậy, lòng của cô nhưng lại không khỏi cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo, đau lòng đến muốn rơi lệ.

Shabaka gắng sức quay đầu nhìn về phía Chi Liễn, trên mặt cô biểu lộ thương tiếc cùng không bỏ lại, ngực của anh vì thế mà xòe ra một trận ầm ập.

Một người nhỏ nhỏ như vậy, đang dùng thân thể nhỏ nhỏ gầy yếu của cô chống đỡ thân thể nặng nề của anh, trên mặt nhát gan nhu nhược lại xuất hiện vẻ mặt dũng cảm.

Cô thật là một cô gái kỳ lạ, nhìn cô, tim của anh lại cảm thấy an tâm bình tĩnh, hiện tại đang ở thời khắc nguy hiểm, nhưng trong lòng lại có loại tư vị ngọt ngào.

Trong lòng có một cỗ tình ý không ngừng lên men, khiến anh cảm động.

Chưa bao giờ có bất kỳ người phụ nữ nào, ở trong lòng anh khơi lên kích động lớn như thế.

Chỉ có cô. cô gái Phương Đông nhìn nhỏ yếu này.... ..

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

"Anh trước tiên nằm xuống, tôi, tôi giúp anh đi tìm bác sĩ." Rốt cuộc ở trong một hồi hoảng loạn, hai người Chi Liễn và Hoàng Sa Na, hợp lực mang Shabaka về nhà, hiện tại anh đang nằm ở trên giường Chi Liễn.

"Không thể tìm bác sĩ, nếu là những người đó vẫn còn đang tìm tôi, cô có thể sẽ bị liên lụy." Khi cô xoay người định nhờ Hoàng Sa Na gọi điện thoại thì Shabaka cật lực vươn tay ra bắt cô lại.

"Nhưng, nhưng mà bây giờ anh bị thương, không tìm bác sĩ sẽ rất nguy hiểm." Chi Liễn ngồi xổm người xuống, cầm khăn lông ướt lau mồ hôi cho anh, trên mặt là tràn đầy lo lắng.

"Cô. Tôi giúp tôi." Anh thở hắt hắt nói. "Có một viên đạn ở trong vai của tôi, cô nhất định phải. Giúp tôi lấy ra."

"Đạn?" Chi Liễn khiếp sợ trợn to mắt.

Quả thật, trên vai phải của Shabaka tràn đầy máu, mà trên quần áo thực sự có một lỗ thủng.

"Tôi, tôi sẽ không, không có, không có kinh nghiệm, sẽ làm anh đau." Cô dùng sức lắc đầu, trách nhiệm này quá lớn, hơn nữa cô vốn cực kì sợ máu, nếu là bình thường, thấy nhiều máu như vậy, cô đã sớm hôn mê, nếu không phải anh bị thương nặng, dưới tình huống này không cho phép cô ngã xuống, bằng không, cô căn bản ngay cả đi về tới nhà cũng không có biện pháp, huống chi là phải giúp anh lấy đạn ra!?

"Cô làm được. Tôi tin tưởng cô." Không hề cô cự tuyệt, Shabaka lập tức nói ra một đồng thứ cô nên chuẩn bị.

"Tôi, tôi." Chi Liễn lắc đầu, nhìn vai Shabaka không ngừng ra máu.

"Chi Liễn, cô đừng sợ sệt ở đó, không nhanh một chút giúp cậu ta cầm máu, cậu ta sẽ chết." Hoàng Sa Na ở một bên, nhìn đáng sợ do dự của Chi Liễn, sốt ruột phải kêu to.

"Không. Tôi, tôi không thể để cho anh ấy chết." Trên gương mặt tái nhợt của Chi Liễn tràn đầy hốt hoảng và lo lắng.

Anh làm sao có thể chết? Dùng sức thở ra một hơi, Chi Liễn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nói với mình phải tĩnh hạ tâm lại (ổn định tâm thần để chuẩn bị làm việc gì đó.)

Mở mắt ra lần nữa thì trong mắt của cô mang theo quyết tâm. "Tốt, Hoàng Sa Na, làm phiền cô giúp tôi chuẩn bị đồ anh ấy mới vừa nói, tôi, tôi tới giúp anh ấy đem, đem đạn lấy ra."

Sau đó không lâu, Hoàng Sa Na đem toàn bộ dụng cụ cầm tới. "Đến gần một chút."

"Ừ!" Chi Liễn dùng sức gật đầu.

Cô cầm kéo lên, thận trọng cắt bỏ áo trên người Shabaka.

"A! Ông trời của ta!" Hoàng Sa Na ở một bên, thấy tất cả vết thương lớn nhỏ trên người Shabaka, không nhịn được lớn tiếng kêu lên.

"Thương thế của cậu ta thật nghiêm trọng."

"Làm gì nữa đây?" Trên người Shabaka đầy máu, Chi Liễn cố nén cảm giác choáng váng, cắn chặt răng không ngừng nhắc nhở mình phải dũng cảm, không thể ngã xuống ở lúc này.

"Đem. Đạn lấy ra. Lấy ra." Shabaka cho cô một chút mỉm cười khó coi gọi là khích lệ.

Thấy vẻ mặt Chi Liễn cứng ngắc, anh biết cô rất sợ, nhưng cô lại dũng cảm nhận xuống.

"Tốt. Tốt, anh anh chịu đựng một chút, nếu rất đau, kêu, kêu thành tiếng cũng không sao." Cô dùng sức gật đầu một cái, dùng tay run run lấy kẹp ra.

"Tôi, tôi đi ra ngoài trước thì tốt hơn." Hoàng Sa Na sợ đến mức nhanh chóng từ trong phòng chạy ra ngoài. Bà cũng không dám nhìn hình ảnh máu me

như thế.

"Tôi, tôi muốn bắt đầu!" Sau khi đem cái kẹp hơ qua, Chi Liễn nuốt từng ngụm nước bọt, nhẹ nhàng đưa kẹp vào trong vết thương máu thịt lẫn lộn.

Shabaka cắn răng không muốn kêu thành tiếng, cho dù vết thương đau đớn như bị lửa nóng đốt bỏng đến làm người ta không chịu nổi, anh nhất định không muốn mở miệng.

Từ bên môi anh tia máu nhỏ chảy ra, anh cắn bị thương môi mình, khuôn mặt đau đến vặn vẹo, đôi tay siết chặt khăn trải giường.

"Tìm được rồi." Chi Liễn từ từ đem đạn lưu lại ở trên vai anh lấy ra, khi cô buông cái kẹp trong tay xuống thì trên trán đã tràn đầy mồ hôi, tiếp, cô lại nhanh chóng giúp anh băng bó vết thương.

Lau mồ hôi trên trán, Chi Liễn rút cuộc lộ ra nụ cười an tâm, cô quay đầu nhìn về phía Shabaka nằm ở trên giường, thở phào nhẹ nhõm.

Không biết anh đã ngất đi khi nào, có lẽ là bởi vì quá đau đớn, có lẽ là bởi vì biết đạn được lấy ra mà yên tâm ngủ.

"Anh rất dũng cảm a!" Chi có khi không nhìn hai mắt chăm chú của anh thì Chi Liễn mới dám nhìn anh nói chuyện, giọng nói của cô mềm mại, tay cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán và máu bên khóe miệng của anh.

Shabaka như vậy, khiến cho trong lòng cô xuất hiện một chút dịu dàng không giống nhau.

Tâm tình của cô, dường như bắt đầu bởi vì nhất cử nhất động của anh mà bị ảnh hưởng rất lớn.

Sáng hôm sau,

Ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào bên trong phòng, khiến người đàn ông nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra.

Nghĩ đứng dậy, đầu vai đau nhói lại làm cho anh không dùng lực được.

Shabaka đưa tay vuốt vuốt đầu có chút sưng đau của mình, mở ra hai mắt.

Trần nhà màu lam nhạt đập vào mi mắt, anh khẽ quay đầu nhìn bốn phía, trang trí nữ tính hóa khiến anh không khỏi nhăn mày lại, nơi này là. Anh vươn tay ra, đột nhiên phát hiện tay của mình quấn băng, trên người còn mặc áo ngủ hoạt hình kì quái.

Đúng rồi! Anh trúng đạn. Shabaka đưa tay, cô hết sức xoa xoa trên đầu vai. Nhìn trên vai đeo băng, xem ra đã có người giúp anh làm giải phẫu cấp cứu rồi.

Anh nhìn về phía một đầu khác. Một bóng dáng nho nhỏ đang nằm ở mép giường. Nhìn mặt bên của cô. Là Chi Liễn?

Thân thể nho nhỏ lẳng lặng nằm úp sấp ở mép giường, hai mắt Shabaka không khỏi trở nên nhu hòa.

Anh được Chi Liễn cấp cứu trở lại. Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng của cô, cùng với lúc vì giúp anh lấy đạn ra như muốn choáng váng, rồi bộ dáng kiên cường cố nén sợ hãi. Là cô ấy cứu mình.

Anh biết, nếu như cô không tới, đợi đến lúc Pierre và Byron đến, sợ rằng anh đã sớm không cứu được.

Đưa ra tay trái không có việc gì của mình, anh nhẹ nhàng vuốt tóc mảnh mềm mại của cô.

Cô thật đúng là một cô gái kì lạ, rõ ràng là sợ hãi lại nhất gan như vậy, ngay cả mắt nhìn mình cũng không dám, lại ở đâu ra dũng khí cứu anh đây?

Suy nghĩ một chút cũng thấy anh thật đúng là dũng cảm, dám giao mình cho người không có kinh nghiệm như cô.... ..

Nghĩ vậy, Shabaka cười khẽ một tiếng, lồng ngực vì thế mà khe khẽ chấn động, trong mắt đều là nhu tình.

"Ừ." Chi Liễn tựa hồ cảm thấy khác thường, cô chậm rãi từ bên giường ngẩng đầu lên, xoa xoa mắt nhìn anh.

"Chào buổi sáng." Thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền vào trong tai của cô.

"Anh. Đã tỉnh rồi hả? Có khó chịu không? Vai còn đau nhức không? Có đói bụng không? Tôi, tôi làm chút đồ ăn ngon cho anh được không? Anh đã hôn mê bốn ngày rồi, tôi thật sự lo lắng, còn tưởng rằng anh bị tôi hại chết rồi." Vừa nhìn thấy cặp mắt xanh trên giường kia, Chi Liễn không nhịn được hai mắt đỏ lên, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào, tay nhỏ bé ở trên người của anh không ngừng lục lọi, chỉ sợ anh còn có nơi nào đau.

Anh đều không biết, cô có bao nhiêu lo lắng cho tình huống của anh, bởi vì anh vẫn tri tri không tỉnh, còn không ngừng phát sốt, cô thật sự sợ anh bị chính mình hại chết, vậy cô liền trở thành hung thủ giết người. (chị khéo lo =]])

Hơn nữa, cô cũng thật là sợ, nếu anh chết, cô liền sẽ không thấy được anh, không thể tiếp tục bị anh hung dữ.

Ô ô ô. Cô không phải là phát bệnh chứ? Lại nghĩ muốn bị người đàn ông bá đạo này hung dữ.

"Bốn ngày?" Shabaka hơi giật mình, muốn đứng dậy, nhưng lại bị Chi Liễn ngăn lại.

"Không, không được, anh không thể, muốn cái gì tôi lấy giúp anh, anh không cần phải động."

"Đều là cô chăm sóc tôi?" Shabaka phát hiện trên mặt cô hiện lên một nỗi sợ hãi và tái nhợt, anh cau mày cảm thấy không vui.

"Bởi vì, bởi vì anh vẫn phát sốt, tôi không có biện pháp bỏ anh lại một mình. Tôi cũng không biết phải liên lạc với Pierre và Byron như thế nào, cho nên. . . ." Cô cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

"Vậy sao?" Nhìn trên bàn bên cạnh có một ly nước, mặt trên còn có tấm bông nhỏ, cùng với một chậu nước và khăn lông, khó trách sau khi anh tỉnh lại cũng không bị miệng đắng lưỡi khô, trên người cũng không có bất kỳ mùi hôi đáng sợ gì, thì ra là bởi vì cô ở một bên tỉ mỉ chăm sóc anh.

Đôi mắt Shabaka chuyên chú nhìn chăm chăm Chi Liễn, hai cô trở nên không được tự nhiên. "Anh mấy ngày rồi chưa ăn cái gì. Tôi đi làm chút đồ ăn cho anh."

Vừa nói xong, cô vội vã đi ra phòng.

"Chờ một chút." Shabaka ở lúc Chi Liễn chuẩn bị đóng cửa phòng đột nhiên gọi cô lại.

"Cám ơn cô." Đợi cô thối lui bước lại, xoay người nhìn anh thì anh nhẹ giọng phun ra một câu như vậy.

"Không, không cần khách khí." Lúng túng tác động khóe môi, Chi Liễn cảm giác trên mặt mình tựa như lửa.

Cửa đóng lại, Shabaka lộ ra ý cười vui vẻ, anh nằm trên giường, phía trên có mùi thơm dịu dàng nhàn nhạt của cô.

Đúng rồi, anh thiếu chút nữa đã quên mất Pierre và Byron.

Shabaka dùng hết sức giơ tay lên, cầm điện thoại trên đầu giường bắt đầu bấm số.

"Tôi là Shabaka."

Một đầu khác thanh âm người nghe là Pierre cực kỳ khẩn trương, "Ông trời của ta, rốt cuộc cậu cũng đã trở về rồi! Cậu có khỏe không? Người hiện tại ở nơi nào? Tôi và Byron đi tới đón cậu, cậu làm cho chúng tôi lo lắng muốn chết."

Pierre vừa nghe là Shabaka, một khối tâm đang treo trên cao mới hạ xuống.

"Tôi rất khỏe, không cần lo lắng cho tôi. Xảy ra một chút việc, tôi sẽ trở về trễ một chút, kêu Byron không cần tìm tôi."

Giọng nói Shabaka thoải mái, tuyệt không giải thích vì sao mình mất tích.

"Không được...! Xảy ra chuyện gì? Tôi và Byron đi tới đón cậu, một mình cậu rất nguy hiểm, hơn nữa còn bị thương không phải sao?"

Nghe Shabaka nói như vậy, Pierre càng thêm khẩn trương lớn tiếng nói.

Pierre và Byron hai người mấy ngày nay gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, tưởng rằng Shabaka đã xảy ra chuyện gì, lúc này cậu ấy đột nhiên gọi điện thoại tới, lại không nguyện nói cho anh biết hành tung, cái này bảo anh làm sao có thể không lo lắng.

"Không cần, các cậu tới sẽ cản trở." Vừa nghĩ tới bộ dáng lúc Byron và Chi Liễn nói chuyện, Shabaka không tự chủ nhăn mày.

"Cần. Cần trở?" Pierre mất hứng la lớn, Shabaka đang nói cái gì?

"Những sát thủ kia đâu?"

"Bọn họ à? Tất cả đều đã giải quyết, không chừa một mống." Pierre theo sự thật trả lời.

"Tốt, vậy có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với các cậu." Shabaka hài lòng với điều mình muốn nghe, nói xong liền ngắt điện thoại.

"Này? Này? Shabaka, cậu rốt cuộc ở nơi nào hả? Này? Cái gì chứ! Cứ như vậy mà ngắt điện thoại rồi, cũng không thể suy nghĩ một chút chúng ta lo lắng cho cậu ta lâu như vậy." Khư! Một đầu điện thoại khác Pierre không nhận được nói thầm, sau khi nhìn điện thoại một lát, chỉ có thể bất đắc dĩ gác máy.

Lần này Byron trở lại phải nói thế nào với cậu ta đây, Shabaka bởi vì ngại hai người bọn họ cản trở mà cự tuyệt nói cho bọn họ biết hành tung?

Thật là khổ não.

Shabaka hài lòng ăn cháo Chi Liễn đem tới, bởi vì tay anh cử động bất tiện, Chi Liễn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là vừa đồ mặt, không được tự nhiên, vừa cầm thìa từng chút từng chút dứt cho anh ăn. (A xạo trá thiết... ai lần trước mới nói có thể dùng thuận hai tay vậy ta....zzzz)

"Tốt lắm, chờ, chờ lát nữa tôi giúp, giúp anh đổi băng gạc, bôi thêm một chút thuốc." Thật vất vả để anh ăn no, Chi Liễn cũng thờ dài một hơi.

Dựa vào anh quá gần làm cô rất dễ dàng khăn trương, cho dù hiện tại anh bị thương chỉ có thể nằm ở trên giường, không có bất kỳ động tác gì khác, nhưng chỉ cần chống lại đôi mắt kia, bản thân cô liền giống như hồn bị câu đi, rơi vào trong mắt anh không thể động đậy.

Nhất là mấy ngày nay, bởi vì anh nói không liên lạc được với Byron và Pierre cho nên tạm thời phải đợi ở chỗ cô để cho cô chăm sóc, làm hại Chi Liễn khăn trương đến không biết nên làm thế nào cho phải, rồi lại không thể bỏ mặc anh.

Đáng sợ hơn chính là, trải qua mấy ngày nay, cô phát hiện cho dù bất cứ lúc nào, chỉ cần cô vừa xuất hiện, Shabaka luôn là không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho cô cực kỳ không được tự nhiên.

Nhưng điều làm Chi Liễn giật mình nhất lại là, lúc trước chưa từng thấy qua Shabaka cười, nhưng mấy ngày nay, anh lại luôn cười hi hi, hơn nữa giọng điệu nói chuyện đột nhiên dịu dàng đến dọa người.

Sự thay đổi thường xuyên này của anh khiến Chi Liễn hoài nghi, sợ rằng không chỉ vai anh bị thương, ngay cả đầu cũng trở nên có chút vấn đề.

"Đúng rồi, người nhà của cô đâu?" Shabaka nói lên nghi ngờ bấy lâu nay của bản thân. Tối đây gần một tuần, trong khoảng thời gian này, trừ Hoàng Sa Na ra, anh chưa từng thấy những người khác xuất hiện.

"Tôi, cha mẹ của tôi sao? Họ ở Đài Loan. Các chị em đều ở các nước khác nhau." Chi Liễn nghĩ đến các chị em khác, không biết họ có qua được hay không.

"Cô có bao nhiêu chị em?"

"Hai chị, một em gái, tôi đứng thứ ba." Chi Liễn nhỏ giọng trả lời.

"Tại sao các chị em cô đều ở các nước khác nhau?"

Cô đơn thần không nghĩ tới, ý nghĩ trong lòng mình, đã biểu đạt nguyên vẹn ở trên mặt rồi.

"Cô có phải đang suy nghĩ, sớm biết liền không nên cứu tôi rồi đúng không?" Shabaka cố nén tức giận hỏi.

"Không có, không có, tôi không có." Chi Liễn kinh ngạc mãnh liệt lắc đầu, chẳng lẽ anh ta có thuật đọc tâm, bằng không làm sao lại biết ý nghĩ của cô?

"Phải không?"

Chi Liễn gạt đầu cam đoan như bầm tỏi. Người đàn ông này quá đáng sợ. (Không hiểu sao đọc khúc này thấy kì kì giống như bị thiếu vậy)

"Anh. Tôi đi giúp, giúp anh thay nước." Ánh mắt nóng rực của anh khiến Chi Liễn cảm thấy không được tự nhiên, cô lúng túng thanh cổ họng một cái, cúi đầu không dám nhìn thẳng hai mắt của anh, cầm chậu nước rửa mặt nhanh chóng ra khỏi phòng.

Nếu tiếp tục đợi ở lại chỗ này, cô không dám đảm bảo mình sẽ không bị ánh mắt dọa người của anh bức cho đến thừa nhận, vẫn là nhanh lên chạy đi tốt hơn.

Cô vừa rời đi, bên trong phòng trong nháy mắt trở nên vắng lạnh, vốn là hơi thở ấm áp, thật giống như theo cô cùng nhau biến mất.

Ánh mắt sắc bén của Shabaka sau khi Chi Liễn vừa rời đi lập tức thay đổi, thay vào đó là nhu tình làm cho không ai có thể hiểu được .

Lần đầu tiên ở công viên nhìn thấy Chi Liễn, anh đã biết, mình đã bị cô gái này mê hoặc, nhìn nụ cười má lúm đồng tiền rực rỡ mê người của cô, một khác kia, tim của anh giống như bị người hung hăng đâm vào. Có lẽ, ngay từ lúc đó, liền đụng đến tình yêu.

Chưa từng nghĩ sẽ yêu một người như vậy, Chi Liễn là người đầu tiên.

Nhìn cô, có thể làm cho anh có loại cảm giác thỏa mãn, nhìn cô, tim của anh sẽ căng đầy hạnh phúc.

Cho nên, anh muốn cô, phải lấy được cô, bất kể cô có nguyện ý hay không, vô luận cô có tiếp nhận được thân phận của anh hay không, dù cho cô nhất gan, dù cho cô không thích hợp làm giáo mẫu, vị trí vợ anh cũng sẽ không ai ngoài cô.

Ban đêm yên tĩnh, Chi Liễn nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Nhìn một đầu khác cửa phòng, cô nghĩ tới Shabaka.

Đã gần nửa tháng, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của cô, thân thể anh đã khôi phục rất nhiều. Chính xác hơn là, trải qua nhiều ngày nay cô quan sát, cô vô cùng khẳng định. Trừ trên vai còn có chút vết thương nhỏ ra, Shabaka hẳn là đã bình phục mới đúng.

Cũng vì vậy cô hết sức phiền não, bởi vì anh rõ ràng đã tốt hơn, lại còn muốn cô hầu hạ. Nói ví dụ như, tay phải của anh tương đối hoàn hảo hồi phục như cũ, đã có thể tự mình cầm đồ, nhưng anh lại vẫn yêu cầu cô cho anh ăn. Lại nói, rõ ràng anh đã có thể xuống giường đi bộ, thế nhưng anh lại kiên trì

muốn cô đi cùng.

Hình như anh lấy chuyện bắt nạt cô làm thú vui, coi cô như người giúp việc mà sai khiến, cái này cũng không phải quan trọng nhất, khiến cô bối rối nhất chính là, luôn cùng anh sớm chiều chung sống như vậy, anh lại dùng cái loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô, cô thật cảm thấy rất không được tự nhiên!

Thật đáng ghét, tại sao Byron và Pierre vẫn chưa tới đón anh trở về?

Nếu như anh đi, cô có thể thoát khỏi bế khổ rồi. Chi Liễn ngồi ở trên giường, bất đắc dĩ than thở.

"Thật là phiền." Chi Liễn tin tưởng mình đời này, tuyệt đối chưa từng phiền nào qua như thế. "Nếu lúc này có Vân Vi ở đây thì tốt rồi." Cô bất đắc dĩ lẩm bẩm.

Chỉ là, như đã nói qua, cô dường như cũng thành thói quen có Shabaka sống chung, ngoài miệng là vẫn muốn anh đi, bởi vì anh đã khi dễ cô.

Nhưng, nghĩ tới có một ngày anh phải đi thật, cô Cô vẫn có chút không bỏ được.

Mới một chút xíu sao?

Cô phát hiện, là lớn hơn một chút! Cô không phải phát bệnh chứ?

Chỉ vì người đàn ông chỉ biết khi dễ cô, lại hung dữ với cô, mà cảm thấy phiền não không cách nào ngủ.

Nếu Shabaka vừa đi, cuộc sống của cô có thể trở về bình thường, nhưng ít đi một người ở bên cạnh, ít đi người chăm sóc, này dường như sẽ rất cô đơn, giống như sẽ thiếu một thứ gì đó.

Là thiếu gì đây? Ít đi cái gì đây?

Ban đêm khá dài đã qua, mãi cho đến mặt trời lên cao, Chi Liễn vẫn là ngồi yên ở trên giường, phiền não không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một buổi sáng tỉnh mơ, bên trong nhà liền bao phủ một cỗ không khí quỷ dị.

Tại sao như vậy? Nguyên nhân, chỉ vì Byron và Pierre đã tìm tới cửa.

Bọn họ ngay từ đầu đã vận dụng toàn bộ nhân viên đến chỗ ban đầu Shabaka ngã xuống để bắt đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng kết quả lại không được gì. Hai người lúc đầu cũng không có nghĩ đến, chỗ ở của Chi Liễn là gần đây.

Mãi cho đến khi Shabaka gọi điện thoại về, còn nói nếu bọn họ xuất hiện sẽ cản trở, hai người mới nhớ tới Chi Liễn ở gần nơi này, lại nghĩ đến lúc trước, hành động của Shabaka đối với Chi Liễn quan tâm hiếm thấy, mới nghĩ đến anh hẳn là ở đây.

Thật ra thì bọn họ cũng là thử nghiệm tâm tính một chút đến tìm Chi Liễn, không nghĩ tới Shabaka xác thực là ở chỗ cô, hơn nữa khi nhìn thấy bọn họ xuất hiện, trên mặt Shabaka nói có bao nhiêu thói quen có bấy nhiêu.

Trên bàn ăn nhỏ hình tứ giác, Chi Liễn lúng túng ngồi ở bên cạnh Shabaka, vừa ăn điểm tâm của mình, vừa phân tâm đút cho Shabaka.

Mà ngồi ở đối diện bọn họ, chính là bộ mặt kinh ngạc của Byron và Pierre.

"Shabaka, tôi nói tay của cậu hẳn là tốt lên rồi chứ?"

Byron nghi hoặc nhìn Chi Liễn, y hệt như cô vợ nhỏ đút cho Shabaka, thỉnh thoảng còn phải lấy khăn giấy giúp anh lau miệng.

"Đúng, tốt lắm." Shabaka đương nhiên gật đầu.

"Vậy tại sao Chi Liễn còn phải cho cậu ăn?" Pierre cũng gia nhập hàng ngũ hỏi thăm.

"Tôi quen rồi." Shabaka liếc mắt nhìn Chi Liễn tâm không cam tình không nguyện, trên mặt anh mang theo ý cười xấu xa.

Cái gì chứ! Căn bản là lười động thủ có được hay không. Chi Liễn cúi đầu, mất hứng bĩu môi.

"Vậy sao? Vậy. Chi Liễn, cô cũng là quen út cho Shabaka, cho nên mới phối hợp với cậu ta sao?" Byron rõ ràng nhìn ra vẻ mặt uất ức của Chi Liễn.

Liếc nhìn Shabaka một cái, Chi Liễn thấy được trong mắt anh bắn ra từng trận ánh sáng lạnh, bất giác rụt thân thể lại một cái.

"Đúng, đúng vậy! Quen rồi, ha ha ha! Quen rồi."

Quen cái đầu, các anh mau đưa xú nam nhân này đi, tôi liền được giải thoát. Trên mặt Chi Liễn mang theo nụ cười dối trá, cắn răng, nóng lòng muốn người đàn ông bên cạnh nhanh đi.

"Ồ!" Pierre và Byron nhìn nhau, nét mặt của cô rõ ràng không phải như vậy, e rằng là sợ Shabaka mới không thể không nói như vậy đi!

"Nếu vậy Shabaka, cậu cũng gần hồi phục, vậy cũng nên đi đi! Quấy rầy người ta như vậy cũng không tốt." Byron nói lên mục đích tới lần này.

Nhớ đến anh và Pierre tìm cậu ta đến độ sắp nổi điên, mà lão đại này lại ở đây tự tại hưởng phúc, tuyệt không đem hai người hộ vệ trung thành bọn họ để ở trong lòng, mặc cho bọn họ lo lắng gần chết.

"Là nên đi về." Shabaka đồng ý gật đầu một cái, đồng thời cũng phát hiện sau khi mình trả lời như vậy, cô gái ngồi ở bên cạnh thân thể rõ ràng chấn động một cái, còn hơi lộ ra nụ cười vui mừng.

A! Người đàn ông thích khi dễ cô, lại hại cô tâm phiền ý loạn rồi cuộc muốn đi! Chi Liễn thầm ở trong lòng vui mừng.

Cô gái này. Cứ như vậy nghĩ mau rồi khỏi anh sao? Shabaka ở trong lòng khê nguyên rủa, cặp mắt trở nên thâm trầm.

Cô đã nghĩ như vậy, anh liền có tình không để cho cô như ý.

"Thôi, tôi vẫn là ở lâu thêm mấy ngày thì tốt hơn."

"Cái gì?" Trừ Shabaka ra, những người ở chỗ này đều kinh ngạc kêu thành tiếng.

Nhất là Chi Liễn, cô đầu tiên là sùng sốt, sau đó bị giật mình sợ hãi từ trên ghế đứng lên.

"Vi. Vì sao?" Khuôn mặt nhỏ nanh của Chi Liễn giống như bị ăn khổ qua, toàn bộ quán ở một chỗ, rất khó coi.

"Cô nghĩ muốn đuổi tôi đi như vậy sao?" Shabaka liếc mắt nhìn phản ứng khoa trương đến làm người ta tức giận của Chi Liễn, giọng điệu của anh lại êm ái dọa người.

"Không, không, tôi, tôi làm sao lại nghĩ muốn đuổi, đuổi anh đi đây? Ha ha ha!" Chi Liễn giả là cười.

"Này không phải được rồi, nể tình cô tuyệt không hi vọng tôi rời khỏi, tôi quyết định gắng gượng nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian nữa." Trong lòng anh tràn đầy hả hê nhìn mặt Chi Liễn hé ra khó coi tới cực điểm.

Nhìn một cái cũng biết Shabaka đang khi dễ Chi Liễn. Byron và Pierre trăm miệng một lời thở dài.

Nếu như bọn họ đoán không sai, Shabaka khẳng định có ý tứ với Chi Liễn, cho tới bây giờ cũng không có thấy cậu ta dùng thái độ da mặt dày đối với phụ nữ nào như vậy.

Người ta rõ ràng đã đem thái độ không hoan nghênh đặt nổi bật ở trên mặt, thế nhưng lão đại của bọn họ cư nhiên không sao cả, ý vào cô đối với cậu ta sợ hãi, mà lấy chính người làm thú vui.

Đáng thương nha. Byron và Pierre đồng thời ở trong lòng vì Chi Liễn mặc niệm.

"Nhưng là, Shabaka, tổ chức cần cậu, hơn nữa. Nếu như mọi người phát hiện đột nhiên không thấy cậu, sẽ gây ra hỗn loạn." mặt Pierre lo lắng nói ra cảnh báo.

"Là như vậy a. Nhưng mà tôi lại quen có Chi Liễn chăm sóc, nếu như nói trở về. Không được tốt." Shabaka bày ra một bộ dáng khốn cùng, nhìn về phía Chi Liễn nhảy cách mình xa xa.

"Vậy đơn giản, mời Chi Liễn cùng chúng ta trở về thì được rồi!" Byron không thể làm gì khác, đành phải nói ra đề nghị này.

Byron áy náy nhìn hướng Chi Liễn bởi vì lời của anh mà giật mình há to mồm. Xin lỗi, vì để cho Shabaka về sớm một chút, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cô.

"Không, không cần, tôi ở đây rất tốt, không muốn xa cách." Chi Liễn dùng sức lắc đầu, nói gì cô cũng không nên đi đến chỗ của Shabaka.

"Đúng rồi, Pierre, những người muốn giết tôi kia đều đã giải quyết sạch sẽ sao?" Shabaka đột nhiên hỏi như thế, không đợi Pierre kịp phản ứng, chân ở dưới bàn dùng sức đạp anh ta một cước.

"A!" Pierre bị đau kêu thành tiếng, mặt vô tội nhìn Shabaka.

"Tôi Chúng tôi còn chưa có tìm được kẻ chủ mưu, nghe nói họ, bọn họ đã phát hiện cậu trốn ở chỗ này, cho nên tôi và Byron mới sớm đến đây trước một bước."

Nói vừa xong, Pierre không nhận được ở trong lòng lâu bầu. Trời ạ! Một cuộc này thật đúng là đau.

Shabaka liếc nhìn Chi Liễn đứng ở cách đó không xa, cô vừa nghe đến Pierre nói như vậy, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, đôi môi cũng không nhận được run run.

Anh lại hướng tới Byron nháy mắt.

"Đúng, đúng vậy! Tôi nghĩ là bọn họ đã biết, là Chi Liễn cứu người bọn họ muốn giết, nhất định sẽ đến tìm cô tính sổ, hơn nữa. Nhìn cô còn là một cô gái phương Đông, nói không chừng sẽ sinh lòng sắc niệm, đem cô ăn, lại đưa đi nơi khác làm thú vui cho đàn ông."

Byron nói dối hoàn toàn không giống như Pierre, trên mặt mang theo lúng túng và đỏ mặt, anh thao thao bất tuyệt thêm mắm thêm muối.

Chi Liễn nghe xong liền toát mồ hôi lạnh, đôi tay sợ hãi dùng sức xoắn vào, khuôn mặt trắng nõn càng lộ vẻ tái nhợt, đôi mắt tràn đầy sợ hãi, dường như sắp khóc.

"Tôi hiểu cô rất khó khăn, nhưng là vì sự an toàn của cô, tôi nghĩ cô vẫn là đi theo chúng tôi trở về đi! Chờ sự việc kết thúc, cô có thể trở lại."

Về mặt Shabaka thành ý nhìn Chi Liễn, giờ phút này anh xem ra một chút cũng không có khí phách cuồng vọng lúc trước, nếu có cũng chỉ là lo lắng cho cô.

"Tôi, tôi"

Dưới tình huống không có những biện pháp khác, Chi Liễn buộc lòng phải thỏa hiệp. Cô bắt đầu dĩ gật đầu một cái, ủ rũ cúi đầu, hai vai suy sụp.

"Quyết định như vậy. Chi Liễn, cô nhanh đi thu xếp lại mấy thứ cô muốn mang đi, chúng ta lập tức trở về."

Byron cao hứng lộ ra hàm răng trắng, đẩy Chi Liễn đang không còn sức sống đi hướng bên trong phòng.

Đội cô vừa biến mất, nụ cười trên mặt Shabaka lập tức trở nên to lớn, cặp mắt lãnh khốc cũng biến thành sáng óng ánh.

"Được rồi! Nói đi. Cậu rốt cuộc đang tính toán cái gì?" Byron nhìn Shabaka cười, thô thanh hỏi.

"Tôi yêu cô ấy." Shabaka không chút che giấu việc mình đối cô mê luyến.

"Cái gì?" Hai người đối diện trằm miêng một lời hô to, trên mặt đều mang không thể tin được cùng không thể giải thích vì sao.

"Thời gian các người chung đụng không lâu, cậu sao có thể nhanh như vậy liền yêu cô ấy?" Pierre kinh ngạc mở to mắt nhìn Shabaka.

"Là ở thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy sao?" Byron hỏi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Chi Liễn thì Shabaka muốn mình tự đi giải cứu cô, anh đã cảm thấy không được bình thường, không nghĩ tới cậu ta thể nhưng lại thật sự yêu cô.

"Đúng vậy, chỉ là trong khoảng thời gian cùng sống chung với cô ấy, tôi mới chính thức phát giác tâm ý mình đối với cô."

"Xong rồi." Đáp án như vậy làm Pierre cảm thấy tê dại da đầu. Anh có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

"Làm sao vậy?" Byron không hiểu nhìn sắc mặt khó coi của Pierre.

"Như vậy nói cách khác. Chi Liễn sẽ là giáo mẫu của chúng ta, mà chúng ta mới vừa lừa gạt cô. Nếu như bị cô phát hiện." Chẳng phải là rất khủng khiếp sao.

"Ách. Không có, không việc gì! Shabaka sẽ bảo vệ chúng ta." Byron không thêm đề ý chút nào, cười tràn đầy tự tin, anh mới không tin Chi Liễn nóng giận sẽ có nhiều đáng sợ.

"Vậy sao?" Pierre nhìn Shabaka một chút hỏi.

Shabaka chỉ gật đầu một cái, mỉm cười không đáp.

"Nếu là như vậy, không cần phải sợ rồi." Pierre thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, chớ nói nữa, chờ một chút Chi Liễn ra ngoài, bị cô nghe liền nguy." Byron nghe được thanh âm cửa phòng mở ra, vội vàng nhắc nhở nói.

"Được rồi. Tôi có thể đi." Chi Liễn cảm hành lý nhỏ trên tay, mặt buồn bã nhìn ba người tại chỗ.

Sau khi lưu lại tờ giấy cho bà chủ nhà, bốn người cứ như vậy mà rời khỏi phòng, sau đó ngồi xe nghênh ngang rời đi.

Khi tới chỗ ở của Shabaka, Chi Liễn có chút kinh ngạc đứng trước cửa nhà.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn trước mắt một tòa nhà lớn đến hù chết người.

Cô nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo Byron.

"Làm sao vậy?" Byron tò mò nhìn Chi Liễn.

"Này. Đây là nhà của Shabaka?" Chi Liễn ngấm nhìn bốn phía, đây quả thực. Quá lớn.

"Đúng vậy! Không sai. Tôi và Pierre cũng ở tại nơi này." Byron chưa phát hiện ra khác thường, hướng cô giải thích.

"Tốt. Nhà thật là lớn." Chi Liễn quay đầu, nhìn đường lúc trước lái vào, đầu cũng. Không thấy.

Nhà lớn như vậy, chỉ có ba người ở mà thôi? Làm gì lãng phí thể này. Chi Liễn xem thường nghĩ.

"Cô cũng đừng cho là nhà này chỉ có ba người chúng tôi mà thôi, tôi cho cô biết, nơi này ít nhất cũng có bảy mươi người." Byron nhìn mặt của cô cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

"Bảy mươi người?" Nhấn mạnh lại một chút, cô nhìn đông nhìn tây, căn bản không người nào mà!

"Bảo vệ nơi này, nói ít cũng có 70 người, bởi vì nơi này quá lớn, cho nên cần rất nhiều người đến trông giữ."

"Ồ! Vậy. Shabaka rốt cuộc là đang làm gì? Tại sao cần nhiều người bảo vệ như vậy?" Chi Liễn tò mò rất lâu, rốt cuộc hỏi ra lời.

"Shabaka? Cậu ta là Ý --"

Lời còn chưa nói hết, Byron lập tức phát hiện phía trước phóng tới một đạo tên lạnh làm anh sợ tới mức rùng mình .

"Ách. Tôi, tôi xem cô chính là tự mình đi hỏi Shabaka tốt hơn." Byron mượn cớ rời đi.

"Nhanh một chút, đi chậm như vậy." Shabaka đi xuống bậc thang, sắc mặt cực kỳ khó nhìn vươn tay ra kéo Chi Liễn.

"Được, được thôi!" Làm gì đỡ đội như vậy. Chi Liễn bĩu môi, không vui lên trừng mắt người đàn ông bá đạo bên cạnh một cái.

Còn nói hỏi anh ta! Anh ta hung dữ như vậy, chính cô nhìn anh cũng cảm thấy sợ hãi, làm sao có thể hỏi, cô lại không phải là rảnh rang không có việc gì thiếu người hù dọa.

"Lần này hội nghị cử hành ở đâu?" Shabaka ngồi bên trong thư phòng, cầm trên tay một ly rượu đỏ, tâm tình xem ra rất tốt, trong giọng nói lộ ra vui vẻ.

"Tôi nghĩ, tổ chức ngay tại trong nhà thì tốt hơn, nếu không lại sợ sẽ xảy ra sự kiện tương tự." Về mặt Pierre nghiêm túc đề nghị.

"Ồ chỗ này?" Shabaka khẽ cong lên mi, giọng nói mang theo không ủng hộ.

"Thế nào? Có vấn đề sao?" Byron không phát hiện ở trong nhà cử hành hội nghị có gì không tốt, huống chi không phải lúc trước cũng đã từng như vậy sao?

"Đừng quên, Chi Liễn không biết thân phận của tôi." Shabaka nhớ tới cô gái chiều hôm qua giận đối anh.

Liền vì chuyện cô nên ngủ ở nơi nào, Chi Liễn giận đến không cùng anh nói chuyện, cho tới bây giờ, cũng đã qua bảy giờ, cô vẫn là núp ở bên trong phòng không muốn ra ngoài.

Shabaka nhẹ giọng cười, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận kia, cô rõ ràng giận đến gần chết nhưng lại không dám nói gì, thà im hơi lặng tiếng miễn cưỡng đồng ý cùng anh ngủ chung một phòng.

Kết quả đầu! Sáng sớm hôm nay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mệt mỏi, cũng biết cô cả đêm ngủ không ngon.

"Cậu không có ý định nói cho cô ấy biết sao?" Byron cũng không đồng ý Shabaka giấu giếm thân phận của mình, muốn tiếp tục lừa gạt như vậy đến khi nào?

"Tôi muốn chờ thời cơ tốt." Shabaka tự có tính toán, cười cười lắc lắc ly rượu.

"Tôi có thể tưởng tượng được sau khi cô ấy biết thân phận của cậu, nhất là về mặt sợ hãi kia, chẳng qua tôi cũng đồng ý với cách nói của Byron, cậu nên sớm một chút nói cho cô ấy biết." Pierre đồng tình nhìn Shabaka, nếu như Chi Liễn biết thân phận Shabaka là thủ lĩnh Mafia, chỉ sợ không phải chỉ khóc

một chút là chuyện có thể giải quyết.

"Có lẽ cô ấy sẽ khóc nói phải rồi đi, bằng không chính là đối với cậu càng thêm sợ hãi." Chi Liễn đơn thuần như tiểu bạch thỏ vậy, với cô mà nói, Shabaka là sói hoang lớn, đáng sợ lại khó ưa.

"Cho nên, có thể lừa gạt liền cố gắng lừa gạt, khi còn chưa xác định cô ấy có yêu tôi hay không, tôi không thể nói cho cô ấy biết."

Shabaka nâng cốc uống một hơi cạn sạch, anh làm sao có thể không muốn nói, chỉ là thời cơ còn chưa tới.

"Vậy hội nghị? Làm sao bây giờ?"

"Hay là ngày đó để cho cô ấy trở về nhà Hoàng Sa Na, sau khi kết thúc sẽ đón cô." Byron đề nghị.

"Để nói sau!" Shabaka buông cái ly trên tay, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Đi đâu?" Pierre tò mò hỏi.

"Tan họp." Cửa thư phòng đồng thời bị đóng lại, Shabaka chỉ bỏ lại một câu.

"Cứ như vậy?" Pierre không thể tin được nhìn Byron hỏi.

Shabaka làm sao lại biến thành cái bộ dáng này, rõ ràng đang thảo luận chuyện công, lại gấp gấp rời đi, đây không phải là đồng nghĩa muốn hai người bọn họ tự mình làm?

"Không có biện pháp, người yêu lớn nhất."

Byron không quan tâm nhún nhún vai. Anh hiểu được, hiện tại Shabaka một lòng đều ở trên người Chi Liễn, hiện tại cho dù có chuyện lớn, trong đầu của cậu ta nhất định đều là Chi Liễn. Cho nên những ngày này, chỉ sợ hai người bọn họ phải vất vả chút.

Như đã nói qua, hoàn hảo bọn họ tìm được Shabaka, nếu như bọn họ không tìm được cậu ta, nói không chừng Shabaka còn không định liên lạc cùng bọn họ, chỉ muốn ở lại cùng Chi Liễn, cùng cô hai người đơn độc chung sống, bồi dưỡng tình cảm.

Haizz! Thấy sắc quên bạn. Byron và Pierre hai người nhìn đối phương, trong lòng đồng thời nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trong mắt mang theo hốt hoảng làm chuyện xấu, Chi Liễn cầm bản vẽ và bút trên tay, co thân thể lại, cẩn thận, lén lút xuống lầu, đi tới cửa chính.

Nghĩ đến chuyện hiện tại mình cần làm, lòng của cô từ từ dâng lên một cỗ cảm giác kích thích, vẻ mặt khẩn trương.

Cũng sắp đến rồi. Trên trán của cô ứa ra mồ hôi, một lòng bùm bùm cuồng loạn.

Đi tới trước cửa chính, cô đưa đôi tay không ngừng run rẩy, nhẹ nhàng đem cửa mở ra, vô thanh vô tức đi ra ngoài cửa, rồi nhẹ nhàng đem nó khép lại.

Đợi một hồi lâu.

"Hi hi hi! Không ai phát hiện." Nụ cười trên mặt cô từ từ gia tăng.

Rốt cuộc đi ra rồi, không uống phí cô sáng sớm liền kéo thân thể mệt mỏi thích ngủ bò dậy.

Sáng sớm năm giờ không khí thật mát mẻ thoải mái, mặc dù trời mới sáng một chút, nhưng dựa vào những ánh sáng này cũng đã đủ rồi.

Hướng chi là ở dưới tình huống không ai quấy rầy, chờ một chút, khẳng định không bao lâu nữa là có thể hoàn thành.

Chi Liễn vui vẻ sải bước, nét mặt vô cùng hưng phấn, đi một đoạn đường ngắn, cô rõ ràng bắt đầu bước chậm lại, tới một pho tượng giống như thiên sứ trước mặt, cô như mê muội nhìn qua xem lại nó, trong miệng phát ra tiếng thờ dài ca ngợi.

Tới đây thật nhiều ngày, lần đầu tiên nhìn thấy một pho tượng giống như thiên sứ này thì cô liền nghĩ muốn đem nó vẽ vào trong bức tranh của mình, chẳng qua là với cá tính đáng sợ làm người ta sợ không được của Shabaka, cô vẫn không dám hướng anh nói.

Cuối cùng cô quyết định, thừa dịp không ai phát hiện liền len lén chạy đến, sau đó thần không biết quỷ không hay đem nó về xuống.

Chọn một vị trí tuyệt vời chuẩn bị sẵn sàng, trên mặt Chi Liễn có tia sáng chói mắt trước đây chưa từng thấy, cầm bút và bản vẽ lên, bắt đầu chuyên chú vẽ.

Shabaka cứ như vậy đứng ở sau lưng Chi Liễn, nhìn bóng dáng chuyên chú vẽ tranh của cô, hai tay anh bắt chéo để ở trước ngực, nét mặt hứng thú.

Cô gái này. Cô cho rằng mình không có phát hiện cô rời giường sao? Mặc dù hai người ngủ khác giường, nhưng nói thế nào cũng ngủ chung cùng một gian phòng không phải sao?

Anh đối với thanh âm nhạy bén dị thường, làm sao có thể không phát hiện!? Chỉ là anh hết sức tò mò, cô dậy sớm như vậy muốn làm cái gì, vì vậy mới bất động thanh sắc muốn nhìn một chút hành động của cô.

Khi cô mở cửa đi ra ngoài thì anh cho là cô muốn rời khỏi, trong lòng cảm thấy hết sức tức giận, tức giận cô muốn âm thầm rời khỏi anh.

Nhưng lúc anh mở cửa, sau khi nhìn thấy hành động của cô, không nhịn được nghĩ muốn cười to.

Chỉ là vẽ tranh mà thôi, có cần thiết len lén lút lút như vậy sao?

Nhìn cô ngồi trước pho tượng, vẽ mặt chuyên chú. Đúng rồi! Chính là ánh mắt này, chính là bộ dáng bây giờ của cô khiến anh cảm giác mê muội sâu sắc.

Có lẽ cô nhát gan, mềm yếu, sợ anh sợ muốn chết, nhưng lúc cô cố chấp chuyện gì thì loại bộ dáng nghiêm túc đó, lại làm cho anh động lòng.

Một ý nghĩ trên cột cô hiện lên ở trong lòng Shabaka, khoe miệng vẽ ra ý cười, anh không tiếng động bước đến, hướng phương hướng của cô đi tới.

"Cô ở đây làm cái gì?" (A đùa zui thật =]]])

Một thanh âm trầm thấp mang theo không vui từ phía trên Chi Liễn truyền đến.

Vừa nghe đến thanh âm quen thuộc này, cô không cần quay đầu cũng biết là ai.

Chi Liễn giống như người đầu gối cứng ngắc ở nơi đó, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Xong rồi. Cô dùng sức nuốt từng ngụm nước bọt, chậm rãi đem đầu quay qua.

Shabaka. Tại sao lại ở chỗ này.

Giờ phút này, nụ cười trên mặt Chi Liễn so với khóc còn khó coi hơn, cô có một loại dự cảm không tốt giống như tai họa sắp xảy ra.

"Chào, chào." Buông công cụ trên tay, cô cứng ngắc đứng lên, cúi đầu, giống như đứa trẻ làm sai việc gì không dám nhìn anh.

"Cô sáng sớm ở chỗ này làm cái gì?" Giọng điệu của Shabaka mang theo một chút nghiêm túc, một đôi mắt giống như Ra-da không ngừng ở trên đầu cô quét nhìn.

"Tôi. Tôi, tôi đang vẽ vẽ." Nếu bị phát hiện, vậy thì không cần lại che giấu nữa. Chi Liễn nhỏ giọng nói, đưa tay chỉ bản vẽ trên đất.

"Tại sao len lén lút lút làm?" Giọng điệu Shabaka mặc dù nghiêm túc, nhưng đôi mắt lại tràn đầy đùa giỡn trên cột.

"Tôi, tôi không có được anh cho phép." Xoắn hai tay của mình, Chi Liễn lo lắng ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn Shabaka.

"Cho nên cô liền thừa dịp mọi người còn đang ngủ chạy đến đây?" Shabaka cố nén nụ cười, nhìn bộ dáng cô chột dạ.

Chi Liễn bất đắc dĩ dùng sức gật đầu.

"Cô có biết, ở chỗ này len lén làm chuyện như vậy là phải bị trừng phạt không?" Hai tay anh vẫn ôm trước ngực, trong khẩu khí có ý cảnh cáo.

"Tôi, tôi không biết, thật, thật xin lỗi." Vừa nghe đến trừng phạt, Chi Liễn bị sợ đến thân thể khẽ run một cái.

"Không được, tất nhiên phạm sai lầm thì phải nên tiếp nhận trừng phạt, cho dù cô là khách cũng giống vậy."

"Nhưng, có thể hay không. Quên đi?" Chi Liễn đột nhiên đưa tay ôm lấy cái mông mình, mắt nhắm cầu khẩn nhìn Shabaka. Không nên đánh cái mông cô nha! Kia rất đau a.

Cô gái này. Cử động của cô khiến Shabaka nghĩ muốn cười to ra tiếng. Cô, cô chẳng lẽ tưởng rằng phạm sai lầm là muốn đánh đòn đi? Đây là trừng phạt cái gì chứ, cô tưởng rằng mình còn là đứa bé sao?

"Được rồi! Nếu chuyện này chỉ có một mình tôi phát hiện, mà những người khác không nhìn thấy, vậy nên tôi tha cho cô một mạng." Trong lòng anh đột

nhiên nổi lên một chủ ý, thân thể từ từ hướng vào cô, trên mặt phát ra hơi thở nguy hiểm.

"Thật?" Vừa nghe đến mình không cần bị đánh mông, trên mặt vốn là bi thảm của Chi Liễn xuất hiện ánh sáng rực rỡ, cô mở to mắt cao hứng nhìn Shabaka.

Cặp mắt sáng ngời của cô khiến Shabaka có chút si mê, cũng theo nụ cười của cô gật đầu một cái.

"Nhưng mà, vì để cho cô ghi nhớ chuyện lần này, tôi vẫn là phải hạ xuống một trừng phạt nho nhỏ cho cô, tránh cô lần sau lại tái phạm."

"A. sao lại như vậy." Lời của anh khiến Chi Liễn lại chu miệng lên. "Không đánh, không đánh đòn?" Cô dùng sức nuốt từng ngụm nước bọt.

"Không đánh đòn." Shabaka chậm rãi lắc đầu một cái, trong mắt mang theo nhu tình nhìn Chi Liễn.

"Được, được rồi! Không, sẽ không đau?" Cô lại lần nữa xác nhận.

"Sẽ không đau."

"Này, vậy phải làm sao?" Chi Liễn khẩn trương nhìn Shabaka đang cách mình càng ngày càng gần.

"Ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại." Shabaka nhẹ giọng ra lệnh.

Chi Liễn ngoan ngoãn làm theo. Cô ngẩng đầu lên, từ từ nhắm mắt lại.

Hơi thở ấm áp chọt phun ở trên mặt của cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì môi đã bị một vị ẩm ướt xa lạ chiếm lĩnh. (á á, hết nửa bộ mới có first kiss =.=)

Chi Liễn kinh hãi vội vàng mở mắt ra.

Anh. Hôn mình!?

Shabaka đưa tay vòng quanh ôm Chi Liễn trong ngực thật chặt không thả, mang theo nhu tình, rồi lại có chút cuồng dã hôn cô.

"Anh." Người xấu. Cô biết mình bị anh lừa, lời nói còn chưa nói ra miệng, anh thừa dịp cô mở to miệng thì đem ẩm ướt của mình dò vào trong miệng ấm áp của cô.

Bất tỉnh. cô sắp bất tỉnh, hơi thở bá đạo của anh không ngừng xông vào não cô, trong đầu cô hỗn loạn đến nỗi ngay cả năng lực suy tính cũng không có, toàn thân giống như một lá bám vào trên người của anh.

Shabaka vươn tay ra giữ ở gáy cô, càng thêm dùng sức đem cô áp sát mình như muốn đem cô nhập vào trong đáy lòng không muốn buông tay.

Shabaka giật mình, cảm nhận được trong thân thể mình không ngừng dâng lên cảm giác nóng bỏng, chưa bao giờ có bất kỳ người phụ nữ nào có thể từ một cái hôn liền dậy lên dục vọng của anh, anh giờ phút này không chỉ muốn hôn cô, càng muốn đoạt lấy cô, cảm thụ cô.

Tay của anh chậm rãi đi tới trước ngực của cô, Chi Liễn không nhịn được dùng sức thở hổn hển một hơi, trong miệng phát ra thở gấp.

Chi Liễn rõ ràng cảm nhận được lửa nóng dục vọng của Shabaka đang đề ở chính mình, mặt cô lập tức nhuộm đỏ.

Môi của anh đi tới trên cổ cô, ở trên cổ của cô để lại dấu ấn rõ ràng, tay của anh dò vào trong nội y cô, dò vào bên trong phòng hộ của cô, trực tiếp phủ lên ngực cô.

"Ừ." Chi Liễn chỉ có thể nhắm mắt lại, thân thể rung động, trong miệng bật ra rên rỉ.

"A! Ông trời của ta ơi!" (Ặc, ta chém, ta chém tên phá đám này...)

Khi hai người đang chìm đắm trong nhiệt tình muốn ngừng mà không được thì từ nơi không xa truyền tới tiếng kinh hô, làm cho bọn họ trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Ông trời, cô đang làm gì? Cô. Quá mất mặt.

Cũng không thèm nhìn tới Shabaka một cái, cô vội vàng xoay người chạy vào bên trong nhà.

"Đáng chết!" Shabaka hung tợn nhìn về phía vị khách không mời mà đến, làm quấy rầy hai người bọn họ.

"Thật, thật xin lỗi, tôi không biết sáng sớm lại có người ở trong sân thân mật*." Byron mặt uất ức nhìn khuôn mặt giận dữ của Shabaka.

*nguyên văn là quan hệ nam nữ ..ta thấy kì quá nên sửa bằng từ này ^^.

Phá hư chuyện tốt của người ta, anh cũng là rất lúng túng có được hay không? Hơn nữa người nọ còn là lão đại của mình.

Lần này làm nữ chính chạy, lão đại sẽ không đem anh ra trút giận chứ!

"Thôi." Sabaka dùng sức thở ra một hơi, cố gắng bình ổn dục hỏa trong cơ thể.

Anh Quá mê mẩn rồi. Vốn chỉ là muốn trêu chọc Chi Liễn, không nghĩ tới chính mình vừa đụng vào cô liền không thể vãn hồi.

Mới vừa rồi nếu không phải là Byron xuất hiện, khó đảm bảo mình sẽ không ở chỗ này muốn cô.

"Tôi, tôi là muốn ra ngoài kiểm tra xem có người nhân nào cơ hội lên vào hay không." Vì không để cho Shabaka nghĩ rằng mình là cố ý, Byron vội vã giải thích nguyên nhân mình xuất hiện.

"Tôi nói thôi." Shabaka đối với Byron rộng to, anh dùng sức chùi chùi mặt, lại không nhận được trọn mắt nhìn Byron một cái, sau đó xoay người đi vào trong nhà.

Chi Liễn ngồi ở bên trong thư phòng Shabaka, trên bàn đặt một máy vi tính, nhưng cả ngày nay, tiến độ của cô vẫn là giống như hôm qua. . . . hoàn toàn không có tiến triển.

Màn hình mở ra, cô lại hướng về phía nó ngẩn người.

Thì ra Đây chính là hôn. Đưa tay lau môi mình, trên đó giống như còn lưu lại mùi nam tính dương cương của Shabaka.

Nụ hôn đầu của cô, ở khi cô không hề chuẩn bị tâm tư, cứ như vậy để cho anh lấy mất Cô hẳn là nên không vui, nhưng thành thật mà nói, lúc ấy mình cũng chìm đắm ở trong đó không phải sao?

Thật là hồngбет. Chi Liễn che mặt đang nóng đỏ lên của mình, chỉ cần nghĩ tới những chuyện sáng nay xảy ra với anh, cùng với nếu không phải là Byron xuất hiện kịp thời, bọn họ có thể sẽ phát sinh chuyện gì, nghĩ tới đây lòng của cô tựa như bốc lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Đáng ghét chết đi." Cô không nhận được thi thắm.

Đợi lát nữa lúc ăn cơm phải đối mặt với anh thế nào đây. Huống hồ, ngay cả Byron cũng thấy được hai người bọn họ.

"Aaaaa. ghét." Chi Liễn ôm đầu nhỏ giọng kêu rên.

"Ghét chuyện gì?" Thanh âm Shabaka đột nhiên từ phía sau Chi Liễn truyền đến.

"A --" Chi Liễn vừa nghe đến thanh âm của anh, lập tức giống như gặp quỷ mà nhảy lên, vội vàng muốn xông ra bên ngoài.

"Chờ một chút." Anh lập tức dễ dàng kéo Chi Liễn, mà lại còn thuận thế để cô tựa vào ngực mình.

Từ trên người anh tản mát ra hơi thở đàn ông cùng mùi vị quen thuộc, làm Chi Liễn không được tự nhiên, cô giãy giụa muốn cách anh xa một chút.

"Buông, buông tôi ra." Giọng nói cô mơ hồ thỉnh cầu.

"Không thả, kể từ sáng hôm nay, cô luôn luôn tránh tôi không phải sao? Tôi thả cô đi, đợi lát nữa cô nhất định lại trốn không thấy bóng dáng."

Trong giọng nói Shabaka tràn đầy không vui, đôi tay càng dùng sức ôm cô trong ngực, sợ mình không chú ý một chút, cô lại không thấy.

"Tôi không có, không có tránh anh." Chi Liễn phủ nhận không có chút thuyết phục. Cô đúng là đang trốn anh, bởi vì không biết nên như thế nào đối mặt với anh.

"Phải không?" Shabaka không tin hỏi.

Thấy Chi Liễn hết sức chột dạ gật đầu một cái, trong mắt của anh mang theo bá đạo, dùng giọng điệu không cho người cự tuyệt nói: "Vậy bây giờ cô ngừng đầu lên nhìn tôi."

Nhìn anh? Chi Liễn dùng sức lắc đầu. Hiện tại điều cô không muốn làm nhất chính là nhìn anh.

"Không chịu?" Trong giọng nói của anh mang theo ý vị cảnh cáo dày đặc. "Không ngẩng đầu lên, tôi sẽ lại hôn cô a!"

"Tôi" Lời của anh khiến Chi Liễn bị dọa sợ đến lập tức ngẩng đầu, mặt cô đỏ lên, đôi mắt không được tự nhiên nhìn nhìn anh, bên trong là tràn đầy uất ức cùng bất mãn đối với anh.

"Rất tốt." Thấy cô ngẩng đầu, Shabaka miễn cưỡng gật đầu một cái, coi như là hài lòng, trên mặt anh mang theo nụ cười dong dỏng, nhìn tà mị lại hấp dẫn.

"Lần sau không được tránh tôi nữa, biết không?" Bụng lấy mặt của Chi Liễn, anh hiếm khi dịu dàng nói.

Chi Liễn như bị hạ ma chú, chỉ có thể thuận theo lời anh gật đầu một cái, cặp mắt không tự chủ được bị cặp mắt xanh của anh hấp dẫn, không cách nào dời đi.

Một lần nữa, Shabaka lại không hề báo động trước, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Toàn thân Chi Liễn cứng ngắc không cách nào nhúc nhích, mặt của anh không ngừng ở trước mặt mình phóng đại phóng đại nữa, cuối cùng chỉ thấy hai tròng mắt sâu như biển.

Cô kéo cổ áo của anh, đem sức nặng thân thể lại một lần nữa ném cho anh, hai chân cô như nhũn ra, căn bản đứng không vững, nhịp tim theo nụ hôn càng kịch liệt của anh mà nhảy nhanh hơn.

"Tại sao.Em ngọt ngào như vậy." Vị ngọt này làm anh không nhận được muốn nắm lại nắm. Shabaka khàn khàn thì thầm, trong mắt lộ ra dục vọng dâng cao. Nếu như có thể, anh hiện tại liền muốn cô.

"Tôi. Tôi không thể hít thở." Chi Liễn sau khi kéo rời khoảng cách hai bên, liền dùng sức thở hổn hển, một tay nhẹ nhàng vỗ ngực, muốn an ủi tâm tình kích động.

"Đợi lát nữa phải đi ăn cơm, đừng lại không xuất hiện, biết không?" Shabaka nhắc nhở, tiếp đó lại sâu sắc nhìn Chi Liễn một cái rồi mới xoay người rời đi.

Hiện tại anh không thể tiếp cận quá gần cô, nếu không anh không dám bảo đảm, mình có thể hoàn toàn không đụng cô, trời mới biết bây giờ anh chỉ muốn dẫn cô tiến vào phòng, thật tốt cùng cô ôn tồn, ôn tồn.

Đưa mắt nhìn anh rời đi, gương mặt Chi Liễn lại là ngẩn ngơ.

Suy nghĩ của cô còn dừng lại trong nụ hôn vừa rồi, nhìn bóng lưng anh rời đi, cô không nhận được mặt đỏ tím đập.

Cô. Thật sự trở nên rất lạ, lạ đến ngay cả mình cũng không biết.

Bữa ăn tối, Byron, Pierre, Shabaka và Chi Liễn cùng nhau ngồi bên trong phòng ăn.

Chiều nay, trừ Chi Liễn ra, còn lại ba người họ đều lấy thái độ nhẹ nhõm hưởng thụ bữa ăn tối phong phú, thỉnh thoảng còn có thể nghe được họ vì một đề tài mà vui vẻ cười to.

Chi Liễn ngồi bên cạnh Shabaka, mang theo vẻ mặt không được tự nhiên, cúi đầu không ngừng ăn món thịt bò đặt ở giữa mâm.

Sự im lặng của cô khiến Pierre cảm thấy tò mò.

Mặc dù Chi Liễn không thích mở miệng nói chuyện, nhưng trước kia, lúc mọi người đang tán gẫu thì cô nhất định sẽ ngẩng đầu nhìn mọi người, sau đó trên mặt nhàn nhạt xấu hổ cười lộ ra lúm đồng tiền, nhưng hôm nay sao lại thế này? An tĩnh đến làm cho người ta một chút cũng không cảm thấy sự tồn tại của cô.

"Shabaka, thân thể Chi Liễn không thoải mái sao?" Cuối cùng đánh không lại lòng hiếu kỳ, Pierre mở miệng hỏi người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô.

Lời nói của Pierre khiến Byron cho anh một cái nhìn xem thường. Người đàn ông này thần kinh thị giác là có vấn đề đi! Cho dù không rõ chuyện xảy ra sáng nay giữa hai người bọn họ, cũng có thể nhìn ra được xung quanh hai người này đang nhấp nhô hơi thở mập mờ mới phải!

Hơn nữa cả tối, Shabaka không biết cố ý nhìn Chi Liễn mấy lần, trong ánh mắt đều mang nồng nặc tình cảm và dục vọng đối với cô.

"Tôi nghĩ có lẽ là thức ăn quá ngon rồi, khiến Chi Liễn bận rộn ngay cả một chút thời gian ngẩng đầu lên cùng mọi người nói chuyện cũng không có."

Về mặt Shabaka đùa giỡn, tay còn đuổi tới hông của Chi Liễn, một tay đem cô ôm vào trong lòng. "Em nói đúng không? Chi Liễn."

Thấy cô bối rối vì lời nói và hành động của mình mà thân thể không khỏi run rẩy một cái, dao nĩa trên tay cũng suýt nữa là cầm không vững, cả người xem ra hốt hoảng không biết làm sao, anh hài lòng cười hà hà ra tiếng.

Thấy hành động thân mật nhỏ giữa hai người, lại thấy mặt của Chi Liễn giống như táo đỏ chín mọng, Pierre cũng ngầm hiểu, anh cũng học Byron, thông minh giữ vững im lặng, ăn đồ trước mắt.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, tiếp đó không lâu Quân gia liền xuất hiện.

"Pierre tiên sinh, điện thoại của ngài." Ông đem điện thoại đưa cho Pierre.

"Alo! Tôi là Pierre."

Một đầu khác điện thoại không biết là nói với anh chuyện gì, chỉ thấy sắc mặt của Pierre trở nên nặng nề, lại lo lắng nhìn Shabaka và Byron một cái.

"Tốt, tôi đã hiểu, phải người đi tìm, vô luận như thế nào cũng phải tìm cho ra cô ta." Giao phó xong, Pierre cúp điện thoại.

"Làm sao vậy?" Shabaka dĩ nhiên biết có việc xảy ra, về mặt anh nghiêm túc nhìn về phía Pierre.

"Ách." Pierre vốn là muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện Chi Liễn vẫn còn ở nơi này, hơn nữa đang lấy ánh mắt tò mò lại khó hiểu nhìn anh.

"Chi Liễn, ăn xong rồi sao? Ăn xong em trước đi thư phòng mau lên! Tôi nhớ em nói có một vài bức vẽ trước tới nay phải giao đúng không?"

Shabaka hiểu ý Pierre, có ý đề Chi Liễn.

"A!" Chi Liễn ngoan ngoãn gật đầu một cái, đem miếng thịt bò cuối cùng một ngậm ăn sạch, sau đó an tĩnh từ trước bàn ly khai, đi ra đóng cửa phòng ăn.

"Được rồi, cậu nói đi!"

"Christine trốn rồi."

"Cái gì?" Byron hoài nghi mình nghe lầm, người phụ nữ kia. Trốn?

Lạp Tắc đã chết, lão thủ lĩnh nể tình tình cũ, hạ lệnh không giết Christine, không nghĩ tới cô ta lại chạy trốn!?

"Người ở đó gọi điện thoại, nói Christine đang lẩn trốn, lúc đi còn giết hai bảo vệ, khốn kiếp hơn chính là, thì ra cô ta cũng là một sát thủ, cùng sở trường dùng súng giống tôi và Byron, kỹ thuật bắn dường như vô cùng tinh thông, sợ rằng năng lực của cô ta cùng chúng ta không phân cao thấp." Pierre trầm trọng nhìn hai người im lặng tại chỗ, thật không nghĩ tới người phụ nữ kia không đơn giản như vậy, lại có thể chạy thoát.

"Phải không?" Shabaka thú vị cười ra tiếng. Không nghĩ tới cô ta đi theo bên cạnh mình lâu như vậy, ngay cả mình cũng bị cô ta lừa. Cô ta thật đúng là nguy trang tương đối triệt để a!

Chỉ là, cho dù cô ta lộ ra bản lãnh thật sự, cũng không phải là đối thủ của anh.

"Nếu cô ta phát hiện cha mình đã chết, tôi nghĩ cô ta sẽ gây bất lợi cho cậu." Byron nét mặt nghiêm túc và lo lắng.

"Thế nào? Đừng nói với tôi các cậu đang sợ?!" Shabaka nhẹ khiêu hai hàng lông mày, nụ cười trên mặt mang theo chế giễu.

"Chúng tôi là vì lo lắng cho cậu. Sợ." Pierre và Byron bốn mắt chạm nhau, sau đó im lặng cúi đầu.

"Sợ tôi lại trúng đạn?" Shabaka hiểu rõ, lần trước mình trúng đạn, đối với bọn họ mà nói là bao nhiêu khuyết điểm, bọn họ có nhiều tự trách cùng đau lòng.

"Chớ đại đột, làm nghề này, sao có thể không bị tổn thương? Chớ vì tôi mà nghĩ quá nhiều."

Làm thủ lĩnh nhiều năm như vậy, loại chuyện này căn bản là chuyện bình thường như cơm bữa, không cần thiết lo lắng như vậy.

"Nếu biết mình là thủ lĩnh Mafia Ý." Pierre muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng, không biết có nên nói ra miệng hay không.

"Cái gì?" Shabaka nghi ngờ nhìn chằm chằm Pierre.

"Cậu. Chẳng lẽ cậu thật muốn đem Chi Liễn lôi xuống nước? Cô ấy căn bản --"

"Pierre? Cậu đang nói cái gì?" Giọng điệu Byron không vui, quát bảo bạn tốt không nên nói tiếp.

"Không sao, để cậu ta nói." Về mặt Shabaka bình tĩnh, về không sao cả nhìn chằm chằm Pierre, anh không phải là không rõ Pierre muốn nói những gì.

"Cô ấy căn bản không thích hợp ở chỗ này. Chi Liễn đơn thuần giống như tờ giấy trắng, ở bên cạnh cậu, chỉ sẽ trở thành đối tượng người khác làm hại." Pierre không đếm xỉa đến, nhất cổ tác khí* nói ra .

L*câu này nghĩa là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (Không hiểu sao lại dùng như vậy nữa [i](....)

Anh biết mình nói như vậy sẽ khiến Shabaka bị thương, nhưng nếu không nói, Chi Liễn vô tội sớm muộn gì cũng sẽ vì thân phận giáo mẫu, mà trở thành mục tiêu của mọi người.

"Byron, chẳng lẽ cậu không nghĩ như thế? Chi Liễn đợi ở chỗ này chỉ có bị thương, đừng quên Shabaka chính là thủ lĩnh Mafia, huống chi, Shabaka cũng rất có thể sẽ bị uy hiếp bởi có nhược điểm là cô."

"Này." Byron lộ vẻ mặt khó khăn, một câu phản bác cũng nói không ra được. Pierre nói không sai, Chi Liễn yếu ớt như vậy, căn bản không thích hợp với nơi này, cũng không thích hợp với thân phận giáo mẫu .

Nhưng mà. Cô lại là cô gái duy nhất Shabaka yêu.

"Không cần nói nữa." Mặt Shabaka lạnh lẽo, đứng lên đi tới bên cửa sổ.

"Shabaka." Hai người cùng lúc nhìn anh.

"Tôi biết rõ các cậu cũng không đồng ý cô ấy đi theo tôi."

Shabaka quay đầu, cho hai người một mặt nụ cười miễn cưỡng.

"Nhưng, yêu chính là yêu, bất kể là cô ấy có thích hợp đợi ở chỗ này hay không, vô luận cô ấy có trở thành nhược điểm của tôi hay không, tôi chính là muốn cô. Vì cô ấy, tôi sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ an toàn của cô, không để cho mình và cô gặp nguy hiểm." Ánh mắt Shabaka kiên định lộ ra quyết tâm của anh, nếu đã không bỏ được thân phận của mình, anh lại không muốn cô gái mình yêu rời đi, chỉ có thể dùng thủ đoạn bá đạo như thế.

"Cho dù sau khi cô ấy phát hiện thân phận của cậu, có thể muốn chạy trốn?" Pierre vừa nghĩ tới khi Chi Liễn biết thân phận của Shabaka, có thể sẽ có hành động, liền lo lắng không dứt.

"Không sai. Đời này kiếp này, Chi Liễn chỉ có thể làm vợ của tôi." Cho dù là dùng dây để trói, anh cũng muốn để cho cô đợi ở bên cạnh mình, một tác cũng không rời.

Shabaka bá đạo cùng tham muốn giữ lấy, làm hai người ở đây chỉ có thể bắt đầu đi lắc đầu một cái, chỉ sợ Chi Liễn căn bản không cách nào tiếp nhận. Dĩ nhiên, bọn họ cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, không có ai tưởng tượng được Chi Liễn sẽ có cử động gì, bọn họ thật không hy vọng Shabaka bị tổn thương về mặt tình cảm.

"Được rồi! Vậy chúng tôi cũng sẽ hết sức bảo vệ an nguy của cậu và Chi Liễn. Chỉ là. Cậu vẫn là sớm nói cho cô ấy biết thân phận của cậu, cùng chuyện cậu yêu cô ấy! Dĩ nhiên, nếu như cần chúng tôi trợ giúp, chúng tôi cũng sẽ giúp cậu một tay." Lời nói của Byron, khiến Pierre tán thành gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Ôi trời.

Xem cô nghe thấy gì kia?

Chi Liễn ngồi trong thư phòng, đầu óc lộn xộn, ngồi trên ghế ngơ ngác không hề động đậy.

Cô không có ý nghe lén, nhưng lòng hiếu kì thúc đẩy khiến cô không nhịn được núp sau cánh cửa nghe bọn họ nói chuyện.

Chẳng qua cô muốn biết vì sao Pierre lại lộ vẻ mặt nghiêm túc đến thế. Kết quả. . . cô phát hiện ra chuyện tốt gì đây?

Thủ lĩnh Mafia Ý. Shabaka là thủ lĩnh Mafia Ý!

"Anh ta không phải là tiên sinh gì đó. . . Không phải. Anh ta là thủ lĩnh Mafia*" Cô chợt cất tiếng nói làm cho chính bản thân mình hoảng sợ phải đứng dậy, toàn thân không nhịn được mà run rẩy. (*Hán Việt là GIÁO PHỤ, chỗ này không có chữ Trung nên em đoán là 教父 – không biết có đúng không T__T)

Cô luôn nghĩ rằng một người có thân thế lớn như vậy chỉ xuất hiện trên phim ảnh mà thôi.

Bởi vì anh là thủ lĩnh Mafia nên sẽ bị người ta truy sát. Thảo nào nơi này lại có nhiều hộ vệ đến thế, nhiệm vụ của họ là bảo vệ sự an toàn cho chủ nhân của mình tránh bị ám sát. Hơn nữa hộ vệ nào cũng mặc đồ màu đen, mang theo súng, đây là hình ảnh đặc trưng của xã hội đen.

Cô không nên ở lại nơi này thêm nữa. Cuộc sống của anh ta thật đáng sợ, mà cô lại rất nhát gan, làm sao dám ở lại đây chứ. Nhưng vừa nghĩ đến việc rời khỏi Shabaka thì trái tim cô lại gọn lên chút đau đớn, khổ sở.

Nhớ tới lời Pierre nói, một người yếu đuối như cô mà ở lại bên Shabaka sẽ trở thành nhược điểm và chỉ gây thêm phiền toái cho anh ta mà thôi.

Cô không muốn chỉ vì liên quan tới cô mà Shabaka bị thương. Nhớ đến vết thương do đạn bắn lần trước, nếu như chuyện này vì cô mà xảy ra một lần nữa, cô sẽ không chịu nổi. Cảm giác như thể trái tim bị người ta thắt chặt, làm cho cô không thể nào hít thở được.

Cô không muốn trở thành gánh nặng của anh, nếu như cách xa anh một chút mà có thể giữ an toàn cho anh thì cô cũng cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng, khoảng cách xa như vậy thì cô không muốn, thật sự cô không muốn rời xa anh.

Giờ đây dường như cô chỉ mong chờ được nhìn thấy anh hằng ngày, bồi đắp thêm tình cảm với anh.

“Không được, mình phải rời đi” Nói xong, vẻ kiên trì và quyết tâm hiện lên trên mặt Chi Liễn.

Cô không thể ích kỉ như vậy được, không thể làm hại anh vì sự chờ mong của bản thân. Cô không thể trở thành gánh nặng của anh!

Bây giờ còn chưa hối hận, cô đứng lên, quyết định đi nói với Shabaka chuyện mình phải rời đi, nếu còn do dự thì cô sẽ không đành lòng.

Vừa mở cửa ra, Chi Liễn lập tức giật thót bởi vì Shabaka đang đứng trước mặt mình.

"Ặc.Ặc. Có, có chuyện gì sao?" Cô vốn hơi sợ Shabaka, hiện giờ lại phát hiện ra thân phận thật sự của anh nên cô càng thêm sợ. Mặt khác, trong lòng lại có cảm giác phức tạp, không đành lòng với quyết định của mình.

“Tôi có vài lời muốn nói với cô” Shabaka vốn hơi do dự nhưng khi nhìn phía sau Chi Liễn, anh càng kiên quyết, ngay bây giờ phải nói cho cô biết thân phận thật sự của mình.

“Không, không cần, tôi cũng có lời muốn nói” Cô lắc mạnh đầu, chỉ sợ rằng Shabaka sẽ nói với cô rằng anh là thủ lĩnh Mafia, như vậy cô sẽ không nỡ rời khỏi anh.

“Cô làm sao vậy?” Thấy được sự sợ hãi trong mắt cô, anh hỏi.

“Thời gian đã lâu, tôi thấy vết thương của anh cũng khá rồi, không còn nguy hiểm nữa, cho nên tôi muốn trở về nhà.” Ngẩng đầu lên, cô dùng ánh mắt kiên định nhìn Shabaka.

Lần đầu cô dũng cảm nói chuyện với anh, đáng tiếc lại nói việc cô muốn rời khỏi. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng vì sự an toàn của Shabaka cô không thể không rời đi.

“Cô nói gì? ” Shabaka nhún đôi lông mày rậm lại, hoài nghi mình có nghe lầm hay không. Cô nói muốn rời đi?

“Tôi nói... tôi muốn trở về nơi ở của Hoàng Sa Na” Chi Liễn ưỡn ngực, hít thật sâu lấy can đảm lớn tiếng nói.

“Cô phải trở về?” Anh khoanh tay lại, trên người mang hơi thở nguy hiểm, thân thể chậm rãi hướng về phía Chi Liễn, ép cô không ngừng lui về phía sau.

“Không, không phải anh đã khỏe hơn rồi sao? Vì, vì vậy tôi cần phải trở về, hơn nữa tôi sợ các chị không liên lạc được với tôi.” Chi Liễn lớn tiếng thờ ơ, bị ánh mắt đáng sợ của anh làm cho run rẩy.

Rốt cuộc, cô lùi lại rồi ngồi xuống ghế. Anh vươn tay vây cô lại trên ghế, nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Cô đã vào đây rồi, sao tôi có thể để cho cô ra ngoài chứ.” Khuôn mặt mang nụ cười, thì thầm bên tai Chi Liễn.

“Anh, anh không thể hạn chế việc đi lại của tôi.”

“Thử xem” Chết tiệt, khó lắm anh mới dám nói lời yêu và thân phận thật của mình cho cô biết, vậy mà cô lại muốn rời đi. Đừng mơ tưởng.

“Đây là thế giới của tôi. Cô muốn rời khỏi? Không thể nào!” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo của Chi Liễn lên, anh cảnh cáo.

“Tôi, tôi có thể rời đi.” Tại sao anh lại bá đạo, đáng ghét như vậy. Chi Liễn hiếm khi nói chuyện lớn tiếng, ánh mắt hơi tức giận nhìn tanh vào anh.

“E rằng cô chưa tới được sân bay thì đã bị người của tôi mang về rồi.” Shabaka cười nhạo nhìn cô, không ngại lấy uy thế của mình buộc cô ở lại.

“Tôi, tôi... ” Không thể nói lời nào được nữa, Chi Liễn cúi đầu ủ rũ. Cô biết lời Shabaka nói là sự thật, với thân phận của anh, cô tin tưởng anh nói được làm được.

“Tại sao?” Bất đắc dĩ thờ dài. Chi Liễn làm bộ đáng thương ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt sâu sắc.

“Vi...” Anh dùng nụ hôn thay cho lời nói, bày tỏ hết lòng của mình.

Một tay ôm Chi Liễn bế lên, môi vẫn đặt trên môi cô, cứ như vậy đi tới phòng ngủ trên lầu ba.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn, Chi Liễn bị anh hôn đến mức đầu óc trở nên choáng váng, đến lúc biết mình nằm trên giường thì không kịp nữa rồi.

Áo của cô chẳng biết bị cởi ra từ lúc nào, Shabaka không ngừng cắn lên chiếc cổ mịn màng của cô, để lại trên đó một dấu đỏ, như thể đánh dấu quyền sở hữu.

“Uh...” Chi Liễn bắt lực than nhẹ, hai tay yếu ớt bám trên lồng ngực của Shabaka.

Cơ thể nhanh chóng nóng dần lên, cuối cùng Shabaka trở lại trên môi cô, lưỡi nhẹ nhàng lay động trong miệng cô, hút lấy hương thơm ngọt ngào.

Anh chợt dừng động tác lại, rời khỏi môi cô. Chi Liễn mở hai mắt yếu ớt nhìn Shabaka say đắm, không hiểu vì sao anh dừng lại.

Nhìn khuôn mặt mê hoặc của cô, Shabaka khẽ cười một tiếng, trên mặt lộ vẻ yêu chiều và dịu dàng mà người khác chưa từng nhìn thấy.

Sau đó, khi cô muốn mở miệng thì môi anh lần nữa lại áp lên môi cô, ngăn tiếng nói phát ra. Chi Liễn lần nữa lại say đắm trong kỹ xảo đầy kinh nghiệm phong phú của anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần dần tăng nhiệt. Shabaka cuồng nhiệt hút lấy môi của cô, nhiệt độ giữa hai người tăng lên không ngừng, tình cảm mãnh liệt được bộc phát một cách dữ dội...

Mãi cho đến khi hơi thở của hai người từ từ ổn định lại, họ vẫn ôm lấy nhau như vậy, một khắc cũng không cách nào tách ra.

“Có khỏe không?” Shabaka vuốt nhẹ lên mái tóc của Chi Liễn, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Chi Liễn gật đầu không được tự nhiên.

Nhẹ nhàng kéo khuôn mặt cô đối diện với mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nhiệt.

“Anh... Anh trước, trước tiên thả em ra... có được không?” Chi Liễn lúng túng yêu cầu.

Bây giờ cô chỉ muốn rời khỏi giường, đi vào phòng tắm để tắm cho thoải mái.

Shabaka không cam lòng buông cô ra. Khi anh nhìn thấy Chi Liễn muốn rời giường thì không cần nghĩ ngợi liền giữ chặt cô hơn.

“Muốn đi đâu?”

“Tắm, đi tắm, nóng quá” Cô cầm lấy quần áo ở dưới giường chuẩn bị mặc vào, hai gò má đỏ hồng quay đầu lại nhìn Shabaka.

Ai ngờ, Shabaka sớm biết cô muốn xuống giường, liền cầm lấy quần áo trên tay cô vứt đi khiến cho Chi Liễn sợ hãi kêu ra tiếng, vừa xấu hổ vừa lúng túng vội vàng trốn vào chăn bông.

“Để em, để em mặc quần áo.” Cô ngượng ngùng xoa nhẹ khuôn mặt đang nóng lên của mình.

“Đồ ngốc!” Thân thể không mặc quần áo đứng trước mặt cô, kéo chăn ra, nhanh chóng ôm lấy thân thể cô đi vào phòng tắm.

“Muốn đi đâu?” Chi Liễn ôm chặt lấy Shabaka hỏi.

“Không phải em muốn tắm?” Anh nhướn mày

“Vậy còn anh? Theo tôi làm cái gì?” Cô cau mày không vui hỏi.

“Cùng nhau tắm!” Trên mặt anh lộ vẻ đương nhiên. Nghe vậy, Chi Liễn giả vờ muốn thoát khỏi anh thì Shabaka nhanh chóng hôn lên môi cô.

Có thể tưởng tượng, bên trong phòng tắm lại vừa diễn ra một cuộc kịch tình đầy thân mật.

Chi Liễn thoải mái ôm lấy chăn, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn. Dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt trắng nõn của cô thân nhiên hiện lên màu đỏ hồng trên má.

Cho đến khi bụng cô kêu ục ục quấy rầy giấc ngủ tốt đẹp, cô mới đành phải thức dậy.

Cảm giác vừa ngủ dậy thật là thoải mái, cô trở mình.

“Ah...” Tại sao lại như vậy? Lông mày nhỏ nanh nhú lại vì đau.

“Toàn thân rã rời...” Nhất là nửa người dưới, đau nhức giống như bị một chiếc xe cán qua.

Chịu đựng hạ thân khó chịu, Chi Liễn vùng vẫy bước xuống giường. Nhưng hai chân mới vừa chống dậy, cả người liền bị ngã xuống đất vì không còn sức lực.

“A... Đau quá” Khuôn mặt nhăn lại vì đau, cô chặt vật đưa tay nhéo nhéo hai chân.

“Xảy ra chuyện gì? Sao em lại xuống giường?” Khi Shabaka đi ra từ phòng tắm liền nhìn thấy Chi Liễn đang nằm dưới đất.

Chi Liễn ngẩng đầu lên, thấy trước mặt mình bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông. Không nhìn thì chẳng sao, nhưng vừa nhìn cô lập tức giật mình thét chói tai.

“Anh, anh không mặc quần áo, không... không nên tới đây.” Cô giơ tay lên che kín mắt mình.

Anh cứ bước ra ngoài như vậy, cô xong rồi. Mặc dù vóc dáng của anh vô cùng cường tráng, nhưng mà nhìn thấy đàn ông không mặc quần áo, cô.... chắc chắn sẽ bị đau mắt a.

“Bé ngốc!” Shabaka bị động tác đáng yêu của Chi Liễn làm cho bật cười, anh ngồi xổm xuống, ôm lấy cô, đặt cô lên giường.

“Trải qua tối hôm qua, cái gì đáng nhìn thì em cũng nhìn thấy hết rồi, anh chẳng còn gì để che nữa đâu. Nhưng chẳng phải chính em cũng chưa mặc quần áo đó sao?”

“Cái.. cái gì?” Cô lập tức cúi đầu nhìn bản thân mình. “Oa” khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên trong nháy mắt. Cô nhanh chóng cầm lấy chăn đắp lên người.

Hiện giờ đầu cô chỉ còn lại những hình ảnh đêm qua.

Cô Cô và anh.....

Chi Liễn chán nản ôm lấy đầu. Thế nhưng cô và anh lại nảy sinh quan hệ? Vốn dĩ muốn rời đi, sao lại diễn biến thành tình huống như thế này? Xong rồi... xong rồi.....

“Không thoải mái sao? Thân thể còn đau nhức sao?” Shabaka lo lắng nhìn Chi Liễn, cho rằng cô cau mày là vì thân thể còn khó chịu.

Đều tại anh quá ham muốn cô, biết rằng hôm qua là lần đầu tiên của cô mà lại liên tục đòi hỏi những bốn lần, hại cô chỉ sau lần thứ nhất đã cầu xin mình để cho cô ngủ.

“Em...Em...” Đáng ghét. Tại sao lại hỏi cô vấn đề này? Muốn cô trả lời thế nào đây? Cô cúi đầu nhất định không trả lời.

“Bây giờ em cần phải nghỉ ngơi cho tốt, đợi lát nữa anh sẽ đem thức ăn lên cho em dùng.”

Nhẹ hôn lên trán cô, sau đó xoay người đi vào phòng tắm mặc quần áo. Nếu không nhanh tách khỏi cô, anh nhất định sẽ nhanh chóng nảy sinh ra ham muốn đối với cô lần nữa, bởi vì dục vọng trong người anh đã sớm ngóc đầu dậy.

Hình như... Cô đã làm cho mọi chuyện ngày càng khó giải quyết rồi. Chi Liễn ngồi trên giường thờ dài bất đắc dĩ.

Cô, thật sự phải rời đi.

“Phải làm thế nào đây?” Chi Liễn cuối đầu than thở.

“Cái gì mà phải làm thế nào?” Chẳng biết Shabaka đã đứng trước mặt cô từ lúc nào. Có lẽ vì tâm trạng đang bối rối nên cô không phát hiện ra.

“Anh... Anh chừng nào thì...” Chi Liễn đỏ mặt, sững sờ nhìn Shabaka, nhìn thấy anh, cô liền không nhận được mà nhớ tới tối hôm qua cô và anh đã.....

“Lại đây, em vừa mới nói chuyện gì phải làm thế nào?” Mặc quần áo xong, Shabaka ngồi bên cạnh Chi Liễn. Thấy cô hướng đi nơi khác, anh nhanh chóng kéo cô trở về, cũng không quên đặt một nụ hôn lên môi cô.

Có vẻ tâm trạng của anh cũng không tệ! Chi Liễn len lén nhìn nụ cười trên mặt Shabaka, bị nụ cười này mê hoặc, một hồi lâu, cô cảm thấy hô hấp của mình có phần dồn dập.

“Em....Em.....”

“Hả?... Cái gì...?” Shabaka nhìn Chi Liễn áp a áp ứng, giống như rất khó mở miệng.

“Em, em có thể về nhà không?” Rốt cuộc cô cũng nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Em đừng hòng.” Với dáng vẻ dữ dằn, Shabaka trừng mắt nhìn Chi Liễn, trong lòng muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Cô và anh cũng đã phát sinh quan hệ, tại sao cô vẫn còn nghĩ đến việc rời đi?

Bởi vì trên người anh tỏa ra một luồng khí đáng sợ khiến cho thân thể Chi Liễn không ngừng run rẩy, nhưng để tốt cho anh, cô phải lấy hết can đảm nói to: “Em, em không muốn đợi ở đây. Em Em...” Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, cô không dám nói tiếp.

“Anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời đi. Sau hai tuần nữa, em phải gả cho anh!” Sợ cô bị lời nói của mình làm cho hoảng sợ, Shabaka nghiêm túc nhìn Chi Liễn.

Nếu như cưới cô có thể làm cho cô an phận ở bên cạnh anh thì anh không ngại nói ra những lời yêu thương này. Dù sao, sau khi kết hôn, anh cũng sẽ không để cô rời khỏi mình.

Cả đời này cô phải là của anh.

“Em không muốn!” Cô rời đi vì sự an toàn của anh, làm sao có thể gả cho anh được.

“Anh quên em đã có vị hôn phu rồi sao?” Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể dùng cách này để anh chấp nhận.

“Không phải em cũng không muốn gả cho anh ta sao?” Shabaka không quan tâm hừ nhẹ. Nếu như người đàn ông kia dám xuất hiện trước mặt anh dẫn cô đi, anh đảm bảo, nhất định sẽ khiến cho anh ta không còn đường trở lại.

Giờ phút này Shabaka cảm thấy thân phận của mình thật sự có ích.

“Chúng ta không biết gì về nhau.” Đầu óc Chi Liễn rối bời, tại sao sự tình lại trở thành thế này?

“Đã lên giường với nhau thì còn vấn đề gì nữa?” Anh không chấp nhận giải thích.

“Anh sẽ chịu trách nhiệm!”

“Em... em là người phương Đông!”

“Anh cũng thích phụ nữ phương Đông!”

“Em không yêu anh!”

Shabaka nhìn thật sâu vào mắt Chi Liễn, “Anh yêu em!”

“Hả...?” Chi Liễn giật mình hoảng hốt. Anh... anh nói anh yêu cô? Không thể nào?

“Em không yêu anh cũng không sao, chỉ cần chung sống một thời gian, em nhất định sẽ yêu anh.” Shabaka tràn đầy tự tin nhìn Chi Liễn.

“Em.... em...”

“Không cần nói nữa, cho dù có một trăm lí do thì em cũng phải gả cho anh.” Anh tưởng tượng đến lúc cô mặc áo cưới cùng anh đứng trên lễ đường.

“Không, không cần, em không muốn làm phu nhân của thủ lĩnh Mafia.” Cô vừa ôm đầu vừa nói.

Cô nhát gan như vậy, căn bản không thể đảm nhiệm công việc này, ở bên cạnh sẽ làm vướng bận anh, có thể làm cho anh gặp chuyện không may hoặc bị thương vì cô. Cô hoàn toàn không chịu đựng được những điều này, hơn nữa càng ở lâu bên cạnh anh, cô sẽ càng quan tâm anh hơn. [To editor: Căn bản + không (phủ định)... = Hoàn toàn không]

“Em... Biết?” Shabaka có chút giật mình nhìn Chi Liễn.

“Thật xin lỗi, ngày hôm qua... . . . em nghe các người nói chuyện.” Chi Liễn lo lắng cúi đầu.

“Thôi, em biết cũng tốt, nếu không, anh thật sự không biết nên nói với em thế nào.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì tối hôm qua phát hiện được thân phận của anh, cô mới hoảng sợ, không an tâm nên muốn rời đi cũng là chuyện đương nhiên.

Shabaka ôm lấy mặt Chi Liễn, thành khẩn nhìn cô. “Nếu em là vợ anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho em gặp bất kỳ nguy hiểm nào. Nên nhớ, em là vợ của anh, không phải là phu nhân thủ lĩnh Mafia, em chỉ cần quan tâm đến anh thôi, hiểu không?”

“Em....”

"Được rồi, đừng nói nữa. Anh đi lấy thức ăn cho em, đừng có mà suy nghĩ lung tung." Shabaka cắt đứt lời cô muốn nói, bất kể cô nói gì, anh cũng không để cho cô đi, một câu cũng không muốn nghe.

Nói anh ích kỷ cũng tốt, bá đạo cũng được, anh không thể không có cô.

Sau khi Shabaka rời đi, Chi Liễn vẫn là ngồi yên trên giường, khổ não suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể rời đi.

Ôi! Cô nên làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Ban đêm vắng vẻ, ánh trăng bị mây đen che lấp, trừ một vài chiếc đèn đang chiếu sáng ở trong sân rộng lớn ra thì bốn phía đều tối đen như mực.

Trong sân thoáng hiện một bóng dáng nhỏ nanh đang muốn chạy trốn .

Chi Liễn giống như kẻ trộm nhìn xung quanh, mỗi khi có cảnh vệ đi qua thì cô lập tức trốn vào trong bụi cây, lấy đó làm nơi ẩn náu cho mình. Sau đó nhìn kỹ không có người ở phía sau đi tới mới dám từ trong bụi cây đi ra.

"Nguy hiểm thật!" Chi Liễn vỗ ngực của mình, thở mạnh.

Lúc này đây, cô đang mặc trên người quần áo nhẹ nhàng, tay cầm hành lý đơn giản, không khó nhìn ra cô đang định muốn chạy trốn.

Kể từ sau khi Shabaka nói đến chuyện kết hôn, Chi Liễn phát hiện mỗi khi cô muốn nói chuyện rời đi thì anh luôn dùng nụ hôn để kết thúc lời của cô. Hoặc, khi cô nói chuyện làm cho anh cảm thấy không xuôi tai thì anh liền dứt khoát kéo cô lên giường trừng phạt cô một phen.

Ngày cử hành hôn lễ càng đến gần, Chi Liễn cũng càng ngày càng luống cuống. Mà Byron cùng Pierre cũng không thể giúp cô chạy trốn.

Hôm nay, khó khăn lắm Shabaka mới có chuyện phải đi ra ngoài xử lý, mà Byron cùng Pierre cũng đã đi theo bảo vệ cho anh.

Vốn là Pierre muốn ở lại bảo vệ cho cô nhưng Chi Liễn lại lo lắng cho Shabaka sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như lần trước, mặt khác cô lại tính toán muốn chạy trốn, nếu như Pierre ở lại nơi này thì sẽ làm hỏng kế hoạch của cô, vì vậy, cô tận tình khuyên bảo Pierre nên đi theo Shabaka.

Hắc hắc! Cô cười hả hê, vào giờ phút này cảm thấy mình thật thông minh.

Hiện tại cả căn phòng ở bên trong, trừ một mình cô ra thì bên ngoài chỉ có bảo vệ, cô thông báo với mọi người nói mình mệt mỏi muốn ngủ nên sẽ không có người dám tới quấy rầy.

Ha ha ha! Chi Liễn che miệng cười, mặt hả hê đi lại trên sân rộng lớn.

Cửa chính thì có nhân viên bảo vệ trông coi, cô dĩ nhiên không ngờ đến mức chạy đi đến đó, căn cứ vào kế hoạch của cô thì, cô quyết định leo tường.

Mặc dù nơi đó có chút cao, nhưng cô nhớ nhân viên làm vườn đang sửa chữa ở đó nên có thả một cái thang rất cao, chỉ cần cô có thể tìm được cái thang kia là có thể rời đi.

Ha ha ha! Thật là không chê vào đâu được! Kế hoạch thật hoàn hảo. Nghĩ không thể cười quá lớn tiếng, Chi Liễn hưng phấn đến nỗi cặp mắt đều tỏa sáng.

"Mình nhớ được. hình như lúc tan tầm họ để ở nhà kho. A! Ở nơi đó." Nhìn thấy ngôi nhà gỗ cách đó không xa, Chi Liễn hưng phấn kêu to.

Ông trời thật là tốt với cô!

Cô vui vẻ hướng về phía nhà gỗ, vừa mở cửa ra, lập tức thấy một cái thang cao.

Cẩn chặt rằng, cô nỗ lực mang cái thang hướng tới tường rào.

Một bước, hai bước, ba bước. "Tiếp tục. tiếp tục nhẩn nại, lập tức tới ngay." Mỗi bước chân đều khó khăn, Chi Liễn không quên động viên chính mình.

Đi một khoảng dài, cô thở hồng hển, rốt cuộc cũng đã đến nơi.

Cô dùng tay lau mồ hôi trên trán, hài lòng gạt đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ với lúm đồng tiền đáng yêu.

Ai ngờ, lúc này ở phía bên trong nhà, vì trở về sớm nên Shabaka phát hiện cô đã trốn đi, cả người nổi trận lôi đình, lập tức sai người đi tìm cô.

"Các người, những người này tại sao lại như vậy!? Nhiều người trông chừng một mình cô ấy làm thế nào mà cô ấy có thể trốn đi!" Shabaka đứng ở trước bàn, vỗ mạnh một cái lớn tiếng quát.

Đứng ở trước mặt anh bây giờ là mười mấy tên hộ vệ cùng người làm.

"Thật xin lỗi, chúng tôi không phải cố ý, bởi vì Hạ tiểu thư nói có chút mệt mỏi nên ngủ trước, không hy vọng có người đi quấy rầy cho nên chúng tôi mới" Một người run rẩy giải thích.

"Còn đứng sững sờ ở nơi này làm cái gì? Nhanh cho người ra ngoài tìm cô ấy!" Gương mặt anh trở nên lạnh lùng, trong mắt bắn ra từng ánh nhìn sắc nhọn.

"Các người." Anh nhìn về phía hộ vệ gác cổng. "Xác định là cô ấy không đi ra cửa lớn?"

"Đúng vậy, chúng tôi không ai trông thấy Hạ tiểu thư đi ra cửa lớn."

"Tốt, vậy chứng tỏ cô ấy vẫn còn ở nơi này. Tìm cho ta, không tìm được người, tất cả mọi người không có sự cho phép của ta không được nghỉ ngơi." Anh lớn tiếng ra lệnh.

Cho đến khi tất cả mọi người đi, cả phòng ngủ chỉ còn lại Pierre cùng Byron, Shabaka không nhận được ngã người ngồi ở trên giường, sắc mặt đầy lo lắng.

"Shabaka, anh đừng lo lắng, theo tình hình này xem ra Chi Liễn hẳn là chạy trốn mà không muốn bị người bắt đi." Pierre an ủi vỗ vỗ vai Shabaka.

"Cái người này không phải nói nhảm sao? Chi Liễn đương nhiên là chạy trốn." Byron không nhận được nhìn Pierre với một ánh mắt xem thường.

Bên trong phòng, vật dụng của Chi Liễn đều không thấy, nghĩ cũng biết là cô đã mang đi.

"Ta không phải lo lắng cho cô ấy, với sự an toàn tuyệt đối ở đây, ta tin tưởng không có bất kỳ người nào có thể lén đi vào."

Shabaka cau mặt lại, không nhẫn nại mà nói: "Tôi tức giận là cô ấy vì sao vẫn muốn rời khỏi tôi."

Nhìn sắc mặt bi thương của Shabaka, Byron không khỏi đồng cảm với anh. "Có lẽ cô ấy sợ chăng?"

"Sợ?" Pierre cau mày không hiểu.

"Ô ấy sợ cuộc sống ở nơi này."

"Tôi biết rõ cô ấy chưa quen, hơn nữa cô ấy cũng đã biết thân phận của tôi." Shabaka bắt đầu dĩ cười khổ.

"Ồ! Người phải cho cô ấy thời gian." Pierre hiếm khi an ủi Shabaka.

"Tôi hiểu rõ." Shabaka gạt đầu một cái, anh làm sao không biết, chỉ là. Anh sợ mình cho cô thêm thời gian thì cô lại vẫn nghĩ tới việc rời khỏi anh mà thôi.

"Hả?" Byron nghi ngờ đi tới phía trước cửa sổ. "Các người có nghe tiếng chó sủa ở phía sau không?"

"Vậy sao?" Pierre cũng đi theo đến ngoài cửa sổ.

Chó ở đây đều phải trải qua huấn luyện, trừ bọn họ ba người ra, thì đối với người ngoài đều vô cùng dữ tợn. Vì sợ có người từ nơi đó lén vào, nên có nuôi một vài con chó để canh giữ.

"Có lẽ là có trộm đi vào. Có cần cho người đi xem một chút không?" Byron nhìn Shabaka.

"Không cần, để cho bọn họ đi tìm Chi Liễn, chúng ta đi xem một chút là được." Shabaka phát tay một cái, đứng lên đi ra khỏi phòng.

"Tránh ra, cái con chó ngu ngốc!" Chi Liễn về mặt kính sợ phát ra tiếng thét chói tai, đem mình canh ở giữa tường và cầu thang.

Ở cách đó không xa, mười mấy con chó to lớn xem ra cực kỳ hung ác không ngừng đến gần cô, còn phát ra tiếng sủa làm người khác hết sức ghê sợ.

Chúa ơi! Làm sao nơi này lại có nhiều chó như vậy? Cô ở đây lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua.

Vốn là cho rằng mình thật may mắn mới có thể dễ dàng rời khỏi nơi này, Chi Liễn không nghĩ tới việc vừa để thang xuống, chuẩn bị leo lên thì đột nhiên nhìn thấy vài con chó săn hung ác vọt tới.

Khuôn mặt lập tức tái xanh, cả người không thể động đậy đứng yên ở đó.

Vì thế mà cô đã bỏ lỡ thời cơ trốn chạy tốt nhất, ngờ ngác đứng ở đó chò chó sẵn đến.

Tiếp theo đó, cô mới nhớ tới mình nên chạy trốn, nhưng đã không kịp rồi, bởi vì chúng nó cũng đã xác định được vị trí của cô, vậy lấy cô không ngừng sửa.

Nhìn thấy tình huống như thế, Chi Liễn định đem mình vây ở giữa cái thang cùng cái tường, khiến cho những con chó kia không qua được, mà cô. Cũng không ra được.

“Đồ chó ngu ngốc, mau tránh ra! Cẩn thận ta đem các ngươi làm thành bữa ăn đấy.” Thân thể Chi Liễn run rẩy, nước mắt rơi ra, không ngừng nói qua, cũng không ngừng cảnh cáo.

Vừa lúc đi tới dò xét thì cùng lúc ba người cho nhìn thấy cảnh tượng ấy.

"Ha ha ha! Ta có không có nghe lầm, Chi Liễn. Đang uy hiếp những con chó kia chứ? Ha ha ha!" Đây thật là chuyện buồn cười nhất.

Byron không đếm xỉa đến gương mặt lạnh lẽo của Shabaka, không nhịn được bật cười.

"Này! Đừng nữa cười." Pierre nén cười. Bởi vì ánh mắt của Shabaka càng ngày càng lạnh, tượng trưng cho cơn giận của anh đã đến cực hạn.

Nếu người đã tìm được, thì ba người đàn ông cũng đã buông xuống được căng thẳng, nhìn trước mắt là một trò hề. Ít nhất đối với Byron cùng Pierre mà nói, đây là quả thật là một trò khôi hài nhất.

"Nhanh một chút tránh ra, đợi lát nữa lão đại của các ngươi tới, ta không thể giúp các ngươi được đâu!" Mắt thấy đám chó kia càng ngày càng đến gần mình, Chi Liễn không chút nghĩ ngợi một lần nữa mạnh mẽ nói.

Shabaka thế nào còn không xuất hiện a! Cô đã sắp chống đỡ không nổi nữa, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có người phát hiện mình đã trốn đi?

Bình thường lúc không cần thì Shabaka lại xuất hiện, hiện tại cô cần anh thì thế nào lại cố tình không thấy bóng dáng đâu.

"Hạ Chi Liễn --" Shabaka cũng không chịu được nữa rồi, anh rống lớn ra tên Chi Liễn, hơn nữa trong giọng nói tràn đầy tức giận.

"A! Shabaka, mau tới cứu em, em gặp nạn!" Xuất hiện, anh rốt cuộc đã xuất hiện.

Chi Liễn chưa từng giống như bây giờ, vui vẻ vì sự xuất hiện của anh mà nở một nụ cười như thiên sứ.

"Các ngươi chết chắc, lão đại của các ngươi đến rồi!" Cô nhìn bọn chúng, trong lòng có chút hả hê, hoàn toàn quên lãng việc mình đang chạy trốn.

Shabaka huyết sáo một hơi, lập tức những con chó đang vây lấy Chi Liễn liền lùi về phía sau, ngồi lên đám cỏ.

"Em rốt cuộc đang làm gì!" Giống như tiếng rống giận dữ, Chi Liễn đang cao hứng vui vẻ liền bị dọa sợ

"Anh, anh làm gì thế này, tại sao lại hung dữ như vậy. Người ta vừa mới bị... bị chó khi dễ, hiện tại anh liền muốn khi dễ." Chi Liễn khổ sở nhìn Shabaka, vẻ mặt bị khi dễ mà tủi thân, nước mắt từ trong mắt cô rơi ra, cô thút tha thút thít, đáng thương nhìn Shabaka một cách giận dữ.

"Tại sao xuất hiện ở nơi này?" Shabaka thấy trong mắt cô xuất hiện nước mắt, lòng không khỏi đau một cái. Nhưng nhớ đến việc cô trốn đi, anh giận dữ, rồi lại quyết định tha cho cô sợ cô đau lòng.

"Em muốn chạy. Ặc. Em à. Cái đó." Đột nhiên nhớ tới việc mình muốn chạy trốn, toàn thân Chi Liễn run rẩy, mắt lén liếc nhìn cầu thang đang đặt trên tường. Nếu như bây giờ liền leo lên, không biết sẽ thành công không?

"Đừng hòng mơ tưởng." Shabaka lén nhìn về phía cô cũng biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Người phụ nữ này, còn muốn ở trước mặt anh chạy trốn. Nằm mơ đi!

Chi Liễn còn chưa kịp phản ứng thì cả người đột nhiên bị Shabaka bế lên.

"A! Anh muốn làm gì? Byron cùng Pierre đang ở đây đó! Tha em xuống." Cô gãy gập muốn đứng xuống, nhưng rồi lại phải cúi đầu vì ánh mắt lạnh lẽo của Shabaka đang nhìn mình. Cô không thể làm gì khác ngoài việc để mặc cho anh ôm lấy đi về phía nhà lớn.

"Đừng mong hôm nay anh sẽ để em bước xuống giường."

Mãi cho đến khi hai người đi khỏi, Pierre cùng Byron mới nhìn bọn họ một cái, bật cười ra tiếng.

"Tôi có lẽ cũng đã hiểu. Tại sao Shabaka lại chấp nhất với Chi Liễn rồi." Pierre nhìn Chi Liễn và Shabaka cách đó không xa nói.

"Đúng vậy a." Byron cũng đồng cảm nói.

Mới vừa rồi nhìn thấy bọn họ đi tới, cô nở nụ cười như thiên sứ giống như là người không có tội nhìn Shabaka.

Bởi vì Shabaka là thủ lĩnh Mafia của thế giới hắc ám cho nên ánh mắt của anh ta rất đáng sợ.

Nhưng là. Chi Liễn trong sáng như một tờ giấy trắng, giống như thiên sứ bị rơi xuống trần gian. Mà sự tồn tại của cô làm cho bọn họ cảm thấy được cứu vớt, cô là người duy nhất biết thân phận thật sự của bọn họ, còn có thể làm cho bọn họ tươi cười sáng khoái.

"Em không dám đâu! Á. Shabaka. Van xin anh. Em mệt quá. Hu hu."

"Còn chưa đủ. Anh muốn em trước khi kết hôn cũng không xuống giường được. Như vậy em mới không nghĩ lung tung nữa." Shabaka không để ý đến lời cầu khẩn của cô, tiếp tục làm việc của mình.

Chi Liễn nghĩ, tại sao mình không bất tỉnh đi?

Sau khi bị bắt trở về, vừa vào đến phòng, gương mặt Shabaka tái xanh vì tức giận, không nói câu nào liền lôi cô lên giường.

Kết quả là sau 6 tiếng, anh vẫn không cho cô ngủ, đặt cô nằm trên giường không ngừng bắt nạt cô.

"Em, em mệt quá rồi."

"Xem em sau này còn dám rời khỏi anh nữa không?" Shabaka cười quý quái nhìn cô, rồi hôn lên chiếc lưng đầy những vết đỏ hồng mà anh đã để lại.

"A."

Rất cuộc, toàn thân Chi Liễn mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường.

Cô thê, cô thật không thể cử động được nữa rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa. Cô sẽ chết.

Hai người ở trên giường thở hổn hển, Shabaka vẫn nằm trên người cô không muốn rời đi.

"Anh thật nặng nha. anh nằm xuống có được không." Chi Liễn nhìn anh đầy oán trách.

Nhìn Chi Liễn thở hổn hển, không còn cách nào khác, Shabaka từ từ rời khỏi thân thể cô, nằm xuống bên cạnh. Mới vừa nằm xuống, anh lại nhanh chóng ôm cô vào trong lòng ngực.

"Nóng quá." Chi Liễn bĩu môi không nhịn được oán trách.

"Vậy đi tắm."

"Em mệt lắm rồi." Cô nhìn anh với ánh mắt trách cứ, muốn nói đây là lỗi của anh.

"Không sao, anh vẫn khỏe." Shabaka không ngại cười cười, rời khỏi giường, đem toàn thân yếu ớt của Chi Liễn ôm vào trong ngực, đi về phía phòng tắm.

Khi hai người cùng nhau ngồi trong bồn tắm lớn, Chi Liễn mới hồi phục lại tinh thần. "Anh, anh vào đây làm gì?"

"Anh cũng tắm." Shabaka tự nhiên nói.

"Không cần, anh, anh đi ra ngoài, em muốn tự mình tắm." Cô bĩu môi, đưa tay chỉ ra cửa, ý muốn anh ra ngoài. Cô còn nhớ những lần cùng tắm với anh, anh đều ở trong này muốn cô lần nữa.

Ha ha! Người phụ nữ của anh. Thông minh hơn chút rồi.

Shabaka ôm lấy Chi Liễn, đặt một nụ hôn lên môi cô. "Này. Nhưng mà anh không muốn." Trong mắt mang theo ý cười, nhin không được trêu chọc cô.

"Vậy. Vậy thì để em ra." Chi Liễn thở gấp nói.

"Không được, không muốn. Anh muốn chúng mình cùng tắm."

"Nhưng mà, nhưng mà, anh không được phép làm cái chuyện kia nha!" Cô nhìn chăm chăm, nhỏ giọng cảnh cáo anh.

"Chuyện gì?" Shabaka tà ác nhìn cô, giờ phút này nhìn Chi Liễn giống như một con cừu chờ bị sói ăn thịt.

"Chính là. Chính là không được làm cái việc kia!" Chi Liễn đỏ mặt nói.

"Việc nào? Em nói là." Ngực của anh cũng đã dựa sát vào lưng cô, về mặt mờ ám thổi nhẹ bên tai cô. "Cái này sao?"

"Anh." Cảm nhận được dục vọng của anh, Chi Liễn thờ dài bất đắc dĩ. Còn chưa đủ sao? Cô chán nản nhìn chằm chằm Shabaka.

Tên sói lớn này, tại sao lúc nào cũng muốn làm cái chuyện kia thế! Cô mệt mỏi sắp chết rồi.

"A. Shabaka, anh." Cô vòng tay lên cổ anh thật chặt, khổ sở thờ hồn hèn.

Thân thể ngâm trong nước ấm ngày càng thêm nóng, Chi Liễn đầu óc choáng váng, nhắm chặt hai mắt, khó nhin rên rĩ.

Nước bên trong bồn tắm bị động tác của Shabaka làm cho tràn hết ra ngoài, anh gằm nhẹ cùng tiếng rên rĩ của cô lại một lần nữa hòa làm một như bản giao hưởng dễ nghe.

Chỉ là. Chi Liễn dù thế nào cũng không nghĩ ra, sau khi kết thúc cuộc ân ái bên trong phòng tắm thì Shabaka lại ở trên giường cùng cô nghỉ ngơi suốt cả đêm.

Mà sau đó suốt một tuần, cô như lời Shabaka nói, không thể nào bước xuống khỏi giường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"Shabaka." Sau khi nghe điện thoại xong, Byron quay lại nhìn Shabaka, trên mặt không cách nào che dấu nụ cười thích thú.

"Thế nào?" Shabaka ngẩng đầu lên nhìn về phía Byron, cảm thấy có chút bức tức khi thấy nụ cười đáng ghét kia.

Mấy ngày nay, bởi vì toàn thân đau đớn mà Chi Liễn không cách nào bước xuống khỏi giường. Khẳng định cô sẽ không bỏ trốn nữa nên tâm trạng của Shabaka vô cùng tốt.

Thời gian trước phải ra nước ngoài để báo cho cha mẹ biết việc kết hôn nên giờ chắc họ đang trên đường tới đây. Nhất là cách hôn lễ chỉ còn hai ngày nên có thể nói tất cả mọi việc đã được chuẩn bị đầy đủ chỉ còn chờ đến hôn lễ nữa thôi.

Chỉ là anh không thể giải thích, vì sao đối với chuyện kết hôn này, cha mẹ so với anh còn hưng phấn hơn, nhất là khi nghe anh giới thiệu về Chi Liễn. Thật làm cho người khác cảm thấy nghi ngờ.

"Tôi nghĩ anh nên đi xem vị hôn thê của mình đi, hình như cô ấy lại có ý định gì nữa đấy." Bộ dạng vui vẻ như đi xem kịch cùng với nụ cười chói mắt của Byron làm cho người chán ghét.

Không nghĩ tới Chi Liễn lại có chấp như vậy, khi hôn lễ cũng đã đến ngày cử hành mà cô còn muốn trốn lần nữa? Lần trước sau khi chạy trốn cô đã bị anh phạt phải nằm trên giường suốt một tuần, thế nhưng cô vẫn không từ bỏ.

"Đáng chết!" sau khi nghe Byron nói, Shabaka liền nhanh chóng lao ra khỏi thư phòng.

"Tôi cảm thấy Shabaka sớm muộn cũng sẽ bị Chi Liễn làm cho tức điên." Pierre bất đắc dĩ lắc đầu.

"Có lẽ vậy...!! Nhưng. Như vậy cũng xem như Shabaka và cô ấy có duyên phận, đúng không?" Về mặt vui mừng của Byron làm cho người ta không thấy được cảm xúc thật của anh.

"Đúng vậy!" Pierre gạt đầu tán thành, cảm ly rượu mà Shabaka chưa đụng tới.

Hừ! Nếu như Shabaka cho là làm như vậy thì mình sẽ buông tha, vậy anh cũng quá coi thường cô.

Sau một tuần vất vả, rốt cuộc cũng có thể xuống giường, Chi Liễn vui vẻ reo hò.

Shabaka, người đàn ông kia thật quá đáng! Vì không để cho cô chạy trốn, lại dám dùng cái thủ đoạn hạ lưu này! Không sai mà, cô thật sự là không xuống giường được, hơn nữa cũng bị mọi người chê cười!

Chi Liễn ngồi ở trên giường, tay cầm chăn và ga trải giường cột lại với nhau.

"Đáng ghét, hại người ta mất mặt như vậy!" Vừa cuốn chăn lại cô vừa thầm mắng Shabaka.

"Nếu em phải gả cho anh thì không phải là thế thảm à?" Vốn là suy nghĩ cho an toàn của anh nên cô mới chịu rời đi, hơn nữa hiện tại lại thêm một nguyên nhân khác, cô càng phải rời đi.

"Như vậy chắc đã đủ dài!" Cô hài lòng nhìn kiệt tác của mình, thật sự nên khen mình thông minh, còn có phương pháp này để chạy trốn.

Thật là một người đàn ông độc ác, vì không để cho cô chạy trốn, anh khiến cho cô suốt một tuần không cách nào rời khỏi giường, cô còn chưa tính với anh. Vậy mà còn cho thêm bảo vệ canh trước cửa phòng, còn nói cái gì chưa đến ngày kết hôn thì cô không được bước ra khỏi cửa phòng nữa chứ.

Thật là đáng ghét! Dù sao đi nữa thì cô cũng là người được anh mời tới làm khách. Sao lại có thể xem cô giống như tù nhân vậy chứ?

"Tốt, như vậy thì nhất định có thể rồi." Cô đi tới cửa sổ, đem cái chăn dài thả xuống phía dưới.

"Oa! Minh thật kính phục bản thân, vừa đủ dài." Nhìn cái chăn dài gần đến mặt đất, Chi Liễn cao hứng vỗ tay

"Như vậy thì không phải có thể ra ngoài sao?" Anh thật quá khinh thường mình. Chi Liễn không nhịn được, thầm mắng Shabaka.

Chi Liễn nhìn xuống đất. Ôi mẹ ơi! Không nghĩ tới từ lâu ba nhìn xuống lại đáng sợ như vậy.

Không nhịn được nuốt nước miếng một cái, "Không được, không thể sợ, mày phải suy nghĩ một chút, nếu như bây giờ không trốn đi sẽ phải gả cho Shabaka, như vậy còn đáng sợ hơn nữa!"

Cô không ngừng động viên bản thân mình, sau đó vỗ nhẹ vào lòng ngực để làm giảm bớt sự hoảng sợ.

"Cứ như vậy. Chi cần cẩn thận, chậm rãi leo xuống dưới là được, không cần phải sợ, mày làm được mà." Cô nắm chặt cái chăn trên tay, dùng hai chân kẹp chặt lại.

"Không được hoảng sợ!" Khuôn mặt trắng bệch, Chi Liễn phát hiện cái chăn vì mình mà không ngừng chuyển động.

"Hiện tại. Hối hận cũng không kịp rồi." Cô leo xuống được nhưng không chắc có thể leo ngược lên lại.

Xem ra phải đánh cược một phen rồi. Cô cố hết sức đem tay di chuyển xuống dưới một chút, sau đó lại đổi sang tay khác, còn hai chân thì cố bám chặt cái chăn.

Cứ như vậy, Chi Liễn mất hai mươi phút mới xuống được mặt đất.

Khi hai chân vừa giẫm tới mặt đất thì toàn bộ nỗi sợ hãi trong lòng đều giảm xuống.

"Làm được rồi? Minh cuối cùng cũng làm được!" Cô vui mừng lớn tiếng hoan hô, nhưng rồi lại nhớ tới như vậy sẽ khiến cho người khác chú ý nên cô vội vàng im lặng.

Cô đứng cảm ơn rồi! Ha ha ha! Lần sau gặp được Vân Vi nhất định sẽ nói cho chị ấy biết.

Được rồi! Kế tiếp chính là nghĩ cách đi ra khỏi cửa chính. Cô còn nhớ rõ cái nơi mà có chó dữ bảo vệ kia. . .

"Làm thế nào đi ra ngoài đây?" Cô chăm chú suy nghĩ.

"Thực tiếp đi thẳng ra ngoài, em nghĩ sao?" Một thanh âm đề nghị vang lên ở bên tai cô.

"Thực tiếp đi ra ngoài? Đúng vậy! Minh chỉ cần nói là Shabaka cho mình đi ra ngoài như vậy sẽ không có người dám ngăn cản rồi." Chi Liễn vui mừng hoan hô, cô thật là quá thông minh.

"Cám ơn người nha. A!" Vừa quay đầu lại cô liền nhìn thấy người đàn ông đáng sợ này.

"Sa. Shabaka?"

Cô tròn mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Hai mắt của anh như hai ngọn lửa lớn khiến cho người khác phải hoảng sợ.

"Em dựa vào cái này mà leo xuống?" Shabaka khoanh tay lại, chỉ vào cái chăn đang treo ở bên cửa sổ.

"Em, em. Ách." Cúi mặt xuống đất, Chi Liễn làm thế nào cũng không nghĩ ra được mình lại xui xẻo như thế, hai lần liên tiếp đều bị Shabaka bắt gặp.

"Em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, không biết làm thế nào là rất nguy hiểm sao? Nếu không cẩn thận cái chăn bị đứt ra thì sao? Còn nữa, nếu em không nắm vững, người rốt xuống dưới lại bị thương thì như thế nào?"

Shabaka chưa từng lớn tiếng với Chi Liễn như thế, anh vừa nói vừa lay mạnh Chi Liễn.

"Sa.. Shabaka, đau quá." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Liễn khẽ nhủ lại.

"Đau? Em hành động như thế chẳng lẽ không làm anh đau lòng sao?" Khuôn mặt Shabaka toát lên vẻ bi thương cùng giọng điệu ảo não.

"Shabaka." Chi Liễn chưa từng thấy qua khuôn mặt khổ sở như thế của Shabaka, ánh mắt của anh làm cho cô đau lòng quá.

"Em cứ như vậy không muốn gả cho anh, chẳng lẽ cùng anh ở chung một chỗ làm cho em khổ sở như vậy sao?" Shabaka xoay người, không muốn nhìn về phía Chi Liễn.

"Không, không phải vậy." Chi Liễn lớn tiếng la lên, cô khiến Shabaka đau lòng sao? Cô không phải cố ý.

"Em không cần giải thích nữa. Được, nếu em thật muốn đi. Vậy thì đi đi, anh không ngăn cản em nữa."

Shabaka lạnh nhạt nói, giống như quyết định một chuyện bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

"Anh. Anh nói cái gì?" Trong nháy mắt sắc mặt Chi Liễn trắng bệch, cô có nghe lầm hay không, anh muốn để cho cô đi?

Cô có thể đi? Anh muốn để cô đi?

Chi Liễn biết mình nên vui vẻ, nhưng mà. . . lòng cô đau quá.

"Nếu như ngay cả việc anh yêu em cũng không thể giữ em ở lại, vậy thì anh cũng không còn gì cả. Em đi đi! Anh sẽ không ngăn cản." Thở dài một cái, Shabaka định cất bước rời đi.

"Em. Em. Em không phải là không muốn gả cho anh." Chưa kịp phản ứng thì cô thấy lời nói của mình cứ tuôn ra.

"Em. Chỉ là. Chỉ là sợ mình sẽ trở thành gánh nặng cho anh." Cô từ từ đi về phía Shabaka, nhìn bóng lưng của anh, đôi tay lo lắng vịn vịn.

"Em cái gì cũng không có, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không, chỉ sợ sẽ mang đến phiền toái cho anh."

Với năng lực của cô, nếu ở lại bên cạnh Shabaka thì chỉ đem đến phiền toái cho anh thôi, không phải sao? Như thế thì cô có tư cách gì để làm vợ của anh đây?

"Anh từng nói, em là vợ của anh, không phải là phu nhân thủ lĩnh Mafia. Anh sẽ bảo vệ em không để cho em bị tổn thương, cũng không cần em bảo vệ cho anh."

Shabaka quay đầu lại, lau đi những giọt nước mắt trên mặt Chi Liễn, vẻ mặt lại dịu dàng cười với cô.

"Em không phải là gánh nặng của anh, coi như là. Em cũng là gánh nặng ngọt ngào mà anh cam tâm tình nguyện nhận lấy!" Nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, Shabaka vỗ vỗ vai của cô an ủi.

"Em. Em." Chi Liễn lộ vẻ xúc động gật đầu.

"Cho nên. Đừng chạy nữa, làm vợ của anh được không?" Shabaka nhìn cô với ánh mắt khẩn cầu.

"Vâng!" Chi Liễn xấu hổ khẽ gật đầu.

Shabaka ôm chặt cô vào trong ngực, rốt cuộc cô cũng đồng ý rồi.

Thủ lĩnh Mafia của Ý—Shabaka. Người bây giờ muốn kết hôn, cô dâu lại là người phụ nữ phương Đông đến từ Đài Loan.

Không ai nghe nói qua thân phận của cô dâu, cũng không có ai to gan dám đi điều tra thân thế của cô.

Trong lễ đường đầy người, mà người tới lại lịch đều không nhỏ. Nhìn xung quanh, khắp nơi đều là nhân viên hộ vệ, trong trong ngoài ngoài cũng đều để phòng nghiêm ngặt, ngay cả một con côn trùng cũng không thể nào vào được.

Lễ đường được tổ chức ngoài trời cùng với tiệc buffet, xung quanh bốn phía đều tràn ngập hoa lá khiến cho khách mời có thể nghe thấy hương hoa.

Hôm nay, Shabaka vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, xem ra không giống trong truyền thuyết lãnh khốc vô tình, nhất là đôi mắt kia hiện lên vẻ vui sướng, nhìn ra được anh là thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Tất cả mọi người tò mò, rốt cuộc cô gái đặc biệt ấy là ai mà có thể làm cho Shabaka thay đổi được nhiều như vậy.

"Này! Anh có cảm thấy Shabaka cười đến rất chướng mắt hay không?" Đứng ở sau lưng Shabaka, Byron đẩy đẩy Pierre, nhìn chăm chăm người đàn ông phía trước.

"Hôm nay là ngày anh ta và Chi Liễn kết hôn, anh ta vui vẻ cũng là việc đương nhiên." Pierre vươn tay vỗ vai Byron an ủi.

"Tôi chính là không quen nhìn anh ta vui vẻ đến như vậy." Byron hừ ra một hơi.

"Anh đó! Ngoài miệng mặc dù là nói như vậy nhưng thật ra thì người phản chán nhất không phải là anh sao?" Đẩy đẩy vai Byron, Pierre nháy mắt trêu chọc anh nói.

"Ai vì cậu ta mà vui mừng chứ! Tôi là người may mắn nha, cậu ta đối với phụ nữ luôn bắt bẻ như vậy, hiện tại có Chi Liễn làm vợ cũng không cần lo lắng cậu ta sẽ bắt ngờ nổi điên mà chết." Byron bối rối giải thích.

"Còn nói như vậy, anh cũng thật là, vịt chết còn cái búống." Pierre xem thường nhún vai.

"Các người tán gẫu đủ chưa? Đừng quên nhiệm vụ của phù rể là chiêu đãi khách, không phải mời các người tới nơi này xem cuộc vui."

Shabaka hơi bất mãn xoay người nhìn chăm chăm hai người sau lưng.

"Đứng, đứng, chúng ta phải đi giúp một tay." Hai người bắt đầu dĩ nhiên nhau, xoay người đi đến cửa lớn để hỗ trợ.

"Mau bắt đầu đi!" Shabaka sốt ruột nhìn xuống đồng hồ trên tay, sự hưng phấn nhanh chóng kéo đến.

Đáng tiếc cha mẹ anh tạm thời có chuyện, không cách nào từ nước ngoài chạy về, nhưng cũng không sao, dù thế nào đi nữa anh sớm muộn sẽ cho Chi Liễn gặp mặt bọn họ.

"Shabaka, sắp bắt đầu rồi, anh chuẩn bị một chút." Pierre đi tới nói với Shabaka.

"Ừ!" Giờ phút này khuôn mặt Shabaka trở nên nghiêm túc, thật ra là anh đang khẩn trương a.

Không nghĩ tới mình cũng có thời khắc này. Trong lòng bất đắc dĩ cười khổ.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, mọi người đã sớm ngồi vào chỗ của mình, mà chú rể cũng đã đứng trên lễ đường.

Cửa được mở ra, lập tức xuất hiện một hình bóng màu trắng đang tự mình từ từ đi vào.

Tất cả mọi người bao gồm cả Shabaka đang nín thở nhìn cô dâu chậm rãi bước vào.

Chi Liễn mặc một bộ lễ phục trắng, tay cầm một bó hoa cô dâu làm từ hoa hồng trắng, hồng đỏ và hoa bách hợp, phía trên làn váy lễ phục được đính kim cương, nhiều đến mức làm cho người ta đếm không hết, chỉ cần cô hơi đi lại, kim cương trên người liền phản xạ ra ánh sáng chói mắt như ánh mặt trời, chói mắt đến khiến người ta sắp không cách nào mở được mắt.

Rốt cuộc, cô cũng đi tới lễ đài, Chi Liễn xấu hổ cúi đầu không dám nhìn Shabaka.

Khăn voan che mặt cô, tất cả mọi người tò mò đưa mắt nhìn hai người phía trước.

Shabaka cầm lấy tay Chi Liễn, trong mắt mang theo nhu tình, khoe miệng nở nụ cười hạnh phúc, nhìn Chi Liễn bên cạnh.

"Thật vui mừng vì mọi người đã tới tham gia hôn lễ của Shabaka tiên sinh cùng Hạ Chi Liễn tiểu thư."

Mục Sư bắt đầu cử hành nghi thức kết hôn --

"Shabaka, anh có nguyện ý cưới Hạ Chi Liễn tiểu thư làm vợ của mình, yêu thương, cung chiều cô ấy cả đời, dù cho nghèo khổ, mạnh khỏe hay ốm đau hai người cũng không thay đổi?"

"Tôi nguyện ý."

"Như vậy, Hạ Chi Liễn tiểu thư, cô có nguyện ý gả cho Shabaka, cả đời yêu thương một mình anh, dù cho nghèo khổ, mạnh khỏe hay ốm đau, hai người cũng không thay đổi?"

"Tôi Tôi nguyện ý." Chi Liễn nhẹ giọng đáp lại một tiếng.

"Nếu như có bất luận người nào, đối với hôn sự có ý kiến, xin mau sớm nói lên." Mục Sur lớn tiếng hỏi, sau đó nhìn về phía khách mời.

Một hồi lâu --

"Như vậy, ta chính thức tuyên bố, hai người các người kết làm vợ chồng. Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Mục Sur vừa nói xong, Shabaka liền không kịp chờ đợi vén khăn voan trên đầu Chi Liễn lên. Say mê nhìn Chi Liễn bởi vì thẹn thùng mà gương mặt đã đỏ ửng lên, thật là đẹp.

"Em rất là đẹp." Shabaka không nhìn được mà khen ngợi.

"Anh. Cũng rất đẹp." Ngược mắt lên thẹn thùng nhìn Shabaka, hôm nay anh mặc bộ vest trắng, kiểu tóc được chải chuốt tỉ mỉ, mang trên mặt nụ cười mê hoặc... rất đẹp trai.

Shabaka dịu dàng cúi đầu hôn lên môi của cô.

Khách mời hiện giờ tựa hồ trở nên dư thừa, khi anh vừa chạm vào môi Chi Liễn thì không có cách nào dừng lại được, hai người hôn nhau thật lâu, giống như không thể nào tách ra được.

"Này! Shabaka, nơi này có nhiều người đang nhìn kia, anh trước tiên hãy dừng lại một chút đi." Đứng ở bên cạnh, Byron cười cười, không nhìn được mà nhắc nhở bạn tốt. Cũng hôn quá lâu rồi. Tất cả mọi người gần như đã nhắm mắt lại hết.

Chi Liễn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, mặt đỏ lên, đẩy đẩy Shabaka.

"Thật đáng ghét!" Shabaka bất mãn hừ nhẹ.

"Các vị, bên ngoài có chuẩn bị bữa tiệc đơn giản, xin mời mọi người ra bên ngoài. Cảm ơn." Pierre cũng vội vàng ra tiếng.

"Làm ơn, sau khi bữa tiệc kết thúc, chờ tất cả mọi người rời đi, các người muốn hôn thế nào thì hôn, ân ái thế nào thì ân ái, tôi mặc kệ, còn hiện tại thì không được."

Byron đẩy hai người bọn họ đi ra ngoài.

"Đúng rồi, tôi quên nói với các người, chúc mừng các người." Cho đến khi đi ra ngoài phòng, Byron mới cười nói với hai người bọn họ.

"Shabaka, anh cũng đừng quá khi dễ Chi Liễn nha!"

"Không cần anh nhiều chuyện, tôi sẽ không như thế." Shabaka hung dữ, xem thường nhìn Byron.

"Tốt, tốt, tốt, tính tôi nhiều chuyện." Byron về mặt cột nhà nói xong, xoay người rời đi, chuẩn bị đi đến một bàn trà bánh phong phú.

"Mệt không?" Mang Chi Liễn đi tới chỗ ngồi nghỉ ngơi, Shabaka săn sóc cô, dùng khăn tay giúp cô lau mồ hôi.

"Không, anh thì sao?" Chi Liễn nhìn anh, xấu hổ lắc đầu một cái.

"Em từ sáng đến bây giờ cũng còn chưa ăn gì? Em ngồi nghỉ ngơi, anh giúp em lấy chút nước uống." Nói xong, Shabaka hôn lên môi cô một cái rồi mới rời đi.

Mọi người xung quanh nở nụ cười ngại ngùng, Chi Liễn xấu hổ nhìn mọi người, gật đầu một cái tỏ vẻ lễ phép.

Thật đáng tiếc, các chị em không thể tới tham gia hôn lễ của cô.

Bởi vì mọi người sau khi rời nhà cũng không có tin tức, cô cũng không biết nên làm thế nào để mời họ, mặc dù Shabaka nói chỉ cần anh đi điều tra, lập tức có thể biết, nhưng cô lại cảm thấy không ổn, có lẽ tất cả mọi người đang bận.

Mà cha mẹ cô, thì càng không thể tìm, nếu như bọn họ biết rồi phản đối hôn lễ của cô, vậy làm sao bây giờ?

"Nếu mọi người biết mình kết hôn mà không thông báo thì sẽ có phản ứng gì." Hơn nữa chồng của cô còn là thủ lĩnh Mafia.

Không nhìn được, Chi Liễn che miệng cười. Người nhất gan nhất là cô, thế nhưng cô lại là vợ của thủ lĩnh Mafia.

Có kỳ quái hay không đây?

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Shabaka đang hướng về phía mình đi tới, trên tay còn cầm một ly nước trái cây cùng một chút điểm tâm.

Cô Sẽ hạnh phúc. Trên mặt Chi Liễn là nụ cười rục rờ với lúm đồng tiền, vào giờ khắc này, cô hết sức khẳng định.

"Ah?" Chi Liễn đột nhiên phát hiện cách đó không xa trong bụi cỏ, có một cái gì đó xuất hiện chớp nhoáng.

"Đó là cái gì?" Cô đứng lên, không biết sao tự nhiên trong lòng xuất hiện một linh cảm xấu.

Vật kia giống như đang hướng về phía Shabaka

Chi Liễn quay đầu nhìn một chút về vị trí của Byron. Quá xa.

Như vậy. Pierre đâu? Cô hốt hoảng, không ngừng quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Pierre.

Không tốt, anh ta đang bị khách mời quẩn lấy.

Shabaka không phát hiện ra việc này, trên mặt vẫn là nụ cười, hướng về phía Chi Liễn đi tới.

"Không, không thể tới đây." Chi Liễn hô to, nhưng âm thanh nghẹn ở trong cổ, không phát ra tiếng được.

Cô đứng lên, không để ý trên người mình là lễ phục nặng nề, dùng sức đem nó kéo cao, chạy nhanh về phía Shabaka.

"Chi Liễn?" Thấy gương mặt Chi Liễn trở nên kỳ quái, nụ cười trên mặt anh biến mất không còn dấu vết.

"Byron! Pierre!" Shabaka lớn tiếng gọi hai người, bỏ lại đồ trên tay, nhanh chóng chạy lại phía Chi Liễn.

"Cẩn thận!" Chi Liễn vừa chạy đến bên cạnh Shabaka thì lập tức đẩy anh ra, hai người cứ như vậy ngã xuống đất.

Pierre cùng Byron nghe tiếng Shabaka gào thét ở phía sau, nhanh chóng xông về hai người bọn họ, đúng lúc thấy trong bụi cỏ bắn ra một phát đạn .

Hai anh đồng thời rút súng ra, hướng về bụi cỏ mà bắn. Sau đó đi lên trước, đẩy bụi cỏ ra, thấy được một người phụ nữ nằm trong vũng máu.

"Christine?" Pierre nhận ra khuôn mặt của người đó.

"Ủ, chết đi!" Xem ra là bị một trong hai người bắn trúng tim nên chết tại chỗ.

"Không nghĩ là cô ta trà trộn vào đây được."

"Không nhìn thấy trên người cô ta mặc đồng phục của người giúp việc sao?" Pierre để ý quần áo trên người cô ta.

"Chi Liễn!"

Shabaka lớn tiếng kêu to, vì vậy bọn họ vội vàng chạy tới.

"Chi Liễn, em tỉnh lại, tỉnh lại đi!" Chi Liễn hiện đang nằm trên người Shabaka, lúc này anh mới phát hiện cô có chút khác thường, vội đỡ cô dậy, hoảng sợ gọi tên của cô.

"Ôi trời. Chi Liễn bị thương!" Pierre phát hiện người Chi Liễn đang chảy máu.

"Cái gì?" Shabaka sùng sốt, toàn thân không nhận được mà run rẩy.

"Gọi xe cứu thương, nhanh!" Byron xoay người hướng về phía sau lưng rống to.

Trang phục của Shabaka nhuộm thành một màu đỏ tươi từ máu của Chi Liễn.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Chi Liễn, em đừng lo lắng. đừng lo lắng." Anh nhẹ nhàng ôm Chi Liễn đang hôn mê, luôn gọi tên cô.

"Shabaka, xe cứu thương tới, nhanh lên." Byron đưa tay tính giúp anh ôm lấy Chi Liễn.

"Tránh ra!" Shabaka nổi điên rống to, trong mắt lộ ra vẻ đau đớn.

"Không nhanh đưa cô ấy vào bệnh viện, cô ấy sẽ chết!" Pierre nóng nảy cũng rống theo, cố gắng làm cho Shabaka tỉnh lại.

"Tránh ra!" Shabaka căn bản nghe không vô bất kỳ lời nói nào, chỉ ôm Chi Liễn vào trong ngực thật chặt, không để cho bất kỳ kẻ nào đến gần cô.

Anh giờ phút này xem ra đã nổi điên như sư tử, bất luận kẻ nào đụng đến bảo bối của anh, anh có thể mất hết lí trí mà giết người.

"Chết tiệt!" Byron dùng sức nắm đầu, nháy mắt với Pierre. Sau đó đi tới sau lưng Shabaka, dùng sức hướng đánh mạnh vào cổ anh.

Pierre thấy Shabaka bất tỉnh liền nhanh chóng đi về phía sau ôm lấy Chi Liễn, đặt lên xe cứu thương.

"Xin lỗi, người anh em." Byron bắt đắ dĩ thờ dài, cũng đỡ Shabaka vào trong xe cứu thương.

Bốn người đồng thời ngồi vào xe cứu thương rồi đi, tại chỗ khách khứa mọi người không nhận được bắt đầu bàn tán xôn xao.

Không nghĩ tới một hôn lễ lại kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Bên ngoài phòng giải phẫu, tâm trạng của tất cả mọi người đều hoang mang, lo sợ, ai cũng đi tới đi lui, đứng ngồi không yên.

Đèn của phòng giải phẫu vẫn còn sáng, Chi Liễn đã ở trong đó gần mười hai giờ rồi, vẫn còn chưa có ra ngoài.

Byron, Pierre cùng Shabaka ba người ngồi ở trên ghế, vẻ mặt khẩn trương lo lắng, liên tiếp nhìn về cửa phòng giải phẫu, trong lòng âm thầm van cầu cho người ở bên trong có thể bình an vô sự.

Khi tới bệnh viện được một giờ thì Shabaka từ trong hôn mê tỉnh lại, trừu nói cảm ơn bạn tốt đã đánh anh bất tỉnh để Chi Liễn có thể kịp thời đến được bệnh viện, anh cũng không nói gì mà chỉ âm thầm tự trách bản thân.

"Không có chuyện gì, Chi Liễn sẽ không có việc gì." Nhìn thấy bạn tốt hết hoảng, lo lắng, Byron cùng Pierre nhỏ giọng an ủi.

"Tôi nói tôi sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy." Shabaka khổ sở ôm đầu, nghẹn ngào tự trách nói.

"Nhưng là tôi lại không làm được. Ngược lại, cô ấy còn lấy mạng ra bảo vệ tôi, vì tôi mà đỡ phát súng kia." Nhớ tới mới vừa rồi Chi Liễn quên mình xông tới chỗ anh, Shabaka hận vì người trúng đạn không phải là mình.

"Tôi thật sự không nghĩ tới cô ấy chạy đến đây tôi ra." Nhớ tới khi Chi Liễn nằm ở trong ngực anh, Shabaka thống khổ nắm chặt tay lại.

"Thân thể cô ấy yếu ớt như thế còn phải chịu đựng phát súng kia, sao có thể chịu được."

"Shabaka, anh không nên tự trách bản thân, Chi Liễn cứu anh, chính là không hy vọng anh bị thương, anh bây giờ phải kiên cường, bởi vì Chi Liễn bây giờ cần có anh chăm sóc!" Pierre đứng lên, đánh vào vai của anh nhắc nhở.

"Đúng! Hơn nữa các bác sĩ cũng còn chưa ra, nói không chừng sẽ có tin tức tốt." Byron cũng an ủi bạn tốt, cho anh thêm dũng khí.

"Tôi biết." Shabaka hơi gạt đầu, anh đương nhiên hiểu rõ mình nên phấn chấn lên.

Rốt cuộc đèn của phòng giải phẫu cũng tắt, mọi người sau một hồi chờ đợi cuối cùng cũng thấy các bác sĩ đi ra.

"Ai là người thân của bệnh nhân?" Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, vẻ mặt chăm chú nhìn những người ở ngoài này.

"Tôi, tôi là chồng của cô ấy." Shabaka bước nhanh ra ngoài, lo lắng kéo tay bác sĩ lại. "Xin hỏi vợ của tôi cô ấy như thế nào?"

"Rất xin lỗi, viên đạn cách tim của cô ấy quá gần, chỉ cần di chuyển nó một chút sẽ làm cho một lượng máu lớn chảy ra ngoài, chúng tôi không có cách nào lấy ra được." Bác sĩ bắt đắ dĩ giải thích.

"Các người nói là không có cách nào." Thân thể Shabaka không còn chút sức lực, nếu không phải là Byron cùng Pierre nhanh tay lẹ mắt đỡ anh chỉ sợ rằng bây giờ anh đã ngã trên mặt đất.

"Trước mắt vẫn chưa có người nào có thể làm được cuộc giải phẫu này, nếu như cố ý muốn lấy đạn ra thì nguy hiểm rất lớn, tỷ lệ thành công sợ rằng chỉ có 5%."

"Cho nên. Tôi chỉ có thể để cô ấy chết đi?" Shabaka đau lòng nắm lấy cổ áo của bác sĩ mà lớn tiếng gào thét.

Không! Cái này bảo anh làm sao có thể chấp nhận. Chi Liễn.

"Bất kể cần bao nhiêu tiền chỉ cần phải cứu được cô ấy, phải cứu được vợ của tôi."

Anh không thể tiếp nhận đáp án này, không thể! Bọn họ hôm nay mới kết hôn a! Thật vất vả cô ấy mới trở thành vợ của mình, nhưng bây giờ.

"Không cần, cho tôi vào, tôi muốn nhìn Chi Liễn, cho tôi đi vào." Shabaka không quan tâm đến sự ngăn cản của mọi người, chỉ muốn chạy nhanh vào phòng giải phẫu.

Sau một hồi hỗn loạn, không người nào có thể ngăn cản được Shabaka, mọi người không thể làm gì khác hơn là hợp lực lại đẩy anh ngã xuống, dùng hết toàn lực đè anh, để anh không thể nào nhúc nhích được.

"Buông tôi ra! Các người buông tôi ra! Tôi muốn vào xem Chi Liễn, cô ấy cần tôi."

Anh là thủ lĩnh Mafia tiếng tăm lừng lẫy, làm cho người ta nghe đến đều phải sợ, không có chuyện gì mà anh không làm được Thế nhưng, giờ đây anh lại không có cách nào cứu được người phụ nữ của mình, người anh yêu nhất, vợ của anh

Anh bởi vì sắp mất đi Chi Liễn mà đau khổ, không thể nào ngăn cản, nước mắt cứ thế chảy xuống

Anh còn chưa nghe được Chi Liễn nói yêu anh a! Cuộc sống của bọn họ mới bắt đầu, ông trời tại sao có thể vô tình như thế, cứ như vậy mà đem cô ấy đi.

"Shabaka, anh bình tĩnh một chút, anh bây giờ vào sẽ làm Chi Liễn nguy hiểm hơn."

Byron gầm lên, trong mắt cũng hiện lên vẻ đau lòng.

Trong lúc này, hành lang bên ngoài có một nam một nữ đang đi tới.

Thiên Cầm mang theo sự nóng nảy cùng lo lắng, cô cắn môi, nắm chặt đôi tay.

"Như thế nào? Tôi nói không sai chứ! Hiện tại trong phòng giải phẫu kia chính là chị cô đúng không?" Đứng bên cạnh cô, người đàn ông nhẹ nhàng hỏi.

"Anh nghĩ như thế nào?" Thiên Cầm ngẩng đầu lên, cắn chặt răng hỏi.

"Tôi có thể cứu cô ta. Chỉ cần tôi ra tay, cho dù tỷ lệ thành công chỉ có không phải một phần trăm, tôi đều có thể làm cho chị cô được cứu sống." Mang theo nụ cười xấu xa, Xa Nhân Hạo vươn tay nâng mặt của cô lên.

"Anh?" Thiên Cầm không tin tưởng, cô hoài nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông bên cạnh.

"Dĩ nhiên không phải tôi, là người xưng quý y, thần y." Xa Nhân Hạo miễn cưỡng nói, dùng ánh mắt tinh tế nhìn cô.

"Đừng quên, tôi đã nói với cô, chớ xem thường thế lực của tôi, hơn nữa quý y thiếu tôi một phần tình, chỉ cần tôi nói một tiếng, anh ta lập tức sẽ tới cứu chị của cô. Nhưng là. Nếu như tôi không muốn ra tay cứu giúp, các người bốn chị em. Đã có thể biến thành ba rồi." Anh vô tình nói ra.

"Anh." Thiên Cầm nhẫn nại chịu đựng cơn tức giận trong lồng ngực, dùng sức thở ra một hơi.

"Nói đi! Anh muốn như thế nào?" Giọng cô vô cùng lạnh nhạt cất lên.

"Cô." Khóe miệng khẽ gợn lên, Xa Nhân Hạo ở bên tai cô nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

"Tôi?" Cô không hiểu cho lắm, nhíu chặt lông mày lại.

"Tôi muốn cô. Trở thành vợ của tôi."

"Anh bảo đảm có thể cứu sống Chi Liễn? Nếu như có thể để cho chị ấy khôi phục, tôi chấp nhận điều kiện của anh!" Lời của anh mới vừa nói xong, Thiên Cầm không chút nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Tình huống bây giờ của Chi Liễn rất nghiêm trọng, cô căn bản không có thời gian suy tính.

"Cô không lo sợ cuộc sống sau khi gả cho tôi?" Xa Nhân Hạo lại không nghĩ tới, cô có thể vì chị mình mà hy sinh như vậy.

"Không sợ. Bây giờ lập tức gọi quý y." Dù thế nào đi nữa món nợ của hai người bọn họ sớm muộn cũng phải giải quyết rõ ràng, cho dù cô muốn trốn chạy thì cũng trốn không thoát, nhân cơ hội này cùng anh tính toán rõ ràng.

"Biết, đi thôi!" Xa Nhân Hạo hài lòng lộ ra nụ cười. Anh cảm điện thoại, nói mấy câu liền muốn dẫn Thiên Cầm rời đi.

"Chi Liễn. Chị phải cố lên nha!" Quay đầu lại, cô nhìn thấy một người đàn ông vì tuyệt vọng mà ngồi khóc trên mặt đất.

"Chị có được một người đàn ông hết sức tốt, Anh ấy. Vô cùng yêu chị, cho nên, chị phải biết quý trọng." Trong mắt mang theo hâm mộ, cô không nhịn được thở dài, trong lòng tràn đầy phiền muộn, sâu kín nói.

Sau đó, cô quay người, đi về phía người đàn ông đứng cách đó không xa đang chờ cô.

Bóng dáng của hai người từ từ biến mất trên hành lang dài.

30 phút đi qua, tiếng âm ỉ không ngừng truyền đến, và lại càng ngày càng đến gần phòng giải phẫu.

"Pierre." Byron phát hiện đầu tiên, về mặt cảnh giác nhìn hành lang, cầm lấy súng sẵn sàng.

"Tiên sinh, tiên sinh, anh có chuyện gì? Phòng giải phẫu anh không thể tùy tiện đi vào a!" Cô y tá khẩn trương kêu lên, càng lúc càng lớn, tiếng bước chân cũng theo đó tiến lại gần.

"Tránh ra, nếu cô làm trễ nãi thời gian tôi cứu người, tôi liền đem bệnh viện này phá hủy." Người tới hiển nhiên là người đàn ông, từ trong giọng nói của anh ta, không khó làm cho người ta nghe ra thân phận của anh vô cùng lớn.

"Tiên sinh." Cô y tá thấy không ngăn được người, bắt đầu đi theo anh.

"Có chuyện gì?" Byron ngăn cản người đang đi tới.

"Anh là Shabaka?" Người đàn ông quan sát Byron hỏi.

"Rất xin lỗi, mời rời đi." Byron lịch sự đuổi tay chỉ ra bên ngoài, vẻ mặt rất lạnh lùng.

"Tôi hỏi anh có phải là Shabaka không?" Người đàn ông có vẻ không nhận được, giọng điệu không vui hỏi lại lần nữa.

"Câu ấy hiện tại rất bận, không thể --" Lời nói mới vừa ra khỏi miệng, Byron giật mình phát hiện toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy, ngay cả lời nói cũng không phát ra được.

"Không phải thì rút đi chỗ khác." Người đàn ông tròn mắt nhìn Byron một cái rồi lại đi về phía trước.

"Thật xin lỗi, tiên sinh, anh --" Thấy tình huống không tốt, Pierre cũng bước lên trước định ngăn cản người đàn ông đó, vừa mở miệng lập tức cũng giống Byron không thể động đậy, và lại lời nói cũng không nói ra được.

"Tôi cũng không phải là đang tìm các người, nhiều chuyện." Anh lại tròn mắt nhìn Pierre một cái, sau đó đi về phía Shabaka đang ngồi yên dưới đất không nhúc nhích.

Đứng ở bên cạnh Byron và Pierre là các y tá, bác sĩ nhưng khi thấy bộ dạng của họ đứng yên như tượng thì ai ai cũng sợ không dám bước đến gần.

"Anh là Shabaka?" Anh ngồi xổm xuống hỏi Shabaka đang ngồi trên mặt đất, tiếp đó lại nhăn lại mày.

Người đàn ông này là người đàn ông trong truyền thuyết, làm người ta nghe đến đều phải khiếp sợ, thủ đoạn tàn nhẫn lại máu lạnh vô tình, là thủ lĩnh Mafia?

"Tránh ra." Shabaka ngay cả đầu cũng không ngẩng lên mà trực tiếp nói.

"Thì ra chính là anh." Ôi trời! Sao lại không như tưởng tượng của anh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Anh là Shabaka?" Anh ngồi xổm xuống hỏi Shabaka đang ngồi trên mặt đất, tiếp đó lại nhăn lại mày.

Người đàn ông này là người đàn ông trong truyền thuyết, làm người ta nghe đến đều phải khiếp sợ, thủ đoạn tàn nhẫn lại máu lạnh vô tình, là thủ lĩnh Mafia?

"Tránh ra." Shabaka ngay cả đầu cũng không ngẩng lên mà trực tiếp nói.

"Thì ra chính là anh." Ôi trời! Sao lại không như tưởng tượng của anh vậy.

"Xích Diễm nói vợ của anh bị trúng đạn là thật sao?" Anh cùng Shabaka ngồi trên mặt đất, giống như mình và Shabaka là bạn tốt bình thường cùng nhau nói chuyện phiếm.

"Xích Diễm?" Shabaka không nhận được ngẩng đầu lên. Cái tên này nghe rất quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu đó.

"Đúng vậy, gia tộc Xích Diễm." Người đàn ông không ngại cười nói giải thích cho Shabaka.

"Gia tộc Xích Diễm?" Shabaka cảnh giác nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt.

Anh đương nhiên nghe qua danh tiếng của gia tộc Xích Diễm ở Hàn Quốc, bọn họ cũng giống như tổ chức Mafia của anh.

Shabaka chưa từng thấy qua những người đó, càng không muốn cùng những người đó có quan hệ, tại sao cậu ta lại tìm tới mình?

"Tôi đồng ý với điều kiện của anh ta, tôi giúp cho anh một việc ." Người đàn ông vươn tay ra, thân thiện cười với Shabaka.

"Việc?" Việc gì? Shabaka nghi ngờ vươn tay ra.

"A! Tôi quên tự giới thiệu, tôi là Phác Sinh Bắc." Người đàn ông giọng mang huyền bí nhìn Shabaka.(không biết nói thế nào nên mình vẫn giữ nguyên cụm từ “phác sinh Bắc”)

Phác Sinh Bắc? Shabaka đột nhiên ngây ngẩn cả người, anh đã nghe qua cái tên này.

"Anh là quý y?" Thấy người đàn ông gật đầu một cái, trong mắt Shabaka giống như thấy được một cơ hội cứu sống Chi Liễn. Nếu là anh ta thì việc cứu người tuyệt đối không có thất bại.

"Anh có thể cứu vợ của tôi sao? Sinh mạng cô ấy hiện giờ rất nguy hiểm, bất kể bao nhiêu tiền tôi đều có thể đồng ý, chỉ cần có thể cứu sống cô ấy là được." Shabaka nắm chặt tay của đàn ông, trong mắt ánh lên sự mong đợi làm cho người ta cảm động.

"Người anh em, tôi nói rồi, tôi hôm nay tới là vì cứu vợ của anh." Người đàn ông được gọi là quý y cho Shabaka một nụ cười làm anh rất an tâm.

"Anh yên tâm, chỉ cần vợ anh còn có sức lực thì tôi sẽ cứu sống cô ấy." Người đàn ông vỗ mạnh vào lồng ngực của mình để bảo đảm.

Khi mọi người còn chưa có phản ứng kịp thì cậu ta đã bắt đầu bước đến chỗ các bác sĩ, không nói lời nào trực tiếp tiến vào phòng giải phẫu.

Không người nào dám phản đối yêu cầu của cậu ta, chỉ dám đi theo cậu ấy vào phòng khám, bởi vì hai người kia còn đứng ở đó, không nhúc nhích giống như pho tượng.

Cam đoan của anh ta khiến Shabaka bình tĩnh trở lại, từ từ đứng lên, ngồi trở lại trên ghế.

"Chỉ cần là anh ta, Chi Liễn nhất định sẽ được cứu, quý y cứu người chưa bao giờ thất bại." Shabaka chấp tay trước ngực cầu nguyện, nhất định phải cứu được Chi Liễn, cho dù muốn anh bỏ ra bao nhiêu tiền đều không tiếc.

Bởi vì lo lắng cho Chi Liễn mà Shabaka hoàn toàn không phát hiện Bryon và Pierre đã đứng bất động từ nãy đến giờ.

Một tháng sau --

"Người ta không muốn ăn nữa rồi!" Từng tiếng uất ức từ trong phòng bệnh phát ra, kèm theo đó là tiếng chửi rủa của người đàn ông.

"Anh nói phải ăn cho hết!"

"Tại sao lại như vậy! Em cũng không phải là heo nái, mỗi ngày ăn ba bữa cơm cộng thêm trà chiều, bữa tối còn thêm ăn khuya, mỗi một bữa ăn có ít nhất bảy món, em không muốn! Còn ăn như vậy em chắc chắn sẽ thành heo." Chi Liễn ngồi ở trên giường bệnh, mặt buồn bã nhìn Shabaka đang cảm muổng ngồi bên cạnh chờ cô ăn hết thức ăn.

"Ai bảo em ngốc như vậy, chạy lại để bị bắn." Shabaka buông chén trên tay xuống, trách mắng cô.

"Em cứu anh, vậy mà anh còn mắng người ta." Trong mắt hiện ra những giọt nước mắt, cô cúi đầu xuống về mặt bị thương không muốn nhìn anh.

"Thôi, được rồi, là anh sai. Thật xin lỗi, anh không phải muốn mắng em, chỉ là giận em không để ý an toàn của mình, em bây giờ biến thành như vậy, khổ sở nhất chính là anh, em không biết sao?" Shabaka đứng dậy, dịu dàng đem Chi Liễn ôm vào trong ngực, chỉ cần nhớ tới một tháng trước, giây phút biết được không cách nào cứu sống cô, tim của anh liền cảm thấy hoảng hốt và đau đớn kịch liệt.

Khi đó, nếu không phải là quý y kịp thời ra tay cứu giúp, anh bây giờ khẳng định sống không bằng chết.

"Thật xin lỗi! Lúc ấy tình huống rất cấp bách, em không biết nên làm thế nào nhắc nhở anh, cho nên mới chạy tới đẩy anh ra, ai biết mình sẽ bị trúng đạn." Chi Liễn bĩu môi, nhỏ giọng nói xin lỗi, cô còn nhớ rõ mình đã khiến Shabaka lo lắng cỡ nào.

Khi mình ở trong phòng bệnh tỉnh lại, thấy được khuôn mặt mệt mỏi của Shabaka, trong mắt anh vẫn còn những giọt lệ, giọng nói nghẹn ngào ôm cô thật chặt, sau đó lại không ngừng trách cứ cô.

Byron cùng Pierre cũng nói, từ lúc cô hôn mê đến khi tỉnh lại, tất cả đều là Shabaka tự mình chăm sóc cô, không ngủ không nghỉ, càng không để ý sự nhắc nhở của mọi người. Bởi vì anh hy vọng khi cô tỉnh lại, người đầu tiên cô nhìn thấy là anh.

Anh đương đương là một thủ lĩnh Mafia, lại vì cô làm như vậy. Cô vừa nghĩ tới liền thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Khi đó cô rất cảm động, rất cảm động, rốt cuộc cũng phát hiện, thì ra Shabaka yêu cô đến như vậy, mặc dù sau khi sự việc ấy xảy ra, anh vẫn thường trách cô, nhưng cô biết, đó chính là biểu hiện sự quan tâm của Shabaka đối với cô.

"Shabaka." Chi Liễn giống như nhớ lại cái gì đó mà gọi anh.

"Thế nào?" Cầm của anh tựa lên đỉnh đầu của Chi Liễn, nhỏ giọng đáp lại.

"Em đã nói với anh chưa. Khi đó. Vào lúc bị trúng đạn, em phát hiện ra một chuyện." Núp ở trong bộ ngực anh, Chi Liễn đỏ mặt thẹn thùng nói.

"Chuyện gì?" Shabaka tò mò nhìn Chi Liễn.

"Chính là. Em phát hiện mình." Nói xong lời cuối cùng, Chi Liễn căn bản không có dũng khí nói tiếp.

"Cái gì?" Shabaka nhẹ nhàng kéo Chi Liễn ra, không hiểu nhìn cô chằm chằm.

"Chính là em."

"Cái gì, anh nghe không hiểu, em nói rõ ràng một chút." Shabaka nhìn kỹ môi của cô, chính là không nhìn ra cô rốt cuộc muốn nói gì.

"Em nói em cũng vậy."

"Em rốt cuộc đang nói cái gì?" Shabaka cau mày, mắt kiên nhẫn nhìn Chi Liễn. "Em chẳng lẽ muốn anh rời khỏi?"

"Ai hừm! Anh cũng rất ngốc! Người nào muốn anh rời khỏi?" Chi Liễn nhìn anh một cách xem thường.

"Vậy em rốt cuộc muốn nói cái gì? Lớn tiếng một chút, nói như vậy ngay cả con muỗi cũng không nghe được." Bị chửi, Shabaka cũng nổi giận, nóng nảy rống to.

"Ngu ngốc, em nói em phát hiện ra mình thật sự rất yêu anh! Đồ ngốc à!" Chi Liễn mắt húng cũng rống to.

Thiệt là, vốn là muốn ân ái tò tình, không nghĩ tới lại dẫn đến sự tức giận của hai người.

Bình thường Chi Liễn là không thể nào mắng Shabaka, nhưng là. Dù sao hiện tại cô cũng là bệnh nhân! Đối với anh hung dữ một chút cũng sẽ không sao.

"Em. Em nói cái gì?" Shabaka sững sờ nhìn Chi Liễn, chính mình không thể tin được những gì mới nghe được, trong lòng đột nhiên bị một thứ cảm xúc gọi là ngọt ngào vây lấy, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

"Lời hay không nói lần thứ hai." Chi Liễn giả ngây quay đầu sang chỗ khác, cố ý không nhìn người đàn ông đang cực kỳ hưng phấn trước mắt.

"Chi Liễn." Shabaka bắt chước theo giọng nũng nịu của cô.

"Tránh ra."

"Chi Liễn."

"Tránh ra, anh buông tay, em bây giờ là bệnh nhân! Không nên động tay động chân. Ai hừm! Không nên sờ loạn nha!"

Tiếng cãi vã càng ngày càng nhỏ, dần dần chuyển thành tiếng rên rĩ, đứng ở ngoài cửa, hai đôi vợ chồng rốt cuộc cũng đỏ mặt, lúng túng rời đi, kết thúc nhiệm vụ nghe lén.

"Cũng may, cũng may, cô dâu mới cuối cùng lấy chuyện vui kết thúc, nếu không con của chúng ta chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội." Cha của Shabaka nhìn người bạn tốt cười ha hả nói.

"Đúng thế! Nhưng mà bọn chúng thật đúng là có duyên, cứ như vậy cũng có thể gặp mặt." Người vừa nói chuyện là Hạ Vi Phong, nhìn người bạn tốt của mình, cũng chính là cha của Shabaka, cười hào sảng

"Đúng! Lúc tôi vừa nghe Shabaka nói muốn kết hôn với một cô gái người Đài Loan tên là Hạ Chi Liễn thì giật cả mình! Chi là. Ban đầu tôi đã nói Chi Liễn là thích hợp nhất với Shabaka, hôm nay vừa nhìn, quả thật rất đúng với ý nghĩ của tôi." Bích Gia Âu, mẹ của Shabaka che miệng, không nhịn được cười nói.

Sau khi xác nhận cô dâu của Shabaka là Chi Liễn, bốn người bọn họ cũng không còn lo lắng, vì vậy liền quyết định theo như kế hoạch ban đầu đi du lịch, vì vậy mới không xuất hiện ở hôn lễ.

Không nghĩ tới một tháng sau, vừa về tới Ý đã nghe được tin Chi Liễn bị thương trong ngày hôn lễ, làm cho bốn người hoảng sợ, nhưng thật may là bây giờ đã không sao.

"Tôi cùng chồng dùng hết phương pháp, từ nhỏ liền nói với Chi Liễn, Ý là một nơi đẹp cỡ nào, vì vậy mà nó mới chọn Ý là điểm đến của mình, không nhờ vậy. thì hai người cho rằng nó tại sao lại đến nơi này?" Lương Kiều Kiều há hê nói. Bởi vì lo lắng Chi Liễn tính tình nhất gan, không thể tiếp nhận cái hôn nhân kiểu này, thế là họ xây dựng một nước Ý tuyệt đẹp trong lòng cô, hy vọng cô có thể thích quốc gia này, không nghĩ tới thật rất có tác dụng!

"Vậy chúng ta nên đi nói cho bọn chúng biết. Sự việc kia sao?" Cha của Shabaka mơ hồ hỏi Hạ Vi Phong, nếu nói cho Shabaka biết thật ra thì vợ của anh bây giờ, vốn chính là vị hôn thê của anh, chỉ sợ không biết anh sẽ có bao nhiêu phản ứng?

"Tôi nghĩ chưa đến lúc nói!" Hạ vi phong lắc đầu.

"Chờ con gái chúng tôi một ngày kia mang theo con trai của các người trở lại giải thích, thì mới nói cho bọn chúng biết đi!" Bốn đứa con gái rút cuộc cũng hoàn thành chuyện hôn nhân, điều này làm cho Hạ Vi Phong rất cao hứng!

Lời của ông làm cho ba người còn lại nhất trí gật đầu tán thành.

"Vậy tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi!" Lương Kiều Kiều lại đề nghị.

Bốn người vì vậy cùng nhau yên lặng xuất hiện, lại yên lặng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

"Mẹ, mẹ, người thức dậy chưa?" Một đứa bé trai anh tuấn đứng ở cửa phòng ba mẹ mình mà ra sức gõ.

"Rồi, mẹ đã dậy." Vừa nghe thấy tiếng của con trai, Chi Liễn dưới tình thế cấp bách, một tay đẩy người đàn ông đang đè trên người mình xuống.

Bị đẩy ra, người đàn ông không nhịn được khề nguyên rủa, bất bình nhìn chăm chăm vào cửa phòng đang tự động mở ra, anh tức giận nhìn đứa nhỏ.

"Mẹ, chào buổi sáng. Con rất nhớ mẹ." Nó nhìn gương mặt tức giận của ba mẹ mình một cái, trên mặt là nụ cười hài lòng, rồi lại nhanh chóng nhảy vọt vào lòng Chi Liễn, hướng đến gương mặt của Chi Liễn mà hôn một cái thật to.

"Chào buổi sáng nè! Bảo bối rồi giường sớm vậy sao?" Nhìn thấy con trai đã ăn mặc thật chỉnh tề, Chi Liễn có chút xấu hổ hỏi, cô bây giờ còn đang ở trong chăn, đã vậy trên người lại không có mặc gì.

Cô quay sang nhìn chồng mình, vẻ mặt anh rất bất mãn, xem ra là tức giận vì con trai đến quấy rầy bọn họ.

"Quý con, có chuyện gì, chờ ba cùng mẹ đi ra cửa phòng lại nói, không thấy chúng ta vẫn còn ở trên giường sao?" Xem ra sắc mặt Shabaka rất khó coi, tức giận sắp bùng phát.

"Vậy sao? Con nhìn thấy là chính ba không để cho mẹ rời giường đi! Mẹ vừa nhìn thấy bảo bối đến liền rời giường, người nói phải không, mẹ?" Thăng bé nhìn mẹ với gương mặt vô tội, khẽ chu cái miệng nhỏ nanh nói, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn thương yêu.

"Đứng, đứng a! Mẹ dĩ nhiên rời giường, con xem, nhìn xem mắt của mẹ một chút cũng không có buồn ngủ nha!"

Chi Liễn cứng ngắc gật đầu, nói vừa xong, đồng thời, không nhịn được đỏ cả mặt.

"Đứng a! Một chút cũng không có buồn ngủ." Shabaka vừa nghe cô nói xong, vẻ mặt mập mờ như sương mù nhìn cô đang đỏ mặt, nụ cười hả hê làm cho người ta nhìn cực kỳ chói mắt.

Cũng không nghĩ là ai đem cô gọi dậy, nếu không phải là anh khi trời còn chưa sáng, ở trên người cô sờ đông sờ tây, chỉ sợ khi con trai đến, cô cũng không nghe được!

"Mẹ, mẹ." Không cam lòng nhìn mẹ hoàn toàn suy nghĩ đến ba mình, cậu nhóc lại một lần nữa lớn tiếng gọi Chi Liễn.

"Thế nào?" Chi Liễn tròn mắt nhìn Shabaka một cái, rồi lại quay sang nhìn con trai.

"Mẹ bảo hôm nay sẽ dẫn bảo bối đi học, bây giờ đi được chưa ạ?" Cậu nhóc hiện lên vẻ mặt mong đợi.

"A! Được, được." Cô gật đầu đồng ý, lại không nghĩ rằng sẽ nhận được sự bất mãn của chồng mình.

"Không được." Shabaka vừa nghe câu này càng thêm bất mãn. Thằng nhóc này, là cố ý giành lấy vợ của anh đi! Hừ, muốn cướp vợ anh thì chờ đến kiếp sau đi.

Shabaka liền ôm lấy Chi Liễn vào trong ngực, ở trước mặt con trai sắp lên tiếng mà hôn lên môi của cô thật sâu.

"Shabak -- ừ." Chi Liễn không phản ứng kịp, chỉ có thể bị anh hôn đến choáng váng đầu óc.

"A? Ba làm gì đấy? Tại sao lại hôn mẹ?" Con trai tức giận kêu to, nghĩ muốn chen vào giữa hai người, đem mẹ đi với cậu, không ngờ.

"Hắc hắc! Muốn cùng ba tranh giành, con còn quá nhỏ. Thằng nhóc, muốn phụ nữ sao không tự mình đi tìm, sao lại tới giành vợ của ba, con tuyệt đối không có phần thắng." Shabaka rời khỏi môi Chi Liễn, há hê cười nhạo gương mặt tức giận đến đỏ lên của con trai.

Tiết mục này, mỗi ngày đều diễn ra như vậy trong phòng ngủ.

Ai bảo con trai anh có cá tính giống anh như vậy, là rất giống nhau, ngay cả thích phụ nữ cũng giống y chang nhau.

Con trai không cam lòng cắn môi, mắt to nhìn chăm chăm về mặt hài lòng đang cười ba ba của mình. Sau đó, bắt đầu khóc lớn. "Hu hu. hu hu."

Vừa nghe đến bảo bối của mình khóc, Chi Liễn lại một lần nữa đem Shabaka đẩy ra, vội vàng đem con trai ôm vào trong ngực an ủi. "Bảo bối, tốt, ngoan, đừng khóc, mẹ thương thương con." Cô một mặt dỗ dành, vừa dùng ánh mắt trách cứ nhìn Shabaka.

Thiệt là, làm gì có ba ba nào lại đi so đo với con của mình!

Rất tốt, hiện tại anh lại biến thành người xấu. Shabaka khẽ nguyên rủa một tiếng, ánh mắt sắc bén hướng đến phía con trai của mình.

Thằng nhóc này giả bộ rất tốt, thật sự là quá tốt, mỗi ngày đều cùng anh giành người phụ nữ này, thật sự là quá tốt.

Nghĩ đến Chi Liễn là vợ của anh, nhưng mà muốn cùng cô nghỉ ngơi lại phải xếp hàng, tại sao anh lại thua con trai của mình?

Núp ở trong ngực Chi Liễn, đứa nhỏ há hê cười, lộ ra đôi mắt sáng trong, giống như lấy được giải thưởng lớn, liếc nhìn Shabaka đang tức giận thị uy.

Hừ! Mẹ là của cậu nha, mới không cần cho ba ba đáng ghét, hi hi! Dù sao cậu cũng hiểu mẹ nhất, chỉ cần cậu khóc, mẹ sẽ không để ý ba.

"Ta chịu đủ rồi." Lửa giận chính thức ở ngực bộc phát.

Cũng không lấy chăn bao quanh thân thể mình, Shabaka dùng lực mở chăn ra, nhảy xuống giường, nhanh chóng đem thằng nhóc khiến mình chán ghét đang nằm trên người vợ kéo ra, dùng một tay ôm lấy thân thể nhỏ bé từ phía sau, trực tiếp đi về phía cửa phòng, khi cậu nhóc chưa kịp phản ứng thì anh đã đem nó ném ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Lần này, anh còn nhớ khóa luôn cửa lại rồi.

"Muốn có phụ nữ, chính mình tự đi tìm, không cho phép tới giành với ba." Shabaka rống lớn xong, nhanh chóng trở lại trên giường.

"Shabaka, anh ở đây làm gì! Đó là con của chúng ta, anh tại sao lại đuổi nó ra ngoài?" Chi Liễn gấp gấp lấy chăn bao quanh thân thể, sau đó đi xuống giường.

"Em trở lại cho anh." Shabaka ôm lấy cô kéo về trên giường, đem toàn thân đè lên phía trên người cô.

"Anh, anh làm gì thế. Ừm. Shabak. Ừm." Môi của anh bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, không cho cô mở miệng nữa.

"Anh sẽ khiến cho em phải hiểu rõ, trong nhà này, em nên...để ý nhất là người nào." Anh hung hăng nói, đôi mắt tràn đầy dục vọng mãnh liệt.

Bên trong phòng nhiệt độ từ từ tăng cao, từng tiếng thở gấp của phụ nữ kết hợp với tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, lại một lần nữa trình diễn ra khúc nhạc hoàn mỹ.

"Mẹ. Người mở cửa ra. Mẹ." Ngoài cửa, con trai giống như không nghe được âm thanh bên trong tiếp tục kêu to.

"Đáng ghét, ba đáng ghét. Đem mẹ trả cho con. Ô ô."

"Nhu thế nào? Lần này người nào thắng?" Trong góc cầu thang, có hai người rảnh rang không có việc gì đang len lén thảo luận.

"Xem ra là Shabaka thắng." Pierre nói.

"Nói cũng phải, con trai bị ném ra ngoài cửa, cậu ta không thắng mới là lạ, chỉ là. hình như đã một tuần lễ rồi, Shabaka lần đầu tiên thắng được

thằng nhóc này a!" Byron nhấn tâm cười nhạo.

"Đúng vậy a. Tôi xem cậu ta có lẽ là cũng không nhịn được nữa mới phát điên." Pierre tán thành gật đầu. Ai ngờ vợ của mình lại bị chính mình con mình cướp đi, nhất là Shabaka của bọn họ, đối với Chi Liễn tham muốn giữ lấy rất lớn.

"Như thế nào, lần này tôi thắng, anh thiếu tôi 100 Đô-la a!" Byron cao hứng xoa xoa tay, trong mắt toát ra ký hiệu đồng tiền.

"Không thành vấn đề, vậy ngày mai thì sao? Anh cược người nào thắng? Tôi vẫn là chọn thằng nhóc nhỏ kia." Pierre lại đánh cuộc.

"Vậy ta liền chọn Shabaka đi!" Byron đã tính trước rồi nói, anh tính toán xé chiều hôm nay nhìn thấy Shabaka liền nói cho cậu ta biết.

Nếu như ngày mai Shabaka lại ném thằng nhóc kia ra khỏi phòng, vậy anh. Lại có 100 đô-la rồi.

Ha ha ha! Như vậy có tốt quá hay không?

Bóng dáng của hai người từ trong cầu thang dần dần biến mất, trên lầu hai vẫn không ngừng truyền đến tiếng kêu của đứa bé đáng thương.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xinh Đẹp Của Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.